N:r 7. ÅRG. 37. 10 APRIL 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

MISSIONSTANKEN I GUDS ORDS LJUS.*

»I överensstämmelse med kristendomens grundkaraktär som missionsreligion är missionen rent av en livslag för den kristna kyrkan.» De orden äro uttalade av en man, som varit en av de allra främste banbrytarna för missionskännedom, professor G. Warneck. Han tillägger därpå: »Missionen är en naturlig yttring av trosliv och en självklar plikt. Och utövandet av denna plikt medför den rikaste välsignelse.»

Liksom troslivet självt och varje dess yttring väckes och näres också missionssinnet och missionsintresset av Herrens eget ord. Missionstanken och kallelsen att gå in i missionsuppgiften möter överallt i detta ord och meddelar sig med övertygande kraft åt en var, som vill låta sig ledas av sanningens ande. Det finns också märkliga exempel i livet på huru Guds ord direkt och omedelbart skapat missionsintresse och kallat arbetare till missionsgärningen. Så var fallet med doktor Peter Fjellstedt, som kom att betyda så ofantligt mycket för missionens sak i vårt eget och andra länder. Nyss hade vid den tid — i början av 1800-talet — då han som vallgosse vistades i Värmlands skogar, de första missionssällskapen bildats i England och Tyskland och missionstidningar börjat utkomma där. Men härom visste Fjellstedt alls intet. Men hans osynliga sällskap däruppe i skogarna var bibelns män, särskilt apostlarna. Inte minst älskade han att läsa om och tänka på Paulus och hans arbete i evangelium. Och därvid vaknade tanken och hoppet att också han en gång skulle få bli ett Jesus sändebud till hedningarna. När denna tanke långt senare blev förverkligad, kände han intet annat motiv än de ur bibelordet hämtade impulserna.

Redan på bibelns första blad möta de sanningar, som äro av grundläg-

* Föredrag av apotekare *Karl Nilenius* vid S. M. K:s missionsafton på K. F. U. M., Stockholm, den 9 febr. 1932.

gande betydelse för ett alla folk omfattande missionsverk. Världens och människosläktets skapare är den ende Guden, och människosläktet leder sitt ursprung från en enda stamfader. Längre fram finna vi Guds stora löfte till Abraham: »I dig skola alla släkten på jorden varda välsignade», ett löfte som upprepas till Isak och Jakob. Här framstrålar klart det alla omfattande syftet med Guds frälsningstankar. Välsignelsen skulle genom Abraham och hans efterkommande förmedlas till alla folk och det utkorade folket skulle tjäna som gudsuppenbarelsens bärare, en uppenbarelse som med stigande klarhet uppfattades och uttalades av med profetians ande benådade personligheter inom detta folk. Såsom exempel härpå kan man stanna bl. a. inför Salomos bön vid tempelinvigningen (1 Kon. 8: 41 f.). »Också om en främling, som icke är av ditt folk Israel, kommer från fjärran land för ditt namns skull — ty man skall ock där höra talas om ditt stora namn och din starka hand och din uträckta arm — om någon sådan kommer och tillbeder, vänd mot detta hus, må du då i himmelen, där du bor, höra på honom och göra allt vad främlingen ropar till dig, på det att alla folk på jorden må känna ditt namn och fruktta dig, liksom ditt folk Israel gör.»

I psalmernas bok möta vi gång på gång uttryck för tanken på Guds rikes utbredande över hela jorden. Så redan i den andra psalmen i de kända orden, som Herren talar till den konung han insatt på sitt heliga berg: »Begär av mig, så skall jag giva dig hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom.» Ur den 22 ps. må anföras: »De som söka Herren skola få lova honom. Alla jordens ändar skola tänka därpå och omvända sig till Herren. Hedningarnas alla släkten skola tillbedja inför dig.» Ett märkligt ställe är Ps. 47: 10: »Folkens yppersta församla sig till att bliva ett Abrahams Guds folk. Ty Gud tillhöra de som äro jordens sköldar.» Den 67:de psalmen är en verklig missionspsalm: »Må man på jorden känna din väg, bland alla hedningar din frälsning. Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig! Folkslagen glädje sig och juble, ty du dömer folken rätt, du leder folkslagen på jorden.» Också missionsplikten får sitt berättigade rum: »Sägen till hedningarna: Herren är konung. Given åt Herren, I folkens släkten, given åt Herren ära och makt. Tillbedjen Herren i helig skrud!»

I profeternas skrifter är förhållandet detsamma. Den äldsta av dessa, eller i varje fall en av de äldsta, är Amos bok. Där talas om »hedningar, som äro uppkallade efter Herrens namn». Men långt mäktigare framträder frälsningens allmännighet hos Jesaja. Kring telningen från Isais rot skall hednavärlden samlas, kring honom, som är rättfärdighetens konung och fridens furste och som blev smärtornas man, men »av den vedermöda hans själ har utstått skall få se frukt och så bliva mättad», o. s. v. I flere kapitel hos denne profet målas i de härligaste framtidssyner den tid, då missionens stora slutmål blivit nått.

Profeten Mikas bok inledes med en sällsynt mäktig maning: »Hören, I folk, allesammans, akta härpå, du jord, med allt vad på dig är.» Senare talas om en allmänt vaknande hunger efter rättfärdighet och törst efter kännedom om den levande och sanne Guden, samt huru den hunger och törst stillas. I 5:te kap. förutsäges att han, »vars härkomst hör till förgångna tidsåldrar», skall utgå från Betlehem. »Och han skall vara stor intill jordens ändar.» Då skall Israels kvarleva vara bland många folk såsom dagg från Herren.»

Gå vi till Nya Testamentet finna vi omedelbart efter berättelsen om Jesu födelse skildringen av huru de vise männen från Österns länder kommo till Jesusbarnet för att skänka den nyfödde judakonungen sin hyllning. Sedan gammalt har man ju ansett att dessa män förebilda de efter sanning och gemenskap med Gud längtande hednafolken. Det är betecknande att detta får sin plats strax efter berättelsen om Jesu ankomst i världen. Att Jesus var genomträngd av medvetandet om sin för hela mänskligheten avsedda uppgift, framlyser på många ställen i de evang. berättelserna. Här må blott erinras om hans ord i Joh. 10: 16: »Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig», samt hans försäkran, då han såg den hedniske hövitsmannens tro, att »många skola komma från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket». Gripande är händelsen under de sista dagarna av hans jordeliv, då några greker kommo med denna önskan: »Vi vilja se Jesus.» Det tyckes av Jesu svar på denna begäran: »Stunden har kommit att människosonen skall förhärligas» som om han i dessa män såge hur en hel värld längtande sträcker sig efter frälsningen och hur han snart genom sina vittnen skulle nå ut över all världen för att möta och stilla denna längtan. Men vägen, korsets tunga väg, som han måste gå för att detta skulle kunna förverkligas, framträder för hans blick. »Om icke vetekornet faller i jorden och dör, bliver det allena, men om det dör, bär det mycken frukt. — — — Nu är min själ i ångest — — dock just d ä r f ö r har jag kommit till denna stund.» Men så ser han också det stora målet vunnet: »När jag blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.» Alla, det är, alla inom varje folk, som vilja låta sig dragas till mig.

I Gamla Test. framställes profetiskt den lidande Herrens tjänare, som gav sitt liv som ett skuldoffer, såsom grunden för missionens stora verk. I Nya Testamentet har denna grund blivit en historisk verklighet i Jesus Kristus, den korsfäste och uppståndne, Frälsaren. Och i apostlarnas skrifter är huvudsumman denna: »Evangelium är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, för juden först, så ock för greken.» Med den store hednaaposteln kände Herrens andra vittnen och sändebud det så: »Jag har förpliktelser mot, jag står i skuld till både greker och andra folk, både visa och ovisa.» Så gingo apostlarna ut icke — såsom någon sagt — med ett problem om Kristus

utan med ett härligt budskap om syndaförlåtelse, frigörelse, frid och evigt liv genom tron på honom, som kan fullkomligt frälsa dem, som genom honom komma till Gud. Detta dyrbara evangelium behövde alla och alla hade lika rätt därtill.

»Då vi alltså veta vad det är att frukta Herren, söka vi att vinna människor.» Detta var grundmotivet för dem, som först gingo ut med evangeliet. Så känner varje Herrens lärjunge det. Då vi för egen del erfarit vad det vill säga att bli delaktiga av frälsningens outsägliga välsignelser, bör det bli en helig plikt att föra andra till delaktighet av samma rikedom och förmån. Med rätta har man sagt att missionssinne är ansvarskänsla gent emot andra på grund av att man äger en lycka som man ej vågar eller kan behålla för sig själv. Och om Jesus är vår Herre och Konung, kunna vi ju ej stå främmande eller likgiltiga för det som är hans största angelägenhet, utan vi vilja då först söka Guds rike, dess vinnande i allt högre grad för egen del och dess utbredande i all världen. Då blir det verksam förbön, som nedbringar andens kraft i missionsverket; då få gåvorna värde genom den kärlek och hängivenhet, som frambringar och åtföljer offren. Då min syndaskuld genom förlåtelsens rika nåd i Kristus förvandlats till tacksamhetsskuld, blir denna en missionsskuld, som leder till gåvors och krafters helgande åt Herrens verk.

Trons och kärlekens nya liv spränger självviskhetens trånga begränsning. Därför kunde Paulus vittna: »Vårt hjärta har vidgat sig» (2 Kor. 6: 11). Och Guds ande manar genom honom: »Vidgen ock I edra hjärtan.» Vidgade hjärtan att mottaga i fullt och rikt mått av »den himmelska världens andliga välsignelse», vidgade hjärtan att få rum för andras intressen och behov, vidgade hjärtan att inrymma mycket av den tjänande kärleken!

Missionens slutmål skall förverkligas, Guds rike skall vinna seger. Intet är vissare. Om än allt i denna dunkelhetens och orons värld, där Guds vägar mången gång synas outrannsakliga och hans domar outgrundliga, vill skymma hoppets blick, låt oss dock hålla fast vid att Herrens ord och löften aldrig skola förgås! Den dag skall komma, då det blivit fullaste verklighet, varom lovsången inför Guds tron talar (Upp. 11: 17): »Vi tacka dig, Herre Gud, du Allsmäktige, du som är och som var, för att du har tagit i besittning din stora makt och trätt fram såsom konung!»

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas v. G. torsdagen den 21 april kl. 7 e. m. på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggat. 55, Stockholm. Varmt välkomna!

Daggryningsförsäljning.

Daggryningens försäljning för missionen i Kina äger rum på *K. F. U. M:s lokal,* Birger Jarlsgatan 35, Stockholm, *lördagen den 23 april kl. 11.30 f. m.—9.30 e. m.*

Kl. 12 m. andaktsstund. Talare kyrkoherde *Eskil Andræ.*

Kl. 7.15 e. m. hålles föredrag av fru

Elsa Cedergren över ämnet: Intryck från sommarens Amerikafärd.

Gåvor mottagas med tacksamhet.

S. M. K:s årsmöte.

Sv. Missionens i Kina årshögtid kommer även i år att firas vid Kristi Himmelsfärdsdag den 5 maj. Utförligt program införes i nästa nummer av S. L.

Det vore mycket glädjande om många vänner hade tillfälle att deltaga i högtiden. Välkomna! — Och må vi alla i bön ihågkomma mötena, bedjande att Guds kraft under dem må bliva uppenbar.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi, att om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi troligen samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Närmare meddelanden om våra »veckor» komma att införas i tidningen, då programmen blivit fastställda. Redan nu påminna vi om dessa och bedja om förbön. Vi ha stor anledning till tacksägelse för allt vad Gud förut givit på våra Bibel- och Ungdomsveckor, och vi vänta, att han i nåd även detta år skall möta oss med sin rika välsignelse.

Hemkommande missionärer.

I Missionstidningen Sinims Land för den 10 sistlidne mars meddelades, att fröknarna *Maria Nylin* och *Berta Flodberg* i slutet av mars beräknade avresa från Kina på resa hem, samt att missionärsparet *Malte* och *Ida Ringberg* planerade hemresa, fastän bestämd tid ej kunde angivas. Såsom tillägg till detta kunna vi nu meddela, att missionärsparet Ringberg den 7 mars anträdde hemresan från Tientsin. De planera emellertid att göra uppehåll i Colombo och Port Said, så att de beräkna ankomma till Marseilles först den 28 maj.

Samtliga resa sjövägen via Suez.

I Frälsarens närhet.

I Frälsarens närhet är ro för mitt hjärta,
Där finnes vila för längtande själ.
Där stillas all oro, där lindras all smärta,
Som ofta vill hindra mitt eviga väl.

I Frälsarens närhet är gott att få vara
När trött under färden jag dignar ibland.
Där vidgas min synkrets, där ser jag den skara
Som hunnit sitt mål, — de förlossades land.

I Frälsarens närhet de kämpat och stridit,
Styrkta av honom de kämpat sig fram.
De också ha dignat, fällt tårar och lidit,
Men segrat till slut genom tron på Guds Lamm.

I Frälsarens närhet där vill jag städs vara,
Där vill jag vila så tryggt vid hans bröst.
Där är jag skyddad för lurande fara,
Där, endast där, finnes glädje och tröst.

I Frälsarens närhet där skall jag få vara
I tidsåldrars tider, ty så har han sagt,
Där har jag en plats i hans »blodtvagna skara»,
Och dit skall han hjälpa mig genom sin makt.

CARL HOLMER.

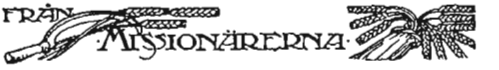

Från Tungchow och Tungkwan.

Rapport för juli t. o. m. december 1931.
Ps. 2: 1.

Trots hedningarnas larm och folkens fåfängliga tänkande, militära och civila myndigheters rådslående, kommunisters

Staden Tungkwan, She., från stadsmuren.

och rövares planerande att sönderslita bojor och kasta bort alla lagenliga band, trots allt detta och mycket annat, som fienden försökt använda som hinder för Guds rikes framgång, så ha vi fått fortsätta att förtälja det av Herren själv fattade beslutet, om den av Herren själv på Sion insatte Konungen, som fått hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom. I skolor och i bibelklasser, i städer och byar, i tält och under bar himmel, på vägar och floder, till enskilda och till större eller mindre samlingar ha vi utan hinder fått bekantgöra det underbara budskapet om Guds kärlek i Kristus Jesus.

Genom konferensen för de tre provinserna i juni fingo flera av våra ledare och troende andlig vederkvickelse och inspiration. Vid återkomsten märktes en större ansvarskänsla i Herrens verk. Somliga började giva tionde och att med mera intresse än förut deltaga i arbetet. Söndagsskolan har omfattats med mera energi, och litteratur för den verksamheten har nu av församlingarna själva anskaffats. Må Herren hålla intresset vid makt genom sin Andes nåd.

Vi hade ett välbesökt och rikt välsignat stormöte i okt. Inga utomstående talare kunde komma, men Herren använde dem som funnos på platsen till välsignelse. Till församlingsgemenskap upptogos genom dopet sju män och nio kvinnor, däribland också några gossar och flickor från skolorna på stationen. Det var så intressant att vid lördagskvällens vittnesbördsmöte höra huru Herren lett den ene så och den andre så tills han slutligen fått frälsa dem.

Tältet har under det sista halvåret varit uppslaget i en mycket illa känd by, men ej utan framgång. Några ha kommit till tron, och det hålles nu regelbundna gudstjänster där. Bibelkvinnorna ha en tid verkat i den och närgränsande byar i samband med tältet. Två tältpredikanter ha hållit tio dagars läs- och bibelkurser på flera platser, där tältet förut varit uppslaget, för att därigenom befästa de intresserade och föra dem framåt.

I gosskolan ha vi haft 39 elever och i flickskolan 28, samt 12 elever i kvinnoskolan. Det är ju ett sående på förhoppning, men flera av barnen ha tagit synbara intryck av evangelium, och vi få

bedja Gud med sin Ande vårda och vattna utsädet. Gosskolan började den 1 aug. och avslutades den 28 dec. Flickskolan började den 14 sept. och kvinnoskolan den 22 och båda avslutades den 20 dec.

I Tungkwan har arbetet pågått utan avbrott. Det gläder oss att evangelisterna, i större utsträckning än tidigare, gripit sig an med sådedet av Ordet. Ävensä har församlingen där inbjudit och underhållit hemgångne äldste Yangs änka som bibelkvinna under årets två sista månader, vilket vi synnerligen glädja oss åt. Vi ha hört, att fru Yang fått vara till mycken glädje och hjälp i arbetet i distriktet och i staden.

I nov. fingo vi välkomna syskonen Linders till Pucheng. De ha nu återinrätt i arbetet på sin gamla teg. Vi, min hustru och jag, flyttade omedelbart efter överlämnandet av arbetet där, till Tungchowfu. Fröken Hanna Wang, som ju förut samarbetat med oss i båda distrikten, har nu helt övergått till Puchengdistriktet. Vi fingo tillbringa denna jul i lugn och frid. En »fridfull jul» har en helt annan betydelse för oss nu, än det haft förut. Herren har givit oss glädje och välsignelse i arbetet. Hälsans dyra gåva ha vi även fått åtnjuta. Som min hustru blev ensam om ansvaret för kvinnoarbetet, flick- och kvinnoskolan, så har hon haft fullt upp att göra, och Herren har givit ny nåd för var dag.

Järnvägen har nu nått fram till Tungkwan stads östra stadsmur och Shensi räknas nu bland de av Kinas provinser, som ha järnväg. Med energi bedrives arbetet på järnvägen västerut mot huvudstaden, Sianfu.

Nils Styrelius.

Rapport från Puchengs distrikt 4:de kvartalet 1931.

Evangeliseringen av distriktet genom bistationerna, tältpredikoverksamheten och bokspridningen har under kvartalet kunnat fortgå utan något som helst hinder; för detta prisa vi av hjärtat Herren.

Tältpredikoverksamhet och därjämte av bibelkvinnor bedriven verksamhet bland kvinnor har pågått med fyra evangelister, ständigt boende i tältets inre avdelning och tvenne bibelkvinnor boende hos en familj. Tältet har under 4:de kv. varit uppslaget (d. v. s. sedan nov. 16) vid köpingen Lungiang, som ligger på vägen till Tungchowfu. Denna plats ha vi förut räknat tillhöra den närbelägna Shantungmissionen bland emigranterna i trakten. Men då denna missionsverksamhet f. n. ligger nere, ha vi känt oss oförhindrade att i Lungiang utföra predikan. Herren har där också givit oss insteg, gott insteg bland provinsens eget folk. Ett tiotal, mest kvinnor, ha låtit anteckna sig såsom »sökare». Må Herren giva oss kraft att vattna den uppspirande brodden.

Den lilla grupp av troende, som blev frukt av tältpredikan vid förra platsen, Liuchiachuang, är storligen i behov av andlig vård och hjälp, om ej den unga planteringen skall tyna bort.

Kampen för tillvaron i våra trakter är hård. De föregående nödårens lidanden ha utmattat folket; för mången ge själskrafterna nu vika, och det slutar ofta med vansinne. Om sådant hör man från flera håll, och det har hänt även inom kretsen av våra sökare. De nu föreliggande »hundra dagarna», innan man kan börja få något från jorden, är den kritiska tiden, som många se framåt mot med bävan. Vi ha fått hjälpa många av de troende.

Att det i landet, med undantag för trakten vid sanddeltat emellan Lo och Weifloden, fått råda ett fullkomligt lugnt och fredligt tillstånd är något, som synes oss nästan för gott i denna nödens och olyckornas tid. Det har därför varit en stor glädje att få gå med i arbetet. Jultiden var utan några kommunistupplopp, som ock sedan uteblivit med undantag av det som hände den 1:sta jan., då ett regeringens kontor här i staden överfölls och dess chef nästan ihjälslogs med påkar av en kommunistiskt sinnad skolungdom. Dylika uppträden försiggingo ock i Sian och Peishui och på andra platser, fast på de senare ställena mindre våldsamma. Myn-

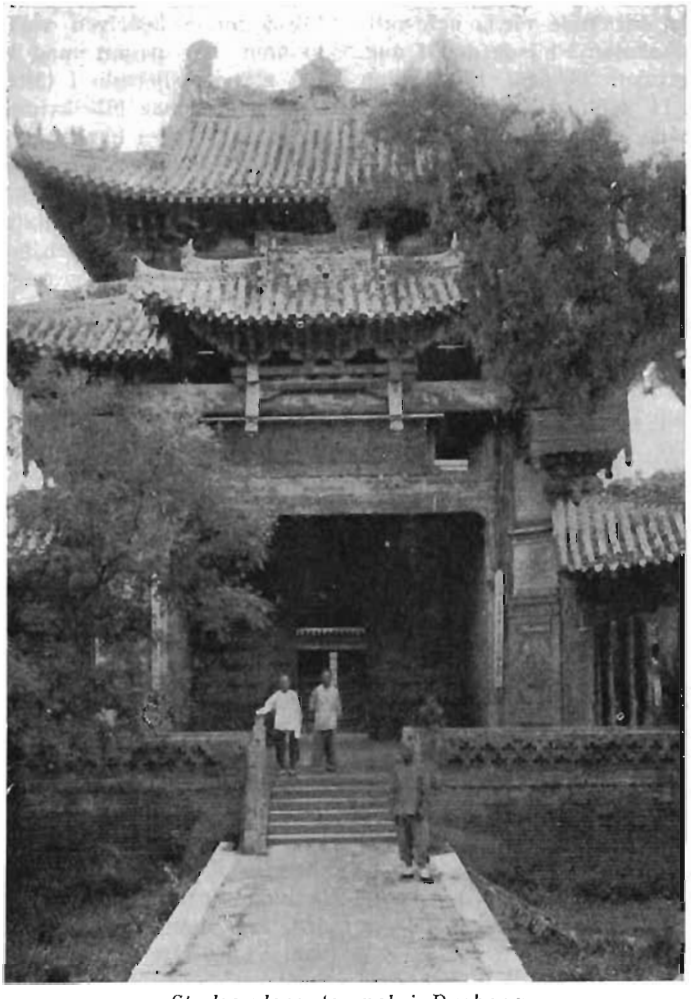

Stadsgudens tempel i Pucheng.

digheterna känna sig ej ha någon makt att beivra skolungdomens våldsdåd.

Verksamheten inom församlingen har kunnat bedrivas huvudsakligen genom skolorna för gossar och flickor och skolhemmen. Gosskolorna, små- och folkskola, ha pågått under fem månader med 72 elever; föräldrar till 38 av dessa fingo nödhjälp genom att gossarna utan avgift fingo bo i skolhemmet. I flickskolan undervisades 35 elever, de flesta voro i skolhemmet.

Bibelskola för kvinnor har dessutom hållits under en månads tid i Pucheng med 15 deltagare.

En god ande har varit rådande bland unga och äldre; somliga ha blivit rikl välsignade till sin inre människa, och våra bönestunder ha varit rikt givande.

Det smärtsamma är, att missionärerna så litet nå ut i distriktet, där församlingarna av brist på vård och hjälp andligt sjunka ned. Give oss Herren nåd att begagna denna dyrbara tid för evangelii verk.

Hugo Linder.

Redogörelse för verksamheten i Honanfu distrikt 3:dje och 4:de kvartalen 1931.

Men vi, vi skola lova Herren från nu och till evig tid. Ps. 115: 18.

Lovsången till Herren födes i hjärtat inför vissheten om Guds frälsaregärning. Och den finner sin näring i det dagliga skådandet efter honom själv. Se vi på oss själva, vill lovsången tystna, ty där möter oss så mycken brist och ofullkomlighet. Och här på denna jorden är synden med i allt och ger åt allt det sköna en främmande gestalt. Men då strålglansen från hans härlighet genombryter töcknet härnere, då tvingar sig lovsången fram, och den samlar sig i ett mäktigt ackord omkring honom allena.

Så kunna vi inför det gångna halvåret i vårt distrikt trots allt prisa Herren, ty han har varit med oss i all vår svaghet.

Det politiska läget har vad vårt Honanfudistrikt beträffar kännetecknats av relativt lugn. Oron i norr har väl satt spår i sinnena även här, och en förbittrad stämning mot grannlandet i öster har vissa tider varit påtaglig. Mot oss har dock folket varit ofantligt vänligt, så att något obehag för egen del kunna vi knappast tala om. Man märker, att folket numera klarare än förr förmår att skilja mellan olika nationers folk, och det är en oändligt stor förmån i dessa tider att tillhöra ett land, som förmått hävda en hundraårig fred och som ej fört någon aggressiv utrikespolitik. Kanske har Her-

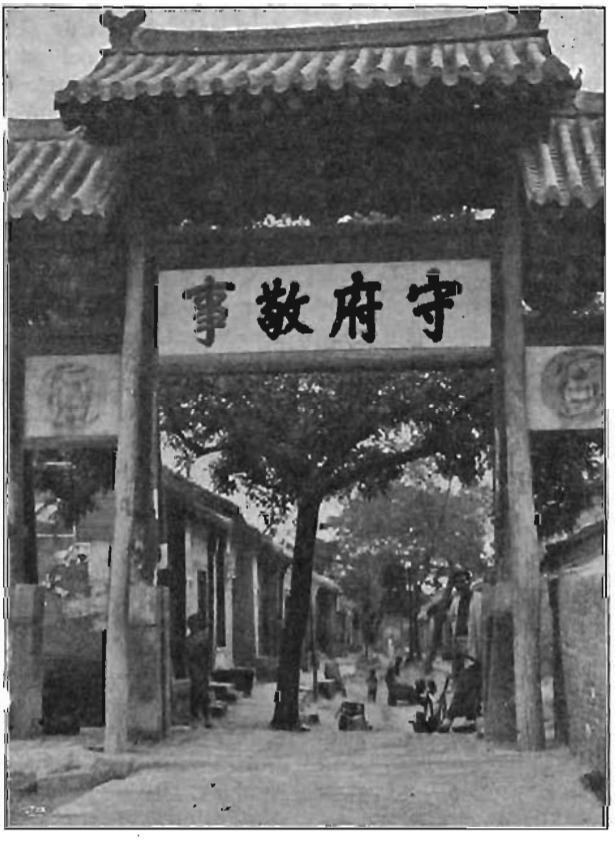

Gata i Honanfu.

ren skonat Sveriges folk för en särskild uppgift. Må Herren ge oss nåd att vara trogna.

Rövarna, som så länge utgjort ett fruktansvärt gissel för det arma folket, ha ej vållat hinder i arbetet den gångna hösten. Under sommarmånaderna igångsattes en grundlig räfst med dem och endast inom stadens murar tillfångatogos cirka 200 misstänkta individer. Varje by eller köping i landsorten, där man misstänkte rövare, undersöktes på det noggrannaste, och ingen skonsamhet bevisades mot den verkligt skyldige. Avrättningar ägde rum i massor, men många lyckades väl också fly undan lagens arm. Den general, som då hade makten här, var synnerligen vänlig mot oss och tillät på inga villkor att hans soldater finge bebo missionens egendom. Han ådagalade genom sitt exempel, att det är möjligt bringa ordning i landet, om blott rättfärdiga principer få råda i förvaltningen.

Den evangeliska verksamheten har fortgått tämligen obehindrat, tack vare de lugnare förhållandena ute i landet. Evangelisterna ha kunnat besöka de olika utstationerna, och även bibelkvinnorna ha ägnat sig åt flitiga bybesök. Således arbetade två av bibelkvinnorna i byarna ute i norra delen av distriktet en tid och därefter cirka en månads tid i Mingkaokretsen, där det eljest varit lite klent med tillsynen en tid förut beroende på de omöjliga förhållandena. Den ena av dessa kvinnor har gjort ett frivilligt arbete och bådas arbete har uppskattats i hög grad av församlingen.

I Songhsien har församlingen upptagit arbete i en köping vid namn Manüchen. Ett provisoriskt tält har varit uppslaget där, och många nya ha vunnits för evangelium. I Hancheng gjorde församlingen under sommaren en insamling, som belöpte sig till cirka tvåhundra dollars, för vilken summa de själva anskaffade ett predikotält. Detta var delvis avsett att tjäna som ersättning för deras gudstjänstlokal, som blivit nedbränd av rövarna. Men det har därjämte fått fylla en uppgift i deras evangelisationsarbete, då det mycket lätt kan flyttas från plats till plats. Det blir en ständig påminnelse för de kristna att vi bo i tält! Sådana spontana yttringar av församlingens offervilja äro också löftesrika tecken för framtiden och skall säkert ej bliva utan frukt. Man märker i allmänhet en stor mottaglighet för ordet, och inga trakasserier ha vållats våra medarbetare.

Gudstjänsterna i staden ha också varit mycket livligt besökta. Även om man ej kan tala om fullt hus vid varje gudstjänst, så har dock antalet besökare stadigt ökats.

Församlingens höstmöten ha hållits och i samband därmed ha dopförrättningar ägt rum såväl i staden som på två av våra mest avlägsna utstationer. Ej mindre än 85 personer ha under hösten genom dopet upptagits i församlingens gemenskap. Att antalet är så stort denna gång beror till stor del på att många, vilka tidigare begärt dopet, ej kunnat besöka dopklasserna på grund av de osäkra förhållandena, som gjort vägarna ofarbara, och även omöjliggjort samlingar på en del utstationer. Vi anbefalla särskilt dessa nykristna i förebedjares åtanke, att de må stadigt tillväxa i tro och vår Herres Jesu Kristi kunskap. Han, som börjat ett gott verk i deras hjärtan, är också mäktig att fullborda det.

Om höstens stormöten i sin helhet kan sägas, att de voro ovanligt rikt givande. Tillströmningen av deltagare var ovanligt stort från alla håll, och man märkte, att ordet vann ingång i nådehungrande hjärtan. En särskilt god enighet var också rådande i allt, som förekom. Många livsfrågor blevo väckta och som vi våga hoppas också besvarade. Fröken Monsen från Norska Lutherska Missionen besökte Honanfu och talade vid tvenne tillfällen. Hennes speciella gåva att tala till väckelse satte frukt i förnyad självrannsakan hos många. Vad behöva vi väl bättre än samvetenas väckelse? Många av våra kristna sade efteråt, att de ej på länge mindes så rikt välsignade möten. Måhända var omdömet alltför subjektivt betonat, men för vad som varit känna vi

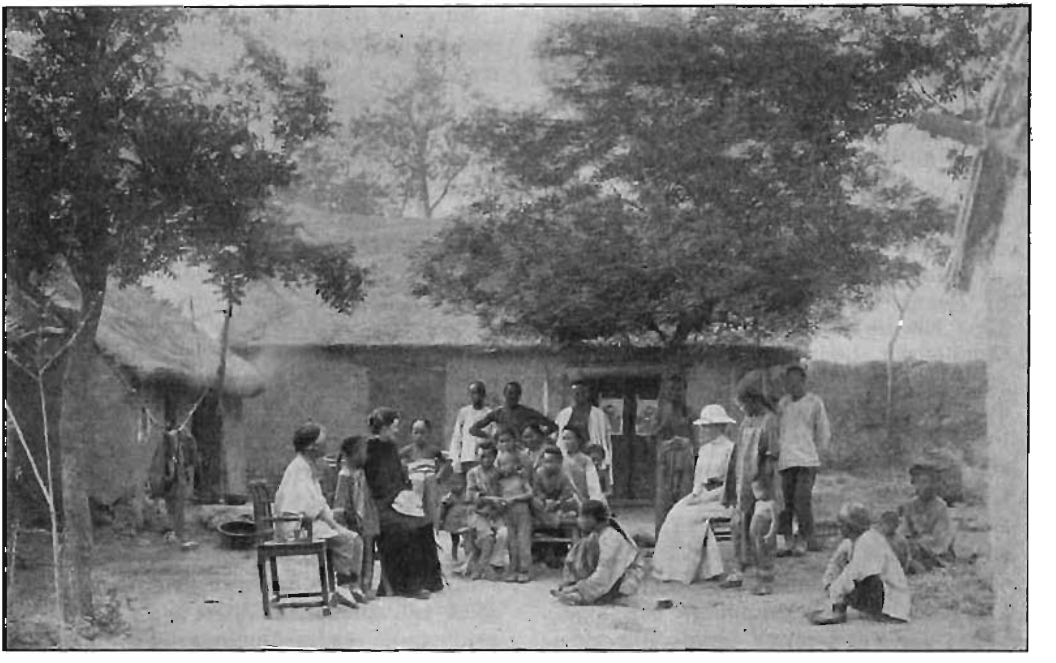

Besök i en kinesisk by i prov. Honan.

djup anledning att tacka Herren, ty från honom har det allt kommit.

Söndagsskoleverksamheten har fått en ny framstöt under hösten. I samband med stormötena i Honanfu och Songhsien hölls en veckas instruktionskurs för söndagsskollärare på vardera platsen. Den förutvarande söndagsskolan omorganiserades efter mera rationella metoder. Klassindelning har genomförts. I staden här ha vi nu 9 klasser med lika många ordinarie lärare. Av dessa göra några frivilligt arbete, men en del ha tills vidare måst tagas bland de på stationen avlönade medarbetarna. Alla ha gått in för den nya ordningen med största intresse, och det råder intet tvivel om att arbetet avsevärt vunnit genom reformen. Ämnen sådana som barnpsykologi, pedagogik och söndagsskolmetodik, vilka behandlades under kursdagarna, fingo tjäna ej blott till att inskärpa söndagsskolans stora vikt och betydelse i församlingslivet men också bliva en sporre att söka bättre fylla den ansvarsfulla uppgiften. Varje lördag bruka vi alltfort samlas till textutredningar, som letts av undertecknad. Därvid har textens innehåll exegetiskt och homiletiskt analyserats och vi ha fått tillsammans bedja om hjälp att rätt kunna dela sanningens ord. Även på utstationerna ha de kristna visat ett förnyat intresse för söndagsskolan, fastän de lokala förhållandena på en del platser lägga hinder i vägen för att få det så effektivt, som önskvärt vore.

Gosskolorna ha i likhet med föregående termin haft karaktären av religionsskolor. Elevantalet har ej varit så stort i Honanfu till stor del beroende på ekonomiska svårigheter hos många av våra kristna. I Songhsien har en ny skola startats med ett tjugotal elever. Den har under hösten måst inrymmas i gudstjänstlokalen, men det är gott hopp om, att lokalfrågan skall mera tillfredsställande kunna ordnas för en följande termin. Även på utstationen Shich'iao har en skola öppnats av liknande karaktär. Den står under församlingens ledning och i

anslutning till vår kursplan, men många av de icke kristna i byn sända sina barn dit, så att det i viss mening blivit en byns skola. Elevantalet där har varit 26. Sådana små skolor kunna bli en makt i arbetet för folkets evangelisering, om de blott bli rätt ledda. Intresset är väckt för att få liknande skolor till stånd även på andra av våra utstationer.

Kvinnoskolan har under hösten räknat 16 elever. Av dessa ha tolv elever fått halvt bidrag till skolhushållet. De tryckta ekonomiska tiderna har gjort det nödvändigt att hjälpa i någon mån, ehuru det önskemålet alltid måste hållas vid liv, att de själva i största möjliga utsträckning svara för sitt eget underhåll. Undervisningen har pågått i tvenne klasser. En klass för läskunniga där en något grundligare systematisk bibelundervisning har kunnat meddelas, samt en klass för mindre läskunniga och analfabeter, där det i första hand gällt att bibringa de elementära kunskaperna i Bibeln samt möjlighet att läsa den på egen hand. Därvid har också undervisningen i ljudskrift fått vara ett huvudämne.

Intresset bland eleverna har varit stort och en god ande har varit rådande. Vi tro också att många fått lära på ett nytt sätt känna ej blott de teoretiska sanningarna men också fått en fördjupad erfarenhet av honom själv, om vilken skrifterna vittna.

Tvenne nya lärarinnor ha varit anställda från höstterminens början. Av dessa har den ena för några år sedan varit elev i skolan och den andra har nyss avslutat den tvåårige kursen vid Hungtungs Bibelinstitut. Deras olika begåvning och utbildning såväl som personliga egenskaper ha gjort, att de kompletterat varandra på ett lyckligt sätt. Min hustru har haft överseendet av det hela och även undervisat i övningsämnena.

Sociala och administrativa uppgifter ha även tagit en del av tiden i anspråk. Åtskilliga reparationer, som visade sig absolut nödvändiga, ha måst utföras. Förra sommarens översvämningar ha förorsakat skördens bortspolande på många platser, ja, till och med jorden följde med på sina håll och många hem ha skövlats. I vissa fall har det varit nödvändigt att

Vid möte i predikotält.

av nödhjälpsmedel bistå de sämst lottade för att hålla den svåraste nöden från dörren.

En revidering av församlingsboken har påbörjats. De gångna åren med dess omöjliga kommunikationer och jäsande oro ha vållat svårigheter med att hålla församlingsboken a jour med det faktiska läget. Det har visat sig att krig, rövare och hungersnöd ha krävt många offer även bland våra kristna. Somliga ha under de svåra nödåren emigrerat till Mandchuriet, dit de genom fagra löften lockades. Några av dem ha nu efter en dyrköpt erfarenhet börjat vända åter hem, därtill påskyndade av förvecklingarna i norr. Men andra åter torde för alltid vara försvunna för oss. Även detta arbete med församlingsbokens revidering har fått vara ett led i våra strävanden att söka utföra så effektiv pastoralvård som möjligt.

Den under våren genomförda omläggningen av distriktet i flera nya församlingscentra har krävt omvårdnad men också skänkt mycken uppmuntran. Ett glädjande tecken har varit den ökade offervilligheten i dessa mera självständiga församlingar. De ha på ett nytt sätt fått känna, att de måste själva bära mera ansvar, och de ha i många fall med glädje gått in för det. I dessa fem lokalförsamlingar sammanlagt har insamlats ej mindre än 969: 36 dollars, vilket nära nog är rekordartat vid jämförelse med de föregående åren och med tanke på det ekonomiska läget i stort. Det ger oss hopp för framtiden och vittnar om att vi nog äro på rätt väg. Mycken förbön och omtanke kräves dock för att Herrens plantering skall växa sig stark och kunna rida ut de stormar, som måhända ännu vänta.

Ja, så ha uppgifterna varierat och erfarenheterna ha skiftat, men Herren kunna vi prisa för vad han utfört under det gångna halvåret. Hans trofasthet och nåd har varit en skatt av saligheter.

Icke åt oss, Herre, icke åt oss utan åt Ditt namn giv äran, för Din nåds, för Din sannings skull.

Honanfu Ho. Jan. 20. 1932.

Nath. Engbäck.

Den heliga skuggan.

Har du hört legenden om den heliga skuggan?

Det fanns en gång någonstädes i världen ett helgon, så gudfruktigt, att själva änglarna förvånade sig, och så sade de till Gud: »Herre, giv honom den nådegåvan, att han kan utföra under!»

Och svaret blev: »Giv honom vad han önskar!»

Änglarna sade till helgonet: »Skulle du inte vilja ha makt att bota sjuka genom att lägga händerna på dem?»

»Nej», svarade helgonet, »jag vill helst se att *Gud* gör det.»

»Skulle du då inte vilja omvända gudlösa själar och föra förvillade hjärtan in på den rätta vägen?»

»Nej, det är inte *min* tjänst. Jag *beder* blott, omvänder icke någon.»

»Är det då intet du önskar?»

»Jo, att Gud vill ge mig sin nåd. Ty har jag den, har jag allt», ljöd svaret.

Men änglarna fortsatte:

»Är det då intet särskilt du önskar?»

»Jo», svarade helgonet, »att jag må kunna tjäna utan att själv veta om det.»

Änglarna voro mycket förundrade. Efter att ha rådslagit med varandra enade de sig om, att varhelst helgonets skugga föll, antingen bakom honom eller åt sidan, skulle den ha kraft i sig att bota sjuka, lindra smärtor och trösta sörjande.

Och det skedde. Varhelst helgonet gick fram och hans skugga föll så, att han icke själv kunde se den, grönskade ängarna, levde vissnade plantor åter upp, fylldes uttorkade bäckar med vatten, fingo bleka barnakinder hälsans färg, blevo sörjande mödrar tröstade.

Han själv utförde såsom förut sina sysslor stilla och anspråkslöst, men hans dygder lyste som stjärnor och voro som blomster, som sprida sin vällukt utan att själva veta om det. Och människorna satte hans ödmjukhet högt. De följde honom i stillhet, men talade aldrig om hans underverk. Efterhand glömde de t. o. m. hans namn och kallade honom blott »den heliga skuggan». (Ur Sanningsvittnet.)

"Var är mitt lamm?"

Den gamle doktor Bædecker berättade en gång en upplevelse från sin resa i Ryssland.

På en ensam bergstig mötte han en ung man, som, efter klädesdräkten att döma, var en herde. Hans ansikte hade ett bekymrat och sorgset uttryck.

»Varthän så sent?»

»Mitt lilla lamm har förirrat sig bort, och jag letar efter det.»

De gingo då tillsammans vägen framåt, nästan hela tiden tysta, ty herden gick spejande och lyssnande. Plötsligt utstötte herden ett rop, så kastade han sig ned på marken och lade sitt öra mot jorden. Andlös såg doktorn på honom. Då sprang herden upp, och hela hans ansikte lyste. »Jag har hört det!» ropade han full av glädje och störtade bort.

Vad doktorn icke hade hört, det hade herdens öra uppfångat. Han hade hört sitt förtvivlade lamms nödrop.

Jesus, den gode herden, hör nödropen, som kanske matta och skälvande, ljuda från själarnas djup. Han hör sina barns smärterop, som inga andra höra, och strax är han nära.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under mars 1932.

Allmänna missionsmedel.

415.	»Herrens tionde» till Thyra Lindgrens underh.	20: —
416.	K. G., Ersmark, sparb.-medel	10: 05
417.	»Onämnd» d:o gm A. B.	5: —
418.	»X», Värnamo, gm J. U.	5: —
420.	Koll. i Boda, Stensjön 13/2	5: 20
421.	Mörteryds Ungd.-fören.	150: —
422.	Del av koll. i Mörteryd, 14/2	10: —
423.	Koll. i Björkö 14/2	15: 46
424.	D:o i Naglarp 15/2	13: —
425.	Offerinsaml. o. sparb.-medel från Karstorp 16/2	65: 16
426.	D:o i Näsby 17/2	121: 25
427.	Koll. i Hjältaryd 18/2	5: 87
428.	D:o i Myresjö Östra 19/2	6: 89
429.	D:o i Snärle 20/2	5: 84
430.	D:o i Bäckseda 22/2	14: 11
431.	D:o i Bodstenstorp 21/2	10: 14
432.	D:o i Österkorsberga 21/2	22: 82
433.	Resebidr. fr. d:o	5: —
434.	Koll. i S. Solberga 21/2	15: 56
435.	D:o i Rösa 23/2	3: 33
436.	D:o i Skede 24/2	2: 79
437.	D:o i Eckerda 25/2	6: 05
438.	D:o i Fiflekull 26/2	8: 32
439.	D:o i Vetlanda 28/2	67: 35
440.	A. K., Ekenässjön, Prov. å försålda böcker	21: 12
441.	D:o i st. för blommor vid Anna Jonssons bår	7: 50
442.	A. K., d:o, d:o	5: —
443.	»Min kinabössa», R. E. S., Åstorp	15: —
445.	G. K., Björköby	25: —
446.	»Tionde enl. Herrens ord»	15: —
447.	»Ett litet tackoffer»	10: —
448.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll	100: —
449.	L. L., Norderön, Febr.—Marsgåvan	50: —
450.	Kinakretsen, Lund, auktionsmedel	103: —
451.	»E. K. 14/3»	100: —
453.	K. o. B. F.	300: —
454.	»Till allmänna verksamheten»	250: —
455.	»Tack. N. C—i»	100: —
456.	»Till Herrens tjänst»	25: —
457.	K. W., Ystad	10: —
462.	»Ps. 145: 18, 12»	10: —
463.	K. E., Uppsala	25: —
464.	L. L., d:o	50: —
465.	Barkeryds Arbetsfören., Äng.	100: —
466.	Sparb.-medel i Flisby	163: 94
467.	Koll. i Flisby	45: —
468.	Norrhemmet, ur sparb.	14: —
469.	Ur J. B:s sparb., Flisby	3: 40
470.	Koll i Kulla	14: 04
472.	»Vrigstad»	10: —
473.	H. G., Sandhem, »14 mars»	10: —
474.	»Tacksamhetsgärd 5 mars» S. o. S. J.	100: —
475.	A. C. A., Chicago. Ill.	9: 90
476.	Offergåva fr. Kinavänner i Kalmar	100: —
477.	Ingelstorp och Glemmingekretsens sparb.-tömning	101: 25
478.	»Ett litet tackoffer»	5: —
479.	H. J., Katrineholm	25: —

482. Offerinsaml. i Eksjö 539: —
483. L. B., d:o 10: —
484. A. E., Selja, gm M. S., Mora 10: —
485. K. F. U. M:s Uppsvenska Distr., till Morris Berglings underh. 1,282: 78
486. Kramfors L:a Mfg 25: —
487. K. F. U. K:s Centralfören., till Ingrid Aspbergs underh. 300: —
488. Koll. i Långnäs 1/3 12: 10
489. Källeryds Arbetsfören. 40: —
490. M. L. K., Piteå 3: —
493. »Onämnd», till Elna Lenells underh. 10: —
494. K. G., Sthlm 10: —
495. Ekenäs syfören. 150: —
496. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 85: —
497. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs d:o 450: —
498. A. C., Sthlm, »14 mars» 25: —
501. O. L., Skövde, till O. o. G. Carléns underh. 25: —
502. S. M., d:o, till d:o 25: —
503. Skövde Missionsförsl., till d:o 100: —
504. L. J. G., Huskvarna, »en liten blomma på Almas grav 23/2» 10: —
505. Koll. i Huskvarna 52: 80
506. D:o i Tenhults mfg 23: 28
507. H. T., Bjursås 10: —
508. E. B., Flisby, »en blomma på Fars grav, 11 mars» 10: —
510. 14/3, »I min makt står det icke, *men Gud*». 1 Mos. 41: 16 1,000: —
511. Offergåvor vid möte på K. F. U. M., Sthlm, 14 mars 382: 41
512. »Marias sparb.», gm E. L. 6: 50
513. J. A., Alsen, »offerdagen» 15: —
514. F. P., Björklinge, »14 mars» 10: —
515. L. S., Lidingö, ur sparb. 15: —
517. M. L., Södertälje, »offerdagen 14 mars» 15: —
518. A. G. N., Örebro 15: —
519. H. K., Lund, sparbössepengar 14 mars» 15: —
520. H. J., Mariedam, »14 mars» 7: 75
521. M. H., Sthlm 20: —
523. I st. för blommor på Linnéa Kjörlings grav 5: —
524. M. K., Mariestad, »Namnsdagsblommor» 10: —
525. N. S., Laxviken, på böne o. offerdagen» 10: —
526. Slutlikvid för auktionsmedel dec. 1931, fr. Kinakretsen, Lund 103: 10
527. Offerdagen i Naglarp 14 mars» 105: —
528. A. Ö., Gusum, »en blomma på S. M. K:s födelsedag» 10: —
529. Jkpg Kristl. Yngl.-fören. missionskrets på »böne- o. offerdagen 14 mars» 247: 20
530. Offerafton å K. F. U. M., Hälsingborg 15/3 61: 47
532. Koll. i Bergfors skola 8: —
533. D:o L. M. F.-möte, Östersund 28: —
534. D:o Kyrkl. söndagsskolan, d:o 8: 20
535. D:o Missionsafton, Orrviken 50 —
536. J. R., Östersund 5: —
537. Koll. vid K. V. U. F. o. S. U. F.-möte, d:o 29: —
538. D:o i Häsjö skola 10: 04
539. D:o i Optlands missionshus, Brunflo 10: —
540. D:o i Kallen, Åsarne 5: —
541. D. U. F., d:o, d:o 10: —
542. Koll. Vemdalen 10: 05
543. D:o Häns skola 18: 50
544. D:o Sveg, Luth. missionshus 7: 17
545. D:o Stackmora missionshus 52: 20
546. D:o Ovanmyra d:o 53: —
547. D:o Daggryningens och Juniorernas möte, Grycksbo 15: 50
548. D:o Grycksbo. 20: —
549. D:o Säter Församlingshem 41: 85
550. I st. för offerdagen i Sthlm 35: —
551. A. O. Osby 10: —
552. Onämnd, Katrineholm 10: —
553. M. L. Värna, Linköping, »Helgat åt Herren 14/3» 40: —
554. H. F., Uttersjöbäcken 15: —
555. »Missionsvän, Beted» 20: —
556. E. R., Stockholm 20: —
557. K. F. U. K., Huskvarna 37: 85
561. Tackoffer å Sjö-Gunnarsbo 41: 20
562. »Lilla Birgittas tioude» 2: —
563. Resebidrag 5: —
564. »En Kinavän» 20: —
565. A. A., Gisselås 5: —
566. Sågkvarns Jungfrufören., till Minnie Nicholsons underh. 100: —
567. Sparbössetömning i Höganäs gm J. L. 265: —
569. Till »Mors o. Fars minne» 100: —
570. Koll. i Vestanede, Häsjö, vid Missionsafton 4/3 11: 71
571. D:o i Fahlmark 6/3 27: 15
572. D:o på Kinamöte hos A. o. R. K., Hjoggböle 15: 15
573. T. B., Fahlmark 20: —
574. A. B., Hjoggböle 23: —
575. Sparb.-medel fr. Kinavänner, d:o gm d:o 6: 33
576. Koll. i Medle 8/3 41: 41
577. Vänner i Sävenäs, gm I. H., Kallholmen 7: 76
578. B—O. Z., d:o, sparb.-medel till Hanna Wangs underh. 5: —
579. Koll. i Bergsbyn 14: 21
580. D:o i Innervik 13/3 27: —
581. E. B. Kåge, »tackoffer» 10: —
582. Koll. i Kusmark 31: 40
583. D:o i Gummark 40: —
584. Missionsstund i Öhrviken 25: —
585. Offerstunden i Skellefteå böuhus 1,200: —
586. O. H., Ursviken, till Thyra Lindgrens underh. 50: —
587. »Herrens del» 15: —
588. Koll. i Ödesbög 17: 34
589. L. E. P., Ödeshög 100: —
590. T. B., sparb.-medel 12: —
592. J. S. 25: —
593. K. F. U. M:s Uppsvenska distr., till Morris Berglings underh. 200: —
594. »Malmö S. M. K.-vänners offerstund 21 mars», gm C. R. 525: —
595. Linneryds mfg 50: —
596. Karlstorps Västra mfg 25: —
597. L. J., Kumla, gm C. Th. E. 5: —
598. Koll. i Församl.-salen i Östra Eneby, Norrköping 5: 31
599. Mellersta Sveriges K. F. U. M. Distriktskonferens, resebidrag 25: —
601. Koll. i Duvbo kyrka 33: 15
603. E. C., Stockholm, »14 mars» 50: —
604. L. F., Klippan, »Offerdagen 14 mars» 5: —
605. Koll. i Hassle missionshus 27/3 15: —
606. S. Mariestad 20: —
607. Koll. i Skillingaryd 70: —
608. Koll. i Hagshult 15: 50
609. D:o i Hörle 12: 50
610. D:o i Fryele kyrka 9: 50
611. D:o i Gallnäs 11: 55
612. D:o i Råhult 11: 30
613. D:o i Fredriksdal 17: —
614. D:o i Malmbäck 15: 50
615. D:o i Svennarum 19: 50
616. D:o i Hok 9: 10
617. E. T. d:o 5: —
618. K. S. d:o 10: —
619. Koll. i Värnamo 33: —
620. D:o i Nederby 5: 75
621. Kinavänner i Köping, offerkuvert gm A. J. 20: —
622. D:o från Offrestunden 14 mars, gm d:o 112: —
623. 2 Tess. 5: 24, till C. Bloms underh. 100: —
624. Hebr. 4: 16, till R. Anderssons d:o 100: —

Kr. 12,151: 41

S. M. K:s Pensionsfond.

625.	»2 Moseb. 35: 5»	50: —
		Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

419.	»Fru Ebba Skyttes minne», till bibelkvinnas underh. gm L. H.	100: —
444.	Hagagärdets småskola, till barnh. i Kina gm R. S.	5: —
452.	K. P., till Maria Petterssons barnh., gm H. I., Älgarås	10: —
458.	Missionsvän, Grebo, till Nath. Engbäck, att anv. efter gottf., gm A. K.	25: —
459.	»Onämnd», till de hungr. i Kina, gm M. K., Eksjö	50: —
460.	»Ps. 145: 18, 12, till Maria Pettersson, att anv. enl. överensk.	20: —
461.	Kinakretsen, Uppsala, till evang. underh. i Hoyang, gm G. G.	305: —
471.	I. A. M., till evang. underh.	200: —
480.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, till K. F. U. M:s arbete i Kina	100: —
481.	Ljungby K. F. U. K., till Ingeborg Ackzells skyddsling	5: —
491.	Månstorps Kristl. Ungd.-fören., till Barnh. i Sinan	10: —
492.	»Onämnd», till Elna Lenell, att anv. efter gottf.	5: —
499.	O. C., Mariestad, födelsedagsblommor, till Joh. Aspberg, att anv. för arbetet i Ping-lu	36: 50
500.	K. S., Huskvarna, till evang. underhåll i Hoyang	200: —
509.	S. T., Nockeby, till evang. underh.	50: —
516.	S. S., Sthlm, till evang. o. lärare i Mienchih	300: —
522.	»Arevänner», till Hanna Wang, att anv. efter gottf., gm K. L., Are	18: —
531.	B., Östersund, till Hanna Wang, att anv. enl. överensk.	11: 50
558.	Onämnd, Katrineholm, till syskonen Bergling, att anv. efter gottf.	10: —
559.	E. A., Vetlanda, till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf.	100: —
560.	A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom, för d:o	12: 83
568.	K. P., Lill-Maricby, till Hanna Wangs arbete i Kina	50: —
591.	S. F., Herrljunga, till Barnh. i Sinan	26: 75
600.	L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf.	25: —
602.	A. F. G., Malmö, till evang. Wei Dienchen o. Siao-kao underh.	250: —
		Kr. 1,925: 58

Allmänna missionsmedel	12,151: 41
S. M. K:s Pensionsfond	50: —
Särskilda ändamål	1,925: 58
Summa under mars månad 1932:	14,126: 99

Med varmt tack till varje givare!

»Ty jag, Herren, — — jag skall giva dem deras lön i trofasthet.» Jes. 61: 8.

Redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo.

Januari—mars 1932.

In natura. G. och A. S., Lidköping, 1 låda bitsocker; Apoteket »Måsen», Göteborg, medicin; K. B., 2 borddukar, ½ dussin dessertskedar, ½ dussin teskedar och ½ dussin gafflar, allt av nysilver; H. och N. H., apelsiner, marmelad och saft; Vänner i Björkeryd genom A. K., påskägg; Lilltomtavännerna, charkuterivaror varje vecka.

Kontant. Onämnd, »Fridshälsningar», kr. 30: —; K. S., Huskvarna, »till påskägg» kr. 10: —; L. S., »litet extra till påsken» kr. 25: —; H. K., Lund, kr. 10: —; E. J., Sala, kr. 5: —.

Med varmt tack till varje givare!

»Vi, vi skola lova Herren från nu och till evig tid.» Ps. 115: 18.

August och *Augusta Berg.*

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1932 i sin 37:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25. 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Missionstanken i Guds ords ljus. — Från Red. och Exp. — I Frälsarens närhet. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redovisningar.

N:r 8. ÅRG. 37. 25 APRIL 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

ÅRSBERÄTTELSENUMMER.

Svenska Missionens i Kina 45:e verksamhetsår.

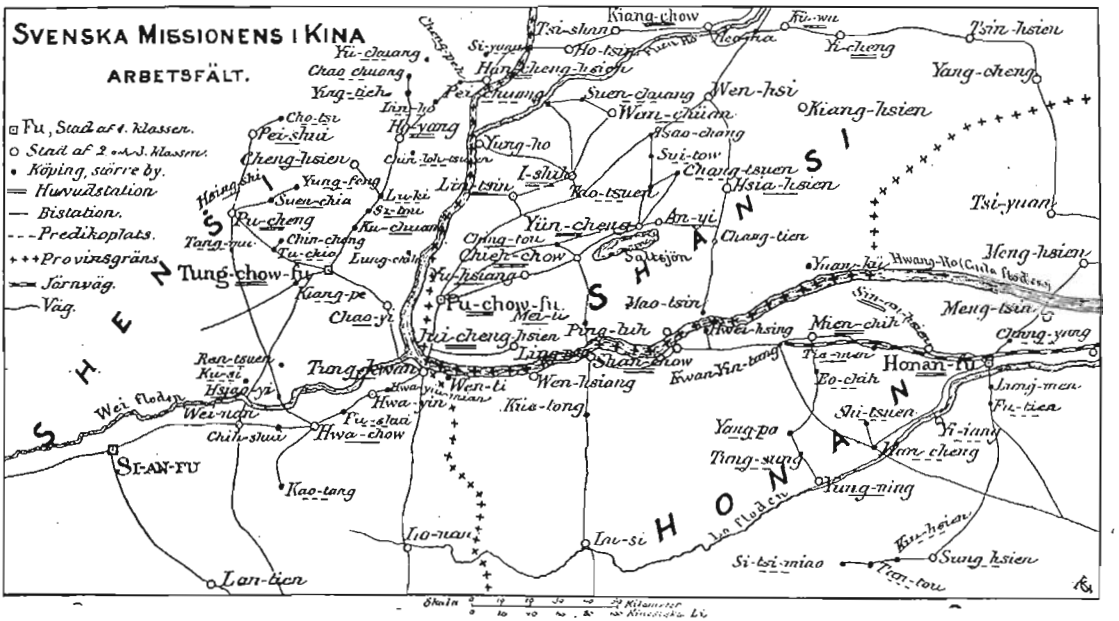

Karta över Svenska Missionens i Kina fält.

JESUS KRISTUS ÄR DENSAMME.

I denna växlingarnas värld, i vårt eget liv, där så mycket oväntat möter, erbjudes oss en grund som icke vacklar, en grund för vår tro, för vårt hopp, för hela vårt liv, och den grunden är Jesus Kristus själv. Den grunden är för alltid lagd, den grunden är fast och orubblig, på den grunden finnes rum för varje själ.

Det är en källa till outtömlig tröst, till ovärderlig styrka, att det är just Jesus, som personligen erbjuder sig åt oss som den förblivande grunden för vårt liv. Vi ha lärt känna honom i hans gång genom tiderna. Trots människornas likgiltighet, otro och fiendskap, har han ej ändrat sitt av evighet gjorda erbjudande att bliva vår frälsare. Fastän priset för vår frälsning blev så dyrt, avprutade han ingenting därpå. Allt blev fullgjort. Fastän lidandesvägen blev så outsägligt smärtfylld, gick han den ända fram till målet. Han tömde kalken till sista droppen. Fastän lönen för hans möda ger honom så många missräkningar, är han ändå densamme. I trofast uthållig kärlek söker han till dess han finner. Vi skola aldrig kunna finna en enda punkt där icke han är densamme trofaste frälsaren, som icke vilar förrän han fått fullkomligt frälsa dem, som genom honom komma till Gud.

Då vi nu åter skriva vår årsberättelse, är det naturligt, att vi stanna med våra tankar vid vår uppgift och vid oss själva, som fått oss uppgiften anförtrodd. I fråga om själva uppgiften, som ju är en missionsuppgift, ger den oss anledning till att böja oss i stoftet i tillbedjan. Hur är det möjligt att Herren velat anförtro en sådan dyrbar skatt som evangelium åt oss? Hur har han kunnat anförtro åt oss dyrt återlösta själar, tusen, ja, miljoner. Då vi besinna detta, blir hans kallelse till oss dubbelt helig och nåden att få behålla den dubbelt stor. Dröja vi vid oss själva i självrannsakan, ha vi skäl att fråga oss, hur vi motsvarat vår Frälsares förtroende. Har han hos oss funnit denna utgivande kärlek, denna brinnande kärlek, som ej aktat något offer för dyrt för honom och hans återlösta värld? Har missionsanden varit kraftigt verksam uti oss, ha vi gjort allt som stått i vår makt att främja hans rike i världen? För oss återstår förvisso endast tillkortakommanden, hos honom förbliva hans trofasthet och uthålliga kärlek. Han är densamme, och därför förkastar han oss ej.

Därför stanna vi så gärna med vår tanke vid honom och vårt hjärta och vår själ finner honom vara den enda grunden, som vi kunna med förtröstan och tillförsikt vila på. Vi finna, att den frukt vi helst vilja vinna av vårt liv är att känna honom. Ju mera vi få se av hans härlighet, desto rikare bliva vi. Det var därför aposteln kunde räkna allt, t. o. m. sådant som han naturligen skulle ha ansett vara av mycket stort värde, för avskräde, för att vinna Kristus. »Ty», säger han, »jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden» o. s. v.

Huru gärna ville icke också vi, att detta bleve resultatet av det verksam-

hetsår, som vi blicka tillbaka på, ja, att det bleve den vinst vi finge skörda av hela vårt liv, vårt liv inåt och vårt liv utåt. Då skulle vi bliva i sanning rika i honom och vårt liv och vår verksamhet skulle bliva rikt fruktbärande. Han är densamme och därför ha vi frimodighet att bedja honom om den nåden att få äga vår del i honom även under kommande dagar ävensom att få äga del i hans sinne, så att vi må vara »en Kristi välluktande rökelse inför Gud». I denna tid, då allt vacklar, då människan här hemma och därute på missionsfältet söka efter något fast och förblivande, må vår Frälsare finna oss vara trogna vittnen om den fasta grunden. Nu, då grekernas begäran: »Vi vilja se Jesus», vidsträcktare än någonsin framställes, må han finna oss vara sådana lärjungar som genom liv och vittnesbörd ge det intrycket, att vi varit med Jesus, och att vi hos honom funnit allt vad som till liv och gudaktighet hörer.

Erik Folke.

S. M. K:s Årsberättelse för dess 45:e verksamhetsår.

»Med nåd från honom, som bodde i busken.» 5 Mos. 33: 16.

Då S. M. K:s 45:e årsberättelse skall skrivas, synes det vara ett ord, som mera än något annat ord är lämpligt såsom en överskrift. Och det ordet är: *Nåd.* »Herrens nådegärningar vill jag förkunna, — — — vad han har gjort — — — efter sin barmhärtighet och sin stora nåd» (Jes. 63: 7). Bland alla de underbara orden om nåd i vår Bibel har då tanken särskilt stannat inför de härovan citerade orden ur 5 Mos. 33: 16.

De orden äro ord om en helig och nådefull kallelse, ty det var för att kalla Moses till helig tjänst, som Gud tog sin boning i busken, törnbusken, som brann av elden, utan att bliva förtärd. Guds *heligheet* betonas. Det sker väl genom elden, men ännu tydligare genom orden: »Platsen där du står är helig mark.» Guds *nåd* framträder lika tydligt: »Jag har *nogsamt sett* mitt folks betryck i Egypten, och jag har *hört* huru de ropa över sina plågare; jag *vet* vad de måste lida. Därför har jag *stigit ned* för att rädda dem.» Så *bodde* Gud i busken, enligt Apg. 7: 30 törnbusken, som brann utan att förtäras.

Helig och nådefull är även vår kallelse. Må vi ej glömma att den är *helig.* Tänk att få vara med och se, såsom de våra i Kina ha fått se, den renande, luttrande elden vara i verksamhet, se Guds Helige Ande verka syndanöd bland människors barn. Stå vi ej då på helig mark? Och tänk vilken nåd! — Gud stiger ned, tager sin boning i *törnbusken.* Törnbusken brinner av elden, men bliver ej förtärd. Voro de ej såsom törnbuskar på hedmarken, de i vilka Gud nu tagit sin boning, de i vilka han tänt lågan, som brinner, som renar, som värmer, de vilka dock icke förtäras av elden? Det är en underbar syn, väl värd att betrakta.

»Nåd från honom, som bodde i busken» det är vad vi alltfort, allt mer och mer behöva. Vi tacka Gud för vad som utav denna nåd varit med oss härhemma och därute under dagar som gått, men vi känna ock behovet av denna nåd i allt större mått. Blive då vår årsberättelse en anledning till tack för och bön om »nåd från honom, som bodde i busken».

Arsberättelse från fältet för 1931.

»Herren min Gud gör mitt mörker ljust.» Ps. 18: 29.

Så har Herren gjort för oss under det gångna året, och vi kunna betrakta det mot bakgrunden av de föregående årens nöd. Då är det i sanning en lättnad att ej behöva se politisk oro och ekonomiskt nödläge som de märkligaste förhållandena under året. Tvärtom är det den andliga ställningen inom och utom församlingen, som mest tilldrager sig vår uppmärksamhet, och som, Gudi vare lov, även ger oss anledning att förnya vårt hopp och fatta mod till fortsatt kamp.

Det mest slående är det i stort sett allmänna medvetandet om djupa andliga behov. Det ser ut som om erfarenheterna och missräkningarna, särskilt under de senaste åren, alla nederlag av enskilda och organisationer och den i vida kretsar förlorade tron på avgudarna hade vänt folkskarornas hjärtan till att mottaga Frälsaren eller åtminstone gärna höra om honom. Vad som är ännu bättre är, att dessa samma förhållanden ha börjat driva de kristna tillbaka till Nådens evangelium och visat dem, att kraften till det goda kan hämtas endast hos Gud. Fastän inga i ögonen fallande större väckelser ägt rum, har det ej varit så få fall av återställelse. Somliga av de återupprättade ha varit församlingsledare eller anställda i missionens tjänst, men ha varit hemliga syndare eller öppna avfällingar. En av det senare slaget, som flera år varit slav under opiebegäret med alla dess fördärvliga följder, har offentligen bekänt sin synd och börjat vittna om Guds frälsande nåd. Hans egen erfarenhet, och vad han sett hos andra, har dock lett honom till den övertygelsen, att »om Gud skall få oss alls, så måste han taga oss som vi äro, med synd och elände, ty det finns intet gott hos oss!»

Det finns andra, enskilda och grupper, vilkas sökande efter de andliga verkligheterna lett dem in på avvägar, »kroppens späkning», högljutt bedjande (»åkallande av Herrens namn»), motvilja mot organiserat missionsarbete eller församlingsliv, oberoende av vissa gudstjänsttider eller -platser och allt regelbundet givande. Huvudtanken synes vara, att man måste erhålla direkt gudomlig ledning för varje detalj, och att ingenting är av Guds Ande, om det ej kommer medelst »den inre rösten». Denna överandlighet eller skenandlighet tillfredsställer dock ej länge en sann sökare, och vi ha redan sett en del av dessa utväxter försvinna både hos enskilda och i församlingar samt ersättas av ett normalt kristligt liv med mera allvar och hängivenhet än förut och mera beroende av Guds Ord. — En sorglig frukt av Adventisters och andra sjundedags-sabbatsfirares inträngande har blivit, att en del sådana, som att börja med tilltalades av deras lagförkunnelse, men sedan funno ut dennas oförenlighet med Nya Testamentets lära, fått sin vördnad för Ordet och församlingens ordning betydligt försvagad. Detta har ånyo inverkat på andra, och en följd är vilodagens minskade helgd, fastän detta ej märkbart minskat antalet gudstjänstbesökare. Även på denna punkt saknas dock ej ljusa sidor, främst kanske att människor börjat *tänka* angående vad som förr blott var föremål för auktoritetstro, och häri ligger både ett tillfälle och en uppfordran att giva de troende grundlig undervisning för att befästa dem i den sanning, som kommit till dem.

Bland verksamhetsgrenarna *inom församlingen* har söndagsskolearbetet erhållit en framstående plats. Vid synodalkonferensen under den gångna sommaren föreslogs det, att en sekreterare för denna verksamhet skulle ge hela sin tid till att bistå församlingarna med organiserandet av deras söndagsskolor. Det visade sig emellertid omöjligt att genomföra denna plan, men i stället ha tre medarbetare, en för vardera av de tre provinserna, fått ägna en del av sin tid åt detta arbete, och rapporterna till den vid nyårstiden hållna synoden voro synnerligen uppmuntrande. — De olika församlingsorganen,

synod, presbyterier, församlingsråd, o.s.v. hava fungerat över hela fältet, men frånsett skolverksamheten och söndagsskolsekreterarna har det ej varit något egentligen gemensamt företag. Tvärtom har det varit en avgjord rörelse i riktning mot decentralisation, i det större församlingar delat sig för att underlätta tillsynen och inrikta sig på lokalt arbete med platsens folk. Av samma skäl har det föreslagits, att Honan-presbyteriet skulle uppdelas i två, men härom har intet beslut ännu fattats. Den ovannämnda synodalkonferensen, vilken ej äger beslutande myndighet, utan blott kan överlägga och föreslå, uttalade sig emellertid för anslutning till »The League of Christian Churches», en sammanslutning av församlingar på bibeltrogen grund till skydd mot den modernistiska riktningen i teologi och predikan. Däremot ledde en överläggning om gemensamma åtgärder för

evangelisatorisk verksamhet ej till något resultat, ty det ansågs, att det f. n. finnes mera intresse för lokala företag. I själva verket ha de olika församlingarna gjort ej ringa insats både av medel och arbetare i den tillsammans med missionen bedrivna tältverksamheten liksom för bestridandet av omkostnader i samband med deras gudstjänstlokaler och bidrag till löner. En del pionjärarbete och särskilda utstationer ha underhållits genom enskilda eller offentliga insamlingar, och även fast egendom har förvärvats på en del platser, men alltid av vissa delar av församlingsorganisationen, ej av hela sammanslutningen som en enhet. På detta sätt ha Yich'uanhsien i Shensi, beläget utanför det område, som ursprungligen tilldelades S. M. K., och Lushihhsien i Honan varit besatta sedan åtskilliga år tillbaka utan några bidrag från missionen, och i Hsiahsien i Shansi har evangelium på samma sätt förts in i bergsbygden, varest synnerligen stor mottaglighet ådagalagts. Kännetecknande för utvecklingens gång är det allmänna förhållandet, att jämförelsevis större antal dop förekommit inom områden, där mera självständigt arbete bedrivits, än såsom frukt av verksamhet direkt förbunden med missionen, och detta trots det förhållandet, att nödhjälpsarbetet kunde ha tänkts verka i motsatt riktning. Faktum är att den noggrannhet, varmed man sökt undvika intagandet av »riskristna» i församlingen, hållit tillbaka en del dopkandidater, som annars borde hava blivit mottagna. Å andra sidan är det också sant, att även om intagandet gjorts något lättare inom trakter, där missionärs inflytande ej gjort sig gällande, så har det där ej varit någon utsikt till materiella fördelar, som kunnat locka till anmälningar. Andra som ingenting jordiskt haft att vinna äro de fem, som döpts såsom en frukt av fängelsearbetet, vilket alltfort är en källa till glädje.

Församlingarna hava åtagit sig mera ansvar för *skolverksamhetens* bedrivande, fastän denna alltjämt är understödd av missionen. Det håller på att bli en naturlig sak, såväl som högligen av nöden, att det finns kristna skolor för de kristnas barn, och det är erkänt, att det måste vara positivt kristen religionsundervisning i sådana skolor. I Honan är all religionsundervisning nominellt förbjuden i skolorna, men i själva verket har intet ingrepp gjorts, fastän inspektörer visiterat skolorna. I ett par fall ha undervisningsmyndigheter sökt förbjuda bibelskolor för vuxna, men det har klargjorts för dem, att sådan undervisning ligger utanför ramen för deras ämbetsuppgift. Flera av skolorna ha ändrat sin läskurs i syfte att mera betona sin egenskap av kristliga anstalter, andra åter följa den av regeringen fastställda kursen med tillägg av bibliska ämnen, och denna olikhet kommer troligen att fortfara, så länge som myndigheternas ställning till den kristna skolverksamheten är så obestämd och så obeständig. Vi måste anpassa våra metoder efter de växlande förhållandena, under det vi förbliva vid vår skolpolitik beträffande icke-registrering och fasthållande av obligatorisk kristendomsundervisning. Församlingarnas del i bekostandet av skolverksamheten har i allmänhet bestått i större eller mindre bidrag till lärarnas löner, bestridandet av barnens hushållsomkostnader, utom för fattiga eller tillfälligt nödlidande elever, vilka fått hjälp i förhållande till behovet, samt avgifter för lyse och värme. Med några få undantag ha utländska arbetare ej givit regelbunden undervisning i skolorna, och ingen har varit helt bunden vid någon skola.

Utom de några och trettio goss- och flick-skolorna, i vilka olika grader av samarbete förekommit mellan missionen och församlingarna, har missionen också underhållit sex bibelskolor för kvinnor, såväl som kortare bibelklasser, från 14 dagar till en månad eller mera i längd, och avsedda för vanliga församlingsmedlemmar, samt fortsättningskurser för infödda medhjälpare och lärare. De sistnämnda äro avsedda att i någon mån gottgöra för frånvaron av utbildningsanstalter, sedan seminarier och bibelskolor nedlades vid mellanskolornas upphörande år 1927. Vi ha funnit, att dessa fortsättnings-

Flickskolan i Yuncheng 1930.

kurser äro mycket uppskattade såsom en stor hjälp till utrustandet av våra kinesiska medarbetare för deras olika uppgifter. Dessutom giva de tillfälle till personlig uppbyggelse och till umgänge mellan arbetarna, vilket stärker sambörighetskänslan mellan olika arbetsgrenar och skilda delar av fältet. — I Yuncheng finnes ett hospits för gossar från troende hem, vilka bevista högre skolor på platsen, och särskild ungdomsverksamhet bedrives i samband därmed. I barnhemmet ges liknande möjligheter för de kvinnliga studerande, som vilja begagna sig därav. Det inflytande, som genom dessa anordningar utövats på skolungdomen bevisas bäst av deras deltagande i den offentliga gudstjänsten och bibelklasserna samt de studerandes vänliga uppträdande i allmänhet. För övrigt har vid många tillfällen uttalats uppskattande av vår undervisningsverksamhet och dess inflytande på ungdomen samt beklagats frånvaron av högre utbildningsanstalter på kristlig grund.

Vårt aggressiva *evangelisatoriska arbete* har mestadels skett under formen av tältpredikan. Åtta tält hava längre eller kortare perioder varit i verksamhet under året, de flesta av dem på omkring fyra olika platser. På nästan varje ställe, som sålunda besökts, har det som brukt uppstått en grupp av forskare och ofta en ny mötesplats för regelbunden predikan. Tre nya tält hava inköpts för att utvidga denna verksamhet, men de ha ännu ej börjat tagas i bruk. I Honan, där det mestadels på grund av förhållandena varit omöjligt att använda tält, hava bokspridare varit mera i verksamhet, och dessutom ha tillfälliga predikoplatser förhyrts, där arbetet för övrigt bedrivits enligt samma metoder som vid tältpredikan med tillhörande husbesök och bibelstudium. På detta sätt har Wenhsiang-hsien i Honan, den sista sta-

den på vårt fält att få fast missionsverksamhet, blivit öppnad för evangelium med goda utsikter för framtiden. De två städerna Pinglu i Shansi och Ling-pao i Honan äro på grund av verksamhetens art snarare att betrakta som understationer än utstationer, isynnerhet som utländska missionärer tidtals vistas där. Denna ambulerande form för utvidgningsarbetet har i stor utsträckning visat sig leda till självutbredande verksamhet å de nyvunnas sida. Så har t. ex. i en by tillhörande Shanchow en äldre man överlätit sitt lantbruk på sina söner för att själv vara fri att gå omkring som frivillig arbetare. Han ser till platsens möteslokal, kallar de troende tillsammans till gudstjänst och vittnar frimodigt om sin tro. Då en bibelklass för kvinnor nyligen skulle hållas i staden, bad han såsom en ynnest att han skulle få vara med. Han skulle sitta för sig själv och ej störa någon, bara han finge vara där och lära allt han kunde inhämta av undervisningen.

Fastän 1930 inbringade flera dop än någonsin förut, har det gångna året med mer än 10 % överträffat det föregående; det hittills rapporterade antalet är 572. Detta stora antal nyomvända gör behovet av anordningar för deras fortsatta undervisning synnerligen trängande. Söndagsskolplanen, som ovan hänförts till, är i och för sig mycket god, men de nykristna synas vara i särskilt behov av sammanhängande grundligare undervisning vid sådana tidpunkter, som passa de olika grupperna. Detta återigen innebär särskilda kurser för utbildande av frivilliga ledare, ty de avlönade arbetarna äro alldeles otillräckliga för denna utvidgning av arbetet.

Nödhjälpsutdelningen har varit mycket begränsad i jämförelse med de föregående årens. Endast i norra delen av Shensi-fältet och en del av Puchow distrikt i Shansi har någon allmännare utdelning förekommit till troende och deras anhöriga samt en del andra behövande, men östra delen av Honan-fältet led mycket av översvämningar under förra sommaren, varför ett visst antal av dem som då förlorade skörd och åkrar, erhållit hjälp till de mest trängande behovens fyllande. Lushih distrikt i västra Honan skövlades skoningslöst av rövare under senare halvåret, och ett betydligt antal kristna och deras anhöriga blevo utblottade. För att hålla dem vid liv

Synodens allmänna möte i Honanfu 1924.

under vintern ha särskilda anordningar vidtagits för att under några månader förse dem med mat och samtidigt ge dem undervisning i Guds Ord. En del av dem, de sämst lottade, ha också försetts med kläder och sängkläder. Enligt de senaste underrättelserna stå rövarna ånyo framför stadsportarna, så att det ser ut som om de skulle ånyo få gå igenom ett blods- och eldsdop. — Frånsett dessa särskilda områden har största delen av den hjälp som getts utgått i form av anslag till skolbarns underhåll, vilket ej blott hållit dessa vid liv och lättat föräldrarnas börda, utan även satt barnen i tillfälle att komma i åtnjutande av kristlig undervisning och fostran. I Yuncheng och Hancheng ha särskilda fattigskolor för icke-kristnas barn gjort ett gott arbete under hungersnöden. På den senare platsen är skolan ännu i gång och har vunnit största erkännande av folk och myndigheter, ej minst emedan platsens skolrådsordförande och andra förtroendemän fingo utvälja de elever, som de ansågo böra få del av hjälpen. — Utsikterna för den kommande veteskörden äro nu i allmänhet mycket goda, och vi hoppas, att när denna skörd inbärgats, det skall bli mindre behov av nödhjälp, om blott fred får råda i landet.

Den politiska och militära ställningen på vårt fält har varit bättre än på långa tider förut. Endast i Shansi inträdde en försämring genom de under första halvåret där befintliga oavlönade, odisciplinerade trupperna. Dessas förtryck och det genom dem framkallade rövareväsendet har i någon mån begränsat de förut i denna provins så obehindrade resorna. Folket i allmänhet intager så gott som utan undantag en vänlig ställning till missionärerna och kristendomen, fastän den hetsiga agitationen mot Japan haft något inflytande bland sådana, som ej kunna skilja så noga på olika slags utlänningar.

Trots den ekonomiska depressionen i hemlandet och de genom tullar och andra pålagor samt på grund av växelkursen i många fall mer än fördubblade priserna, på fältet hava alla våra finansiella behov nådeligen tillgodosetts. Vi ha dock ej vågat höja våra infödda medhjälpares löner i förhållande till de höjda levnadskostnaderna eller öka de infödda arbetarnes antal i överensstämmelse med de växande tillfällena och behoven. Som de utländska missionärernas antal också är mycket nedsatt, och de som finnas kvar äro till en betydlig del av ålder och ohälsa väsentligen försvagade vad arbetsduglighet beträffar, är det ett ständigt trängande böneämne, att vi måtte få flera arbetare av alla slag att besätta de tomma eller otillräckligt bemannade stationerna och arbeta i de vidsträckta, för evangelium öppna distrikten. Fastän de infödda kristna äro medvetna om sin plikt i förhållande till arbetet inom och utom församlingen och i ej ringa mån offervilliga för Herrens verk, har det betryckta läget och dess inverkan på det befintliga missionsarbetet visat dem deras oförmåga att utan hjälp från missionens sida uppehålla den i gång varande verksamheten, mycket mindre utvidga den. Vi kunna ej heller frånsäga oss vårt ansvar, utan måste med fasthållande av de självstyrelsens och självverksamhetens grundsatser, som vi sökt införa i församlingslivet, giva stöd och hjälp, råd och undervisning i mån av tillgång och tillfälle samt glädjas åt det innerliga samförstånd, som bl. a. kom till uttryck vid synodalkonferensen, då som svar på framställd fråga utan motsägelse gjordes uttalande för *samarbete* på alla områden, hellre än uppdelning av uppgifter eller fält. Följaktligen synes det som om ingen indragning kunde göras utan allvarlig förlust för arbetet, vare sig vi se utåt eller inåt. Emellertid hava de från hemlandet anlända förstärkningarna visserligen fyllt några av de tomrum, som uppstodo genom sjukdom och dödsfall 1930, men de nykomna kunna icke fylla de gångnas platser i arbetet på grund av bristande erfarenhet och språkkunskap. Nu är det dock utsikt att snart få flera nya medarbetare hitut, och Herren, som sänder sin unga skara ut på skördefältet, skall säkerligen också rusta arbetarna för uppdraget

och giva dem kärvar att bärga in i de eviga ladorna.

Yuncheng den 11 febr. 1932.

Carl F. Blom.

Verksamheten i hemlandet.

Kommittén. Kommittén för Svenska Missionen i Kina har sedan förra årsberättelsen skrevs ej undergått någon förändring.

Kommitténs funktionärer äro: Doktor *Karl Fries,* ordförande; missionsföreståndare *E. Folke,* vice ordförande, och direktör *H. Hallencreutz,* kassaförvaltare. Missionssekreterare är missionär *M. Lindén.*

Kommitténs *arbetsutskott* består av följande personer: Doktor *Karl Fries,* missionsföreståndare *E. Folke,* rektor *Joh. Rinman,* direktör *H. Hallencreutz* och missionär *Aug. Berg* såsom ordinarie ledamöter samt musikdirektör *H. Gillgren* och komminister *Joh. Lindberg* såsom suppleanter.

Förteckning på kommittén i sin helhet återfinnes på sid. 102 i detta nummer av vår missionstidning.

Kvinnokommittén. Inom S. M. K:s Kvinnokommitté ha under året inga förändringar ägt rum.

Missionärskandidater. Tre nya missionärer hava under 1931 utsänts till Kina, nämligen fröknarna *Thyra Lindgren, Birgit Brandin-Olsson* och *Margaret Linder.* Sex andra, tre män och tre kvinnor, hava av Kommittén antagits såsom S. M. K:s missionärer, och dessa hoppas vi att under innevarande år få utsända till arbetsfältet. Även dem ville vi nu anbefalla åt missionsvännernas hågkomst i förbön med tacksägelse och nämna därför här även deras namn: *Erik Malm, Åke Haglund* och *Carl-Gustaf Nordberg* samt fröknarna *Gerda Gustafsson, Gudrun Boqvist* och *Ingrid Berg.*

Andra unga män och kvinnor hava meddelat, att de tro sig vara kallade av Gud för uppgiften såsom missionärer på S. M. K:s fält. Även för dem vilja vi tacka och bedja. Behovet av nya medarbetare är också alltjämt stort, och vi behöva därför bedja skördens Herre utsända arbetare i sin skörd.

Missionärer, som kommit hem. Sedan förra årshögtiden har endast en av våra missionärer, fröken *Minnie Nicholson,* hemkommit från Kina. Fyra befinna sig emellertid på hemresa och hemväntas alltså under den närmaste framtiden. De äro: Missionärsparet *Malte* och *Ida Ringberg* samt fröknarna *Maria Nylin* och *Berta Flodberg.*

Missionärer, som utrest till Kina. Hösten 1931 återvände missionär *L. Hugo Linder* från Sverige till Kina, och ungefär samtidigt återreste fru *Marie Linder* till Kina från Amerika, där hon tillbringat hela sin semester, under det att missionär L. H. Linder tillbringat första delen av semestertiden i Amerika och senare delen i Sverige. I den sistnämndes sällskap utreste såsom nya missionärer fröknarna *Thyra Lindgren, Birgit Brandin-Olsson* samt *Margaret Linder.*

Möten. Under år 1931 hava i likhet med föregående år missionshögtider firats på olika platser. Andra möten, mindre i fråga om tillslutning men kanske ej av mindre betydelse, hava ock anordnats.

I Stockholm ha vi sålunda haft Trettondedagens missionshögtid, välkomst- och avskedssamkvämet den 10 febr., 14:demarsmötet, årshögtiden, höstmötet med avskiljning av fröknarna Birgit Brandin-Olsson och Margaret Linder, syföreningarnas försäljning för S. M. K., s. k. månadsmöten, tisdagsbönemötena i Betesdakyrkan, Kinalänkens advents- och missionsafton i Kristinebergs kapell samt dess julfest i samma lokal.

Bland mötena på andra platser må nämnas våra Bibel- och Ungdomsveckor i Åhus och på Steninge, fröken Thyra Lindgrens avskiljning i Arjeplugs kyrka och möten även i Piteå och Skellefteå i sam-

band därmed, påskmötet i Mariestad och adventsmötet i Skellefteå m. fl.

Alla dessa och många andra möten minnas vi med tacksamhet och glädje. Vi hava vid dem fått mottaga så rik välsignelse från Gud, och vi hava också fått röna så mycken uppmuntran genom missionsvännernas därvid visade kärleksfulla intresse. Till dem som upplåtit lokaler såväl som till dem som i sitt hjärta berett oss rum (och ofta ha de två sakerna förenats) frambära vi härmed vårt varma och uppriktiga tack.

Reseverksamheten. Även reseverksamheten har under det gångna året bedrivits i ungefär samma utsträckning som föregående år. Många platser i vitt skilda delar av vårt land hava därvid fått besök. Förutom de hemmavarande missionärerna ha av de i hemarbetet anställda reseombudet *Gust. A. Österberg* samt missionär *August Berg* särskilt flitigt tagit del i detta arbete. Kassören, fröken *Lisa Blom,* har under det gångna året i större utsträckning än under föregående år satts fri för reseverksamhet. Missionsföreståndaren och missionssekreteraren hava ock, i den mån det varit dem möjligt, ägnat sig åt denna verksamhet.

Mycken uppmuntran har beretts dem, som sålunda fått tillfälle besöka Herrens och missionens vänner. Många gripande bevis hava de fått se på missionsvännernas kärleksfulla och trofasta uthållighet. Ofta tacka vi därför Gud för de vänner han givit oss. Nu ville vi även begagna tillfället till att i vår årsberättelse giva uttryck för vår tacksamhet, detta ej minst på grund av den gästfrihet och kärlek våra sändebud fått röna.

Missionsexpeditionen. Arbetet på missionsexpeditionen har utförts i likhet med föregående år. Missionsföreståndaren *Erik Folke,* missionssekreteraren *M. Lindén,* kassören fröken *Lisa Blom,* biträdande kassören fru *Svea Pettersson* samt stenografen fröken *Vera Axelson* hava tjänstgjort i detta arbete. Dessutom har reseombudet kandidat *Gust. A. Österberg* tidvis tjänstgjort på expeditionen.

Huru mycken glädje och uppmuntran, som i detta arbete under gångna året kommit oss till del, kan ej med ord beskrivas. Väl är det sant, att vi i detta arbete få känna nöd, att mången troskamp där måste utkämpas, men vid en återblick är ändå nåden, hjälpen, glädjen oändligt mycket större.

Glädje och uppmuntran har kommit oss till del genom gåvor och brev samt genom personliga besök på expeditionen. För allt bedja vi att få uttala vårt varma tack.

Missionshemmet. Verksamheten på Missionshemmet vid Duvbo har fortgått ungefär såsom föregående år. Såsom ordinarie föreståndare för Missionshemmet har missionärsparet *August* och *Augusta Berg* under året tjänat.

Missionsvännerna ha även under det gångna året i stor kärlek ihågkommit missionshemmet och på olika sätt givit det sitt stöd. Vi bedja därför att till dem, som på ett eller annat sätt visat sitt kärleksfulla intresse för hemmet, få uttala vårt varma och innerliga tack.

Missionens publikationer. *Missionstidningen Sinims Land* har under det förflutna året utgivits efter samma plan som föregående år. Missionskalendern *»Hans Stjärna i Östern»* har också utgivits som vanligt.

En ny broschyr har under året utgivits på S. M. K:s Förlag, nämligen *»Wong Dans Hjältemod»,* en översättning från engelskan av W. M. B., en broschyr, som särskilt lämpar sig för ungdom.

Tiden närmast före årsmötet har ännu en mindre bok utgivits på vårt förlag, nämligen *»Frågor och svar om Kina»* av fröken Ingeborg Ackzell.

För hjälp med spridning av S. M. K:s publikationer äro vi synnerligen tacksamma. Vi förstå, att det arbetet ofta är nog så påkostande, och att det kräver uthållighet. Men betydelsen därav är säkert mycket stor. Må Gud därför välsigna dem,

som så bistå oss, med glädje i arbetet och nåd till att uthålligt fortsätta i uppgiften. Ett varmt tack bedja vi att få uttala till alla dessa vänner.

S. M. K:s ombud. Följande ombud hava under verksamhetsåret fått sluta sitt jordeliv: Folkskollärare *A. Bohlin, Källunge;* lantbrukare *A. Gustafsson,* Kynholmen, Äng; fröken *S. Landgren,* Ystad, samt prostinnan *Karin Lundqvist,* Hemhult, Stjärnhov.

För deras insats i S. M. K:s arbete tacka vi Gud. Välsignat vare deras minne!

Följande personer hava under året kallats att bliva ombud för Svenska Missionen i Kina: Kyrkoherde *Otto Aspan,* Vist, *Sturefors;* folkskollärare *Ragnar Svensson,* Åstorp; fru *Ruth Öhman,* Göteborg; kyrkoherde *Rob. Svensson,* Arjepluog; komminister *Percy Hallencreutz,* Kälarne; fru *Nina Eriksson,* Gummark; målaremästare *Karl Rosén,* Malmö; lantbrukare *Valfrid Johansson,* Essgärdet, Husaby; lantbrukaren *Erik Johansson,* Skinnarbo, Rosshyttan; rektor *Gösta Horsner,* Karlskoga; fru *Anna Eriksson,* Katrineholm; komminister *Sigurd Högqvist,* Strålsnäs; komminister *Olof Hahne,* Karlskrona; sjökapten *W. Läckström,* Sjötorp, samt fru *Elise Bohlin,* Källunge.

*

Vid tanken på all den nådefulla omvårdnad, som under det gångna året kommit oss till del, känna vi, såsom förut antytts, stor tacksamhet till Gud. Vi ville därför nu också uppmana våra vänner, som med oss kämpat i förbön, att frambära tacksägelse. »Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken» (1 Krön. 16: 8).

I detta sammanhang bedja vi att till våra förebedjande vänner få uttala ett varmt tack för värdefullt bistånd. Med stor glädje och tacksamhet tänka vi på bönekretsarna, syföreningarna, »Kina-länkarna» och andra förebedjande vänner. Må Gud låta deras antal förökas, och give han oss alla nåd till uthållighet. »Bedjen, och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig» (Joh. 16: 24).

Statistiska uppgifter rörande Svenska Missionen i Kina för år 1931.

Stationer	Missionärer		Inf. medarbetare		Bistationer	Övriga predikoplatser	Hela antalet nattvardsber.	Döpta under året	Döpta från missionens början	Hela antalet anhängare	Spridda bibeldelar (omkr.)	Söndagsskolor	Elever i Sönd.-skolor	Seminarier	Elever i Seminarierna		Vardagsskolor	Elever i vardagsskol.		Bidrag från infödda kristn. Kr.
	manl.	kvinnl.	manl.	kvinnl.											manl.	kvinnl.		manl.	kvinnl.	
Yuncheng	3	6	4	2	1	7	241	65	—	400	8,000	2	270	—	—	—	4	60	68	1,114
Ishih	1	2	3	2	—	10	374	45	—	474	?	3	143	—	—	—	2	39	38	1,218
Chiehchow	1	1	10	4	2	—	123	12	—	153	1,040	2	120	—	—	—	1	10	43	295
Puchow	—	—	4	2	3	—	120	14	—	200	?	4	140	—	—	—	2	36	18	1,297
Juicheng	—	2	4	2	3	—	84	15	—	150	2,035	3	120	—	—	—	1	18	—	150
Tungchow-Tungkuan	1	1	11	3	—	12	283	40	—	?	104	3	125	—	—	—	2	42	28	614
Pucheng	1	2	11	3	5	10	331	50	—	?	?	2	107	—	—	—	3	72	35	200
Hoyang Haucheng	2	2	17	8	7	32	885	15	—	1,500	9,550	41	1,089	—	—	—	10	181	104	2,128
Honanfu	1	1	7	2	5	27	828	144	—	1,000	12,130	4	200	—	—	—	5	58	82	1,260
Sinanhsien	—	1	3	2	1	4	168	25	—	400	2,170	1	110	—	—	—	—	—	—	229
Mienchih	—	—	13	2	8	15	707	106	—	1,200	16,200	—	—	—	—	—	3	65	40	1,615
Shanchow	1	1	5	3	2	3	238	41	—	300	8,055	3	?	—	—	—	2	20	18	720
Summa	11	19	92	35	37	120	4,382	572	6,805	5,777	59,284	68	2,424	—	—	—	35	601	474	10,840

Anm.: Ovanstående statistik upptager endast det antal missionärer, som under arbetsåret varit i verksamhet på stationerna. Hela antalet missionärer är 54 av vilka dock 12 f. n. ej äro i aktiv tjänst Missionen har också två barnhem med 107 barn. Uppgifterna äro i somliga fall något ofullständiga

REVISIONSBERÄTTELSE.

Undertecknade, utsedda vid Svenska Missionens i Kina senaste årsmöte att granska denna missions räkenskaper för år 1931, få, efter att hava fullgjort detta uppdrag, däröver avgiva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året samt den ekonomiska ställningen vid årets slut framgår av följande redogörelse.

Behållning från 1930:

På bank innestående:		
Rob. Barnhemsfond	1,000: —	
S. M. K:s Pensionsfond	912: 62	
Missionshemsfonden	5,000: —	
G. o. A. Svenssons fond..	2,000: —	
E. Åkerlunds fond	2,466: 47	
S. Sundins fond	3,000: —	
Allm. missionsmedel	8,035: 30	22,414: 39
Kontant i kassan		442: 24
Obligationer, aktier o. inteckningar		108,751: 73
	Kr.	131,608: 36

Inkomster:

Gåvomedel:		
Allm. missionsmedel	140,693: 70	
Diverse missionsändamål	24,538: 89	
S. M. K:s Pensionsfond ..	2,407: 17	167,639: 76
Duvbo Fastighetskonto:		
Hyror å Missionshemmet	966: 67	
Inkomst av tidn. o bokförlag:		
Pren.-m. för tidningen ..	4,258: 85	
Sålda böcker o. kalendrar	2,320: 37	6,579: 22
Räntemedel:		
Utdeln. o. ränt. på oblig., akt. och inteckn.	6,065: 67	
Kursvinst	50: —	
Bankräntor	816: 83	6,932: 50
	Kronor	313,726: 51

Utgifter:

Missionsarbetet i Kina, missionärers o. missionärskand. underh. samt resor till och från Kina	106,684: 74	
Transport	106,684: 74	
Särskilda missionsmedel uts. till Kina	25,224: 64	
Hemarbetares underhåll, missionsresor i hemlandet, omkostn. för exp., annonsering m. m.	37,867: 92	
Omkostn. för Missionshemmet, Duvbo	1,914: 05	
Utbet. till d:o, räntemedel	111: 78	171,803: 13
Kostn. för tidn. o. bokförlag:		
Tryckning och exp. av tidn. Sinims Land	6,767: 63	
Tryckning för bokförl. ..	1,935: 01	8,702: 64
S. M. K:s Pensionsfond:		
Utbet. enl. särskilda bestämmelser		700: —
Behållning till 1932:		
På bank innestående:		
Missionshemsfonden	8,332: 17	
S. Sundins fond	3,000: —	
S. M. K:s Pensionsfond ..	974: 90	
Rob. Barnhemsfond	1,000: —	
G. o. A. Svenssons fond	2,000: —	
Emelie Åkerlunds fond	2,466: 47	
Allm. Missionsmedel	2,918: 21	20,691: 75
Kontant i kassan		11: 92
Obl., aktier o. inteckn.		109,588: 07
Nedskrivning av aktier..		2,229: 00
	Kronor	313,726: 51

Tillgångar den 31 dec. 1931:

I hemlandet:		
Obl., aktier och inteckningar:		
Missionshemsfonden (bokf. värde)	11,667: 83	
A. Koskulls fond	2,000: —	
S. M. K:s Pensionsfond (bokf. värde)	86,767: 51	
Rob. Barnhemsfond (bokf. värde)	9,152: 73	109,588: 07
På bank innestående ..		20,691: 75
Kontant i kassan		11: 92
Fastigheter i Duvbo	48,000: —	
Inventarier på Duvbo ..	1,915: 44	
» på missionsexp.	1,771: 60	51,687: 04
Transport		181,978: 78

	Transport	181,978: 78
I Kina:		
Fastigheter	86,803: 20	
Andelsf. Sv. Skolan i Kina, u. p. a.	31,800: —	118,603: 20
	Kronor	300,581: 98

Skulder:

Inga.

— — — — — — — — —

Till missionsvännernas kännedom och tacksam hågkomst av donatorerna få revisorerna meddela, att genom testamentariska dispositioner av följande avlidna personer nedanstånde belopp influtit under räkenskapsåret, nämligen:

Fröken Hilma Janzon, Mariestad ..	200: —
Fru Maria Charlotta Andersson, Alvastra	2,000: —
Fru Charlotta Hansson, Växjö	8,900: —
Fru Maria Engelke, Smålands Taberg	975: —
Kronor	12,075: —

Revisorerna hava tagit del av kommitténs protokoll, varjämte revisorerna blivit föreledda ovannämnda obligationer, aktier och inteckningar jämte insättningsbevis å missionens kontant innestående medel ävensom åtkomsthandlingar till missionens egendom i Duvbo tillika med brandförsäkringsbrev å följande belopp:

För missionens fasta egendomar:

Kr. 70,000: — för Missionshemmet jämte flygelbyggnad och kr. 80,000: — för Barnens hem.

För lösegendom:

Kr. 14,000: — vid hemmen och kr. 5,000: — vid kontoret, allt i Brandförsäkringsaktiebolaget Norrland.

Vid allt detta har intet varit att erinra.

Besök har avlagts å Missionshemmen i Duvbo och iakttogs därvid, att byggnaderna befunnos i gott skick.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer jämte värdehandlingar hava befunnits uti utmärkt god ordning, och då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka att full och tacksam ansvarsfrihet för förvaltningen av missionens medel under år 1931 varder Kommittén för nämnda mission beviljad.

Stockholm den 25 april 1932.

F. T. Olsson. Tycho G. Edw. Dahlin.
E. Alfr. Jansson.

Kommittén för Sv. Missionen i Kina.

a) *ordinarie ledamöter:*

Karl Fries, fil. d:r, ordförande, Saltsjö-Storängen (r. 1897, o. 1908, r. 1921, o. 1925).*
Erik Folke, missionsföreståndare, vice ordf., S. M. K:s Exp., Drottninggatan 55, Stockholm (1907).
H. Hallencreutz, direktör, kassaförvaltare, Djursholms Ösby (1921).
G. Arbman, kyrkoherde, Järpen (1922).
August Berg, missionär, Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg (1929).
Anna Gauffin, fröken, Kristianstad (1921).
Sven Johnson, grosshandlare, Örebro (1921).
J. von Malmborg, tandläkare, Stockholm (r. 1922, o. 1927).
K. Nilenius, apotekare, Göteborg (1921).
Selma Nyblad, fröken, Skellefteå (1928).
J. Rinman, rektor, Stockholm (o. 1897, r. 1921, s. 1926, o. 1927).
Gust. Törnqvist, disponent, Norrköping (1924)

b) *suppleanter:*

Knut Bergh, med. d:r, Tranås (r. 1897, s. 1926).
Ester Fredberg, fru, Alingsås (1928).
H. Gillgren, musikdirektör, Stockholm (r. 1922, s. 1926).
Joh. Lindberg, komminister, Stockholm (1926).
O. von Malmborg, marinintendent, Stockholm (o. 1919, s. 1929).
V. Wisborg, ingenjör, Malmö (1927).

Missionssekreterare:

Martin Lindén.

S. M. K:s kvinnokommitté.

Maria Berg, doktorinna (1902).
Elin Holmgren, fru (1902).
Louise Schön, fröken (1902).
Emma Beskow, fröken (1904).
Bell Fries, fru (1908).
Inez Bölling, fru (1910).

---

* Årtalen angiva året för inval i kommittén. Tecknen o. = ordinarie; r. = rådgivande; s. = suppleant.

Louisa Tottie, överstinna (1921).
Karin Wennerström, fru (1922).
Judit Högman, fru (1928).
Emma Kruse, fröken (1928).

S. M. K:s Californiakommitté.

O. Pearson, mr., kassör.
Ole Alen, mr., sekr.
John Loven, mr.
K. G. Lindkvist, mr.
Carl Fahlén, mr.
E. H. Lindquist, rev.

S. M. K:s Minnesotakommitté.

Södergren, C. J., pastor, teol. d:r, ordf.
Johansson, Albert M., pastor, sekr.
Miller, Samuel M., pastor.
Dahlhielm, Erik, redaktör.
Williams, Josef G., mr.

S. M. K:s missionärer

samt året för deras första ankomst till Kina.

a) *Ej i aktiv tjänst.*

Anna Janzon 1890
Theodor Sandberg 1892
Sekine Sandberg (f. Storhaug) 1891
Anna Eriksson 1892
Emma Anderson 1895
Inez Bölling 1902
Ossian Beinhoff 1902
Edith Beinhoff (f. Rowe) 1902
Richard Anderson 1905
Hildur Anderson (f. Engström) 1908
Judith Högman (f. Gustafsson) 1905
Maria Hultkrantz 1907

b) *I aktiv tjänst.*

Carl Henrik Tjäder 1889
Hilma Tjäder (f. Blomberg) 1892
Axel Hahne 1890
Anna Hahne (f. Watz) 1893
Frida Prytz 1890
Carl Fr. Blom 1892
Ethel Blom (f. Usher) 1901
*Dagny Bergling (f. Aas) 1893
Hugo Linder 1894
Marie Linder (f. Bordson) 1903
Maria Pettersson 1896
*Oscar Carlén 1902
*Gerda Carlén (f. Wetterstrand) 1904
**Maria Nylin 1904
**Malte Ringberg 1908
**Ida Ringberg (f. Andersson) 1903
Nils Styrelius 1909
Olga Styrelius (f. Ahlman) 1905
*Ingeborg Ackzell 1912
*Estrid Sjöström 1915

* Vistas f. n. i hemlandet.
** F. n. på hemresa.

Judith Hultqvist 1916
C. J. Bergquist 1916
Elsie Bergquist (f. Rudvall) 1928
Nath. Engbäck 1919
Elsa Engbäck (f. Engström) 1921
Elna Lenell 1919
Hanna Wang 1921
Johannes Aspberg 1922
Ingrid Aspberg (f. Israelsson) 1929
Morris Bergling 1922
Carola Bergling (f. Rudvall) 1922
*Minnie Nicholson 1923
*Lisa Gustafsson 1923
Martin Bergling 1925
**Berta Flodberg 1926
Ida Söderberg 1926
Wilhelm Bergling 1929
Ebba Widén 1930
Maja Lundmark 1930
Thyra Lindgren 1931
Birgit Brandin-Olsson 1931
Margaret Linder 1931

I hemarbetet anställda:

Erik Folke, missionsföreståndare 1887
Mimmi Folke (f. Beskow).
August Berg 1890
Augusta Berg (f. Hulander) 1892
Martin Lindén, sekreterare 1916
Gustaf Adolf Österberg, reseombud.
Lisa Blom, fröken, kassör.
Svea Pettersson, fru, bitr. kassör.
Vera Axelson, fröken, stenograf.

S. M. K:s ombud.

a) *Manliga ombud.*

Andersson, Anders, lantbrukare, Gisselås.
Andersson, Elis, lantbrukare, Fröberga gård, Norrköping.
Andersson, Fred., lantbrukare, Brodderud, Mariestad.
Andersson, Nils, herr, Håkansta, Braufio.
Andersson, G., lantbrukare, Svamperyd, Flisby.
Andersson, Gust., lantbrukare, Hagshult, Klevshult.
Andersson, Valfr., predikant, Hvetlanda.
Arén, Emanuel, överlärare, Norrköping.
Arvidsson, Sigfrid, mekaniker, Höganäs (övre).
Aspan, Otto, kyrkoherde, Sturefors.
Berggren, Karl, kyrkoherde, Torsås.
Bjursten, K. E., riksbankskassör, Göteborg.
Blixt, Simon, handlande, Göteborg.
Blom, F. G., läroverksadjunkt, Wästbroga, Alvsjö.
Bolin, Rud., landstingsman, Alfva, Hemse.
Boman, E. G., kyrkoherde, Hammerdal.
Bredin, J. A., kyrkoherde, Byarum.
Brodin, E., fabrikör, Madängsholm.
Byström, E., kyrkoherde, Råneå.
Carlbom, A. E., kyrkoherde, Backe.
Carling, O., prost, Borgholm.
Carlsson, E., grosshandl., Fjugesta.

Carlsson, C. W., predikant, Sjötorp.
Carlson, Henrik, kyrkoherde, Sanda.
Carlsson, S. A., herr, Hvetlanda.
Carlsson, Thure A. J., lärare, Villa Soliskog, Jönköping.
Dahlberg, F. G., f. d. folkskollärare, Lundsbrunn.
Dahlin, Tycho, missionssekr., Stockholm.
Dahlström, O., predikant, Malmbäck.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå.
Elmers, O., kontraktsprost, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Eriksson, C. Th., herr, Berga Stenhuggeri, Kumla.
Eriksson, Erik S., lantbrukare, Vad, Vingåker.
Eriksson, E., mjölnare, Ullungsfors, Edsbyn.
Fagerström, F. V., herr, Kramfors.
Falk, J., komminister, Högsjö.
Feldt, Oscar, redaktör, Vittsjö.
Flodin, Hj., handl., Motala.
Forshell, J., Plym-, kyrkoherde, Vetlanda.
Forsman, O., häradsdomare, Forshem.
Forssander, Carl, handl., Herrljunga.
Forsell, Ruben, herr, Lövriset.
Forsgren, Fred., disponent, Sundsvall.
Fridén, Joh., herr, Ulricehamn.
Gerner, A., överingenjör, Malmö.
Gunnardo, K. A., stationsföreståndare, Åsaka.
Gustafsson, K., lantbrukare, Sunneränga, Flisby.
Gustafsson, O., predikant, Espebråna, Ekenässjön.
Gustafsson, P. J., lantbrukare, Tenhult.
Gustafsson, Vilh., fabrikör, Tibro.
Hahne, Olof, komminister, Karlskrona.
Hall, G., hemmansägare, Rök.
Hallencreutz, Percy, komminister, Kälarne.
Halvarsson, O., herr, Strömsdals bruk.
Hannerz, Rune, tandläkare, Sigtuna.
Hanson, Carl, inspektor, Göteborg.
Hansson, A., kamrer, Holsby brunn.
Hansson, O., kontraktsprost, Sollentuna, Norrviken.
Hellgren, Knut E., folkskollärare, Malåträsk.
Hemberg, A., grosshandlare, Axvall.
Hoflund, K. J., disponent, Råsunda.
Holmlund, Albin, handl., Bastuträsk.
Horsner, Gösta, rektor, Karlskoga.
Hultberg, N., f. d. folkskollärare, Värnamo.
Hylander, A., kyrkoherde, Linköping.
Häger, Nils, prost, Vadstena.
Högqvist, Sigurd, pastor, Strålsnäs.
Isacsson, Efr., handl., Mariestad.
Isaksson, H., herr, Fridhem, Älgarås.
Jansson, Alfr., grosshandlare, Saltsjö-Storängen.
Johansson, A. P., lantbrukare, S. Lindkulla, Ramfall.
Johansson, Arvid, lantbrukare, Jonsund, Järlåsa.
Johansson, Erik, lantbrukare, Rosshyttan.
Johansson, F., lantbrukare, Tyskagården, Kinnemalma.
Johansson, J. Georg, folkskollärare, Oviken.
Johansson, J., lantbrukare, Rude, Gisebo.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Johansson, S., grosshandlare, Luleå
Johansson, Valfrid, lantbrukare, Husaby.
Johansson, Viktor, missionsföreståndare, Jönköping.
Johnsson, J. F., folkskollärare, Hovslätt.
Jonsson, A., fabrikör, Rosenfors.
Jonsson, J. A., lantbrukare, Värne, Medalby.
Jonsson, Per lantbrukare, Käringstorp, Stensjön.
Jonsson, Per, lantbrukare, Bodåker, Söräng.
Kalling, H., gymnastikdirektör, Lund.
Karlsson, Albin, folkskollärare, Göteborg.
Karlsson, Aron, kontraktsprost, Grebo.
Karlsson, David, lantbrukare, Åsen, Ekenässjön.
Karlsson, Gottfr., lantbrukare, Östantorp, Bohult.
Karlsson, Johan, svarvare, Bodafors.
Kjellberg, E., brukspatron, Valåsen.
Klingner, G., kyrkoherde, Göteborg.
Kuller, C. J., folkskollärare, Anten.
Kårström, Aug., stationsinspektor, Sprängsviken.
Lagerberg, Bror, folkskollärare, Brånsta, Kumla.
Lagergren, A., kakelugnsmakare, Hemse.
Larsson, Joh., lantbrukare, Hemmungs, Hablingbo.
Larsson, Nils, S., komminister, Hultsfred.
Larsson, Lars, kommunalordf., Älsta, Norderön.
Larsson, Oscar, lantbrukare, Anaryd, Brötjemark.
Leijonhufvud, K., kontraktsprost, Södertälje.
Lindelöw, Josef, folkskollärare, Ammeberg.
Linder, Josef, lärare, Höganäs (nedre).
Lindgren, G., kyrkoherde, Borg, Kneippbaden
Lindholm, J. P., skräddarmästare, Virserum.
Lindkvist, Erik, kyrkoherde, Flisby.
Ljungqvist, C., direktör, Mullsjö.
Ljungkvist, Otto, järnhandlare, Skövde.
Läckström, W., sjökapten, Sjötorp.
Löfgren, Aug., godsägare, Borås.
Markgren, Albert, kyrkoherde, Bygdeå.
Magnusson, O., lantbrukare, Orrviken.
Mogensen, F., handlande, Mörby.
Mårtensson, M., lantbrukare, Orrviken.
Nilsson, A., folkskollärare, Örebro.
Nilsson, Ax., nämndeman, Gropen.
Nilssén, Ernst, kantor, Kristdala.
Norbeck, O., kyrkoherde, Mo, Helsingmo.
Nylander, J. A., kommunalordf., Björköby.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Ohlsson, N. A., folkskollärare, Grötlingbo.
Olofsson, Erik, herr, Dvärsätt.
Olsson, Anders, nämndeman, Norderön.
Olsson, Carl, kyrkoherde, Fryele.
Olsson, Ivar, hovrättsnotarie, Lidhult.
Palm, J., polismästare, Hälsingborg.
Pehrsson, A. M., nämndeman, Elgebo, Åker.

Persson, G., lantbrukare, Halffara, Svaneberg.
Persson, Ivar, lantbrukare, Hagedahl, Önnestad.
Persson, Storåkers Erik, lantbrukare, V. Björken, Siljansnäs.
Peterson, Fritz, pastor, Stockholm.
Petersson, J. A. V., folkskollärare, Mönsterås.
Petersson, N. Aug., fabrikör, Värnamo.
Pettersson, Edvin, trädgårdsmästare, Nysund, Mölnbo.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungbyn.
Pettersson, G., godsägare, Götabro, Kumla.
Pettersson, Joh., bagarmästare, Ovanmyra.
Pettersson, J. A., herr, Götene.
Påhlman, Axel, kyrkoherde, Rök.
Redell, J. E., kamrer, Stockholm.
Renqvist, K. A., överlärare, Piteå.
Rosén, Karl, målaremästare, Malmö 9.
Rosén, N., disponent, Ystad.
Rudvall, K. rektor, Jönköping.
Samuelsson, A., lantbrukare, Sandåkra, Bäckseda.
Samuelsson, Emil, resesekr., Nye.
Sjöbeck, Frans, smidesmästare, Hedvigsdal.
Samzelius, E., banktjänsteman, Kumla.
Sandelius, J. S., kyrkoherde, Ljungby.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjöqvist, Karl, folkskollärare, Huskvarna.
Skoglund, Edm., direktör, Stockholm.
Stagnér, G., folkskoleinspektör, Kristinehamn.
Stéen, Martin, bokhandlande. Östersund.
Stenbeck, C., kyrkoherde, Örebro.
Stenqvist, J. D., fabrikör, Kvidinge.
Sundby, Gustaf, kamrer, Finspong.
Sundén, C. V., fabrikör, Lindesberg.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Svensson, Gottfr., sekreterare, Gävle.
Swensson, J., postmästare, Säter.
Svensson, N. B., kantor, Älgbultsby.
Svensson, Nils, herr, Laxviken.
Svensson, Ragnar, folkskollärare, Åstorp.
Svensson, Robert, kyrkoherde, Arjepluog.
Svärd, G., mjölnare, Hörle.
Söderström, J., folkskollärare, Nederby, Värnamo.
Thörnqvist, S., godsägare, Maspelösa
Tideström, Hj., kyrkoherde, Bjursås.
Toorell, C. E., lantbrukare, Ettarp, Hok.
Törnblom, H., stationsinspektor, Söderhamn.
Unosson, C., förvaltare, Skebobruk.
Wallerstrand, Alfr., folkskollärare, Skillingaryd.
Wærneman, A., komminister, Händene, Skara.
Windahl, B., grosshandl., Figeholm.
Werner, L., lantbrukare, Rörås, Mariestad.
Westman, A., direktör, Korsnäs.
Westling, V., kyrkoherde, Lindesberg.
Wittencrona, A., kontraktsprost, Adelöf.
Åström, J., kronojägare, Hålland.
Öberg, F., teol. d:r, kyrkoherde, Äppelviken.

b) *Kvinnliga ombud:*

Andersson, Edit, fru, Kvidinge.
Andersson, Elin, fröken, Vadstena.
Andersson, Hilda, fru, Appleryd 3, Brömsebro.
Andersson, H., fröken, Hareryd, Flisby.
Andrén, Hedvig, fröken, Karlskrona.
Anjou, J., fru Trollebo, Herrljunga.
Bergh, Olga, lärarinna, fröken, Västerås.
Billing, E., fröken, Flisby.
Björk, Agnes, lärarinna, fröken, Hjoggböle.
Boberg, E., fru, Kalmar.
Bohlin, Elise, fru. Källunge.
Bohlin, Maria, lärarinna, fröken, Hejde.
Bondesson, Lydia, lärarinna, fröken, Naglarp, Björköby.
Bostedt, Frida, lärarinna, fröken, Sollefteå.
Brandin, Jenny, lärarinna, fröken, Stockholm.
Brunskog, Eva, fröken, Falköping-Ranten.
Brusewitz, H., fröken, Hova.
Burman, Maria, seminarieföreståndarinna, Lycksele.
Burman, Thelma, lärarinna, fröken, Fahlmark. Hjoggböle.
Bäärnhielm, Aina, fru, Skellefteå.
Carlstedt, Elin, fru, Gränna.
Carlsson. Ester, fru, Sjöagård, Österkorsberga.
Cedervall, Hanna, lärarinna, fröken, Osbacken, Sandhem.
Dalholm, Anna, lärarinna, fröken, Kristdala.
Danielsson, Brita, fröken, Yttergärde, Oviken.
Didoff, K., fröken, Växjö.
Ek, Maria, fröken, Wrigstad.
Ekberg, Elsa, fru, Mariestad.
Ekström, Hanna, fru, Stockholm.
Eriksson, Anna, fru, Laxå.
Eriksson, Anna, fru, Katrineholm.
Eriksson, Helena, fröken, Kilafors.
Eriksson, Nina, lärarinna, fru, Gummark.
Fall, Lydia, lärar., fröken, Arteryd, Hägerstad.
Forsell, Adelia, fröken, Lobonäs.
Gahnström, Nora, lärarinna, fröken, Etelhem, Gotland.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Gavelin. Hulda, fru, Stöde.
Granath, Ossie, sjuksköterska, Grycksbo.
Granlund, Agnes. fröken, Skellefteå.
Grönberg, A., fru, Karlavägen 32, Duvbo. Sundbyberg.
Gustafsson, Jenny, fröken, Vadstena.
Göransson, Emma, lärarinna, fröken, Brunflo.
Habbe, H., lärarinna, fröken, Jämserum.
Hedengren, Elin, fru, Lanna, Hidingebro.
Johansson, Alida, fru, Storegården, Kinnemalma.
Johansson, Anna, fröken, Framnäs, Köping.
Johansson, Annie, fröken, Bor.
Johansson, A., fröken, Alingsås.
Johansson, Emy, lärar., fröken, Boden.
Johansson, Hilma, fröken, Forssa Bruk, Katrineholm.
Jonsson, A., fru, Arnäs, Österäng.
Jonsson, Augusta, fru, Vänfors, Spöland.
Karlsson, M., fru, Kristdala.
Larsson, Kerstin. lärarinna, fru, Are.
Liljesson, Anna, lärarinna, fröken, Grebo.

Lindberg, E., fru, Köpenhamn.
Lindberg, Gertrud, lärarinna, fru, Bjärmelund, Fåker.
Luck, Hildur, fröken, Stockholm.
Lundberg, Rut, lärarinna, fröken, Stockholm.
Lundgren, Maria, lärarinna, fröken, Värna, Linköping.
Lundholm, Maria, fru, Kumla.
Marklund, S., fru, Bastuträsk.
Matton, Daga, fröken, Stockholm.
Meukow, G., fröken, Visby.
Nilsson, Hanna, fru, Sävsjö.
Nilsson, Lisa, fröken, Sjövik, Edsbyn.
Olofsson, Hilda, fru, Öhrviken.
Olsson, Klara, fru, Borgvik, Oviken.
Petersson, Alma, fröken, Bärsta, Hackva.
Petersson, Fredrika, fröken, Björklinge.
Petterson, Hanna, fröken, Sjömarken.
Pettersson, Anna, fröken, Tidaholm
Pettersson, Emilie, lärarinna, fru, Ljungby.
Pettersson, Hanna, fru, Karlstad.
Pettersson, Ida, fröken, Skillingaryd.
Reuterswärd, Maria, fröken, Holsbybrunn.
Runnbäck, Hilma, fröken, Uppsala.
Sandberg, Olga, fru, Misterhult.
af Sandeberg, J., fru, Vänersborg.
Steen, Helene, fröken, Hvetlanda.
Stork, Klara, fru, Hok.
Sundell, J., fru, Stockholm.
Svensson, Olga, fru, Sandarne.
Svensson, M., fröken, Visby.
Tommos, Anna, fröken, Månsta, Älvdalen.
Tottie, Elsa, fru, Göteborg.
Uhrbom, I., fru, Värnamo.
Ulff, Louise, fröken, Stockholm.
Wahlberg, Ellen, sjuksköterska, Stockholm.
Weinberg, E., fru, Karlstad.
Wennerberg, Elin, lärarinna, fröken, Söderhamn.
Westerström, Emelia, fru, Djursholm.
Viklund, Barbro, lärarinna, fröken, Ronöholm, Hargshamn.
Öhman, Rut, fru, Göteborg.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Ett tack.

Då vi nu åter utsända vårt årsberättelsenummer bedja vi att till alla vänner och medhjälpare få uttala ett varmt tack för kärleksfullt bistånd och en innerlig tillönskan om Guds rika välsignelse. »Varen välsignade av Herren, av honom, som gjort himmel och jord!»

S. M. K:s årsmöte.

Till de vänner, som kunna deltaga i S. M. K:s årshögtid bedja vi att härmed få rikta ett varmt välkommen. Till de övriga rikta vi en vädjan om förbön. Program återfinnes här nedan.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Beträffande Bibel- och Ungdomsveckorna innevarande år hänvisa vi till särskild artikel därom, införd i detta nummer av vår tidning.

Ny bok på S. M. K:s Förlag.

En mindre bok, 56 sidor, med titeln: *Frågor och svar om Kina*» har utkommit på vårt förlag. Boken är skriven av missionären fröken *Ingeborg Ackzell* och besvarar frågor om Kinas geografi, kultur, hus och hem, religion och vidskepelse samt om missionsarbetet där. Den är rikt illustrerad och kostar endast 75 öre. Rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm.* Då minst 5 ex. köpas lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

PROGRAM

vid

S. M. K:s 45:e ÅRSMÖTE

den 4—8 maj 1932.

Onsdagen den 4 maj.

Kl. 7 e. m. Möte i *Norrlandssalen, K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm.
Inledningsföredrag av doktor *Karl Fries.*
Val av ordf. och sekr. vid mötet.
Föredragande av revisionsberättelsen.
Fråga om ansvarsfribet.
Val av revisorer och revisorssuppleanter.
Tacksägelse- och bönestund.
Föredrag av missionär *Oscar Carlén.*
Servering.
Avslutning av missionär *Aug. Berg.*

Kristi Himmelsfärdsdag den 5 maj.

Kl. 11 f. m. *I Betesdakyrkan*, Floragatan 8.
Predikan av pastor *Johan Hagner.*
»45 år». Föredrag av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Kl. 3 e. m. Gemensam middag på K. F. U. M. (Hotell Excelsior) Birger Jarlsgatan 35.

Kl. 6 e. m. *I Betesdakyrkan.*
Inledningsföredrag av doktor *Karl Fries.*
Utdrag ur årsberättelsen av sekr.
Anföranden av missionärskand. *Carl-Gus-*

taf Nordberg och missionären fröken *Minnie Nicholson.*

Fredagen den 6 maj.

Kl. 10,30 f. m. i *Norrlandssalen, K. F. U. M.*, bibelstudium. Rektor *Joh. Rinman.*

Kl. 11,30 f. m. Kafferast.

Kl. 12 m. i *Norrlandssalen, K. F. U. M.*, möte med föredrag av missionsföreståndare *Erik Folke,* fru *Gerda Carlén* och fröken *Lisa Blom* över ämnet: »Guds medarbetare.»

Kl. 7 e. m. i *Hörsalen, K. F. U. M.*, föredrag med skioptikonbilder, av missionär *Aug. Berg* över ämnet: »Hudson Taylor, mannen som trodde Gud, ett hundraårsminne.» Servering.

Lördagen den 7 maj.

Samling vid Duvbo kl. 11,30 f. m. Avresa från Stockholm sker: med *tåg* från Centralstationen kl. 11 f. m. eller med *omnibus* eller *spårvagn* från Norra Bantorget.

Kl. 3 e. m. Kommitténs enskilda sammanträde på Duvbo.

Söndagen den 8 maj.

Kl. 11 f. m. i *Betlehemskyrkan,* Sergelgatan 6. Predikan av kyrkoherde *Gunnar Arbman.* Missionärsavskiljning under ledning av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Svenska Missionens i Kina Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1932.

Även innevarande år hoppas vi att, om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi troligen samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Med varmt tack för bistånd under gångna år ville vi nu utbedja oss missionsvännernas hjälp för att få deltagare, särskilt *ungdom,* i dessa våra möten. Vi tro det vara av stor betydelse för de unga att få några dagar i lugn och ro under det inflytande, som brukar vara rådande vid dessa möten. Vi vilja ock göra allt, vad vi kunna för att nå det mål, som vi satt för dessa möten: Att söka hjälpa deltagarna in i en sådan ställning till Herren Jesus, till Bibeln, bönen och missionen, att de i sin mån må kunna främja Guds rikssak på jorden och, i den mån Gud visar det vara i överensstämmelse med sin plan, bliva S. M. K:s medhjälpare i arbetet för Kinas evangelisering.

*

Kursledare blir missionsföreståndare *E. Folke.*

Programmet kommer bl. a. varje dag att upptaga: En gemensam, stilla bönestund före frukost samt en bibelstund och ett orienterande missionsföredrag på f. m. På eftermiddagarna anordnas varje dag möten etc. efter för varje dag uppgjort program.

Närmare meddelanden om ämnen för föredrag samt om de medverkande meddelas i nästa nummer av vår tidning.

Priset för deltagande i veckan i Grycksbo blir för hela tiden kr. 20: —, häri inberäknat en deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna för mötena. *Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, filtar och kuddar.*

Anmälan om deltagande bör göras *snarast möjligt* till Svenska Missionens i Kina expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Från Hoyang She.

Swedish Mission, Hoyang, She.
Den 2 februari 1932.

Kära Vänner och Förebedjare!

> *»Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom.»* Rom. 8: 32.

Vilken gränslöst rik gåva Gud har givit oss uti Kristus. Och han icke bara ger oss

den ovärderligt stora gåvan frälsningen utan *allt* vill han giva oss med honom. Varför gå vi egentligen så ofta trötta, modlösa, rådvilla, undrande, ängsliga? Vi äga ju allt i honom! Gud läre oss att i mera barnslig enfald taga ut löftenas mängd. De äro våra.

Mer och mer märker jag hur oduglig jag är att tjäna Herren så att det verkligen bär frukt för hans rike. Men mer och mer har jag fått se hur underbart Gud svarar på trons bön. Många uppmuntrande bevis ha vi fått se på det under det gångna året här i Hoyang och Hancheng. Jag vågar dock ej nämna den ene eller andre vid namn och berätta i detalj om dem, ty det är för underligt hur fort djävulen då är framme för att verka motsatsen i det hjärtat för att göra oss missmodiga och modfällda.

Många gånger har jag haft god lust att sätta mig ner och skriva en bok om vad som försiggår bara inom ett enda rum på en missionsstation. Jag skulle då vilja skriva om detta rum. Det kunde bli en tjock bok. Låt mig bara nämna några saker under det senaste året.

En troende blir genom Guds heliga Ande vid ett möte överbevisad om synd. Han har planterat opium och ingen i församlingen vet om det. Han gjorde det för att tjäna litet mer pengar, ty hans affärer hade gått så dåligt det sista året. Men så talar Gud. Ena dagen bekänner han gråtande efter ett möte denna och många andra synder. Två dagar senare skyndar han hem, tar en stor harv och går och river upp hela opiefältet. Alla i byn få veta det och häpna över Guds verk. Så kom han glädjestrålande hit ett par dagar senare och talar om att en stor sten har fallit från hans hjärta.

En lärarinna blir en afton under sin egen aftonbön överbevisad om synd. Hon hade fått ut resmedel, men uppgivit en dollar mer än det kostade. Så händer det att hon fyra månader efter hon fått de pengarna kommer tillbaka med en dollar.

En man har gått och hatat en annan i många år. Men Gud kom i sitt Ord och talade om för honom att det var mannamord, och att han ej kunde komma in i Guds rike med den saken oklar. Han mister sömnen och står till sist inte ut med det utan kommer och ber att han i fleras närvaro måtte få be den andre om förlåtelse. Den andre får ett så kraftigt styng av Guds tveeggade svärd, att han dagen därpå kommer och bekänner, att han under 20—30 års tid stulit omkring 70 dollars från en viss person.

Inte lång tid efter kommer en gammal kvinna och lämnar tillbaka både här och där alla möjliga små saker, som hon ej helt ärligt bekommit. Och för många saker, som hon ej kan finna rätta ägaren till, kommer hon och lämnar en summa pengar, som genom församlingens fattigkassa får komma andra till del.

En lärare hade genom att förmedla bokförsäljning till eleverna i sin skola råkat finna ett par tusen cash, som han ansåg tillhörde »ingenman». Han tar dem för sig själv, köper sig en spegel. Men spegeln gick sönder några dagar senare, och han vaknar då upp för att han köpt den för pengar, som inte skulle varit hans. Han tar spegeln med sig till kapellet och bekänner gråtande inför sina elever och inför alla, som voro där, att han syndat. Sedan lämnade han motsvarande summa från sig.

En ung man tyckte han var så förträfflig och ville gärna tala om hur svaga och dåliga kristna andra voro. Men fastän han inte hade det gott i sitt hjärta, ville han ej erkänna det. Många bådo för honom. Så lät Gud, liksom av en händelse, en stor synd i hans liv komma i dagen, och detta, liksom budskapet, som predikades den tiden, blev honom till hjälp att bekänna och ödmjuka sig. Han dömde ej gärna andra efter det.

Ja, så här skulle jag kunna till Guds ära berätta många, många saker, som tilldragit sig bara under det gångna året. Men det får jag göra en annan gång.

En sak, som många ha bett om, är att Gud måtte väcka mer offervilja till liv inom församlingen. Detta har han i nåd gjort. Under en följd av år har församlingen i Hoyang och Hancheng underhål-

lit en äldste och hans hustru i en stad sex dagsresor härifrån. De ha fått löneförhöjning och dessutom ha andra kommit till. I Hancheng har församlingen under det gångna året underhållit en evangelist, en lärare och en bibelkvinna. I norra Hoyang har församlingen haft en sin egen lärare samt en bokförsäljare. I södra Hoyang har församlingen haft en bibelkvinna samt halva underhållet av en evangelist. Dessutom ha tidtals andra varit anställda. Utom detta underhåller Hancheng två eller tre elever i Bibelskola och Hoyang två. Är ej detta allt orsaker till tacksägelse?

Tältverksamheten har pågått hela det senare halvåret. Gud har givit oss flera präktiga unga män för det arbetet. Men då vårt tält ej ännu kommit, ha dessa på tre platser efter varandra hyrt hus för två månader åt gången. En ny liten mötesplats har uppstått på det viset och för dem, som där vilja tro, tacka vi Gud.

Flera kolportörer ha rest omkring och sålt många tusental av bibeldelar. Tre nya predikoplatser ha tillkommit under året, och på vardera ha de mellan 40—50 mötesbesökande om söndagarna. En plats, som förr varit regelbunden predikoplats, men måste upphöra såsom sådan under fem års tid, har åter kunnat upptagas. Gud har fått börja verket på nytt i flera av de troendes hjärtan där. Mycken uppmuntran ha vi haft av fyra fem utstationer, där det nu blivit sprudlande liv, som mäktigt drar med sig byns folk på vardera platsen. Dessvärre ha två predikoplatser måst stängas av brist på mötesdeltagare. Det har smärtat oss mycket. Vid årets slut fanns det 43 platser inom Hoyang—Hancheng, där troende varje söndag samlas till andakt. Därtill finnas fyra andra, där möten hållas ett par gånger var månad.

Medlemsantalet i församlingen har minskat betydligt under året. Detta har haft två orsaker. På grund av smittosamma sjukdomar efter hungersnöden ha mellan 30—40 dött. Den andra orsaken är att över trettio uteslutits. Redan våren 1930 samlades alla de ansvariga ledarna inom församlingen och beslöto till alla delar av församlingen utsända ett brev uti vilket alla uppmanades att med Guds nåd ivrigt upptaga striden emot opium och andra hinder för församlingen. Det beslöts att alla, som planterade opium och ej ville riva upp sitt opium, skulle efter undersökning vid nyåret uteslutas. Likaså alla som rökte eller sålde opium, alla som aldrig infann sig på någon gudstjänst samt sådana som för höga summor orättfärdigt bortgifte sina flickor. Efter detta brev besöktes alla platser under sommaren av därtill utvalda evangelister. Under hösten avvänjdes flera opeipatienter. Dock måste församlingen utesluta alla de andra, som uppenbart levde i synd, som de förklarat sig ej vilja lämna. Det var mycken sorg och gråt, när detta steg måste tagas. Det fick bli många kalla kristna till välsignelse. Alltså återstod efter att 15 blivit döpta, endast 885 medlemmar i församlingen vid årets slut. Bed Gud mycket för alla dessa.

Under hösten ha vi varit fem svenskar här: fröknarna Ida Söderberg, Maja Lundmark, min syster Dagny-Edla, min bror Wille och jag. Vi ha haft det så gott i bönegemenskapen och ofta kunnat bruka en dag i veckan till gemensam bön. Vi ha särskilt haft besök av två Kina Inlandsmissionens missionärer, som fått bli till stor välsignelse. Det var fröknarna Römcke och Fischbacher.

Med varmaste hälsningar från oss alla här genom

Er tillgivne
Martin Bergling.

"Herren Gud är sköld och skärm."

Av *Carola Bergling.*

Yuncheng, det namnet klingar för oss på ett särskilt sätt, den platsen har blivit oss kär.

Den 20 sept. började vi vår resa inåt landet. Under sommaren hade vi fått njuta en skön vila på det av Gula havets friska vindar omsusade Peitaiho. Havet, vatten, det se vi ej mycket av härinne på fältet. Hur kan man ej ibland härute längta efter att höra sorlet av en bäck eller suset av vinden i de svenska furornas

kronor. Det var nästan i sista minuten, som vi lämnade Peitaiho. Oroligheterna mellan Japan och Kina bröto nämligen ut precis samma dag, som vi planerade vår avresa. Då vi kommo till stationen på lördag morgonen fanns intet tåg till Tientsin utan vi måste vända om hem igen och packa upp sängkläderna för att nästa morgon försöka på nytt. Åter kom bud, att intet tåg fanns. Militären hade lagt beslag på alla lokomotiv. Det började bli kallt på Peitaiho och nästan alla affärerna hade slutat för sommaren. Här kunde vi ej stanna. Och så begåvo vi oss åter till stationen. I detsamma kom ett tåg in. Inom en kvart voro vi på väg till Tientsin, glada och tacksamma mot Gud.

På vägen mötte vi flera beväpnade militärtåg, överfyllda av folk och soldater. Ej långt därefter hörde vi, att banan mellan Peitaiho och Tientsin var uppriven och en plats ej långt från Peitaiho tagen av japanerna.

I Tientsin var det oro i luften. Men vi måste stanna några dagar för uppköp med mera, Kina Inlandsmissionens hem där var fullt upptaget av missionärer, som voro på väg till sina respektive stationer. Dr Parry, som nu är över 70 år, var en av dem. Fru Parrys hår var alldeles vitt. Båda voro nu åter på väg till sin station, långt inne i västra Kina. Det var gripande att se dem glada anträda den långa, mödosamma färden igen. Från Tientsin gick färden över Peiping (Peking), där vi stannade endast några timmar. På kvällen började vi resan mot vårt kära Shansi Barnen och jag fingo dela en tredjeklass sovkupé med en kinesisk fru med dotter. Mannen kom flera gånger in under natten med te och kakor och frågade ideligen vad de ville ha att äta. Det var omöjligt för mig och svårt för barnen att sova vid det oupphörliga gnisslandet i dörren.

Nästa morgon kommo vi efter tågombyte in i Shansi. Vi hade fått en präktig, ren kupé. Det märktes, att vi nu voro i mönsterprovinsen. Stationshusen sågo nästan ut som hemma. De voro prydliga och av rött tegel. Naturen i norra Shansi är vacker, ty där finns mycket träd, medan vi här i sydligaste delen av provinsen nästan alldeles sakna sådana.

På e. m. kommo vi till Yütse, där vi skulle stiga av tåget. Där skulle bil från Yuncheng möta oss, men ingen sådan syntes till. Efter förfrågningar foro vi till ett värdshus. Vi fingo ett smutsigt litet rum. »Kangen» (tegelbädden), jordgolvet, ja t. o. m. smutsen var välbekant. Men ej för barnen. För dem var allt åter nytt. De kommo med de mest märkvärdiga frågor, som jag försökte besvara, medan min man var ute för att höra sig för efter bilen. Nej, ingen hade sett den. Då foro vi till missionär Schröders getfarm utanför staden. Denna sköttes av kinesiska kristna, medan missionär S. såg till den allt ibland. Missionsstationen ligger nämligen en hel mil därifrån. Evangelisten Chang och hans fru voro de mest vänliga och hjälpsamma kristna, jag träffat i Kina. De gjorde allt för att hjälpa oss de dagar, vi stannade på farmen. Det var härligt att få dricka så mycket mjölk, man ville, igen!

Vi gjorde förfrågningar åt alla håll efter bilen. Telegram från Yuncheng svarade, att den blivit sänd oss till mötes för flera dagar sedan. På fjärde dagen kommo två män, »chauffören» och en man, som var med för eventuella missöden på vägen. De hade kommit till staden endast ett par timmar senare än vi. Men då vi ej funnos vid stationen, hade de tagit in på ett helt annat värdshus än det uppgivna och där slagit sig till ro. Bilen, som var sönder, hade de ej låtit laga, så nu måste vi ytterligare vänta.

Nästa morgon var allt färdigt. Bilen, som var öppen, hade vi försökt kläda över med stora oljedukar för vår lille minstes skull, som endast var tre månader. Men bakom oss var i stället för fönster endast ett hål. Fru Chang, som såg det, ropade till getpojken: »Spring fort efter min bönematta (av flätat gräs) och sätt för hålet». Då allt var klart, samlades vi runt bilen för att bedja Gud om »resenåd». Vi kände att vi nu fått två verkliga vänner i herr och fru Chang.

Nu begynte färden. Men o, vilket öronbedövande larm. Det var nästan omöjligt

att säga, nej, att skrika något till varann. Och vilka vägar sedan! Man blev då ordentligt omskakad. Därtill låg dammet decimeterdjupt och vällde som moln in över oss.

I skymningen kommo vi till Kiehsiu, där Kina Inlandsmissionen har en missionsstation. Missionärerna voro ej hemma, men portvakten öppnade. Det var härligt att få borsta dammet av sig och få ligga i en riktig, bäddad säng i ett rent rum.

Nästa dag startade vi tidigt, ty vi skulle över en bergskedja, där vi f. ö. hört, att det fanns rövare. Här och där sågo vi en liten by, men långa sträckor voro ödsliga. Fram på eftermiddagen hade vi lyckligen passerat berget, men då — stoppade bilen av ett svårt fel i växellådan. Vi voro dock glada att ha kommit så långt och tackade Gud av allt hjärta, att vi ej behövt möta några rövare.

Efter ett par timmars undersökning av bilen, befanns det, att vi måste överlämna bilen och söka oss fram till närmaste stad till natten, dit det var en halv svensk mil. Då vi hållit på att resonera en god timme, fingo vi slutligen ett par rickshaws och två män att bära vårt bagage. I sakta mak upphunno vi slutligen Hwochow stad i skymningen, där vi hoppades att få taga in hos två danska missionärer. Men dessa voro ej hemma, och dörren var låst. Nära intill låg den kinesiska församlingens kapell.

Vi fingo en väldig skara barn och soldater efter oss, och dessa följde med in på kapellgården och in i gästrummet för de kinesiska kvinnorna, dit vi togo vår tillflykt. Det första vi måste göra, var att köpa papper att sätta för fönstren, ty där fanns bara stora hål, och det var redan kallt. Vi hade mycket litet av sängkläder, ty det polletterade godset hade aldrig kommit fram, när vi lämnade järnvägsstationen. Av vår matsäck fanns ej mycket kvar och våra pengar hade nästan tagit slut på vägen, så vi vågade ej köpa något. Evangelisten på platsen kunde med möda uppbringa fem dollar för vår fortsatta resa. Uttröttade som vi voro, såg allt mörkt ut och modet ville sjunka. Min man lade sig på »kangen» — den hårda stenbädd, som utgjorde rummets nästan enda möbel. »Jag orkar inte längre, jag förstår inte, hur du gör det», sade han till mig. Då var det som om jag fått vingar. Gud påminde mig om det ena efter det andra av sina löften och allt gick så lätt igen.

Under natten fröso vi och förkylde oss grundligt, trots det vi försökte stoppa om oss så gott sig göra lät med våra kläder och vad vi kunde uppbringa. På morgonen voro vi utmattade och utvakade. Då hörde vi plötsligt vår lilla flicka stämma upp med sin lilla barnaröst:

»Är du dlad av hjätat nöjd, sunn då, sunn då,
det ger did och andra fjöjd, sunn, av hjätat, sunn!
Du med hjätats sånn göj väl, fjöjdar mången sorgsen säl.
Dud välsignar varje dåun, hjätats entla sånn.»

Ja, i sanning, Gud välsignade verkligen den lillas enkla sång. Vi fingo nya krafter och ordnade för avresa med bussen. Evangelisten hade gått hem, och ingen kunde hjälpa oss på stationen. (Portvakten var en ovanligt oföretagsam man.) Efter mycket sökande fingo vi en man, som skjutsade våra saker på en liten kärra med tunga stenhjul och förspänd en oxe till busstationen.

»Har bussen gått här förbi?» frågade vi. »Kommer strax», fingo vi till svar. Och det var samma nyhet, vi sedan fingo hela förmiddagen. Efter sju timmars väntan fingo vi äntligen besiga bussen. Då hade vi nästan givit upp hoppet om att hinna någon vart den dagen. Hur glada blevo vi dock ej, då två utlänningar kommo och talade om, att en bil var i annalkande. Det var två unga missionärer i Kina Inlandsmissionen, som kommit från en landsby, och skulle samma väg, som vi. Det kändes nästan, som om Gud sänt sina änglar oss till uppmuntran och hjälp. Vi satte oss upp i bussen, som var fullastad med bensinkanistrar, som stodo utefter hela gången. Vid varje stöt slog man sina knän mot dessa. De engelska missionärerna sutto ovanpå kanistrarna för att bereda oss och barnen sittplatser och slogo

ofta huvudet i taket vid de täta stötarna. Från hål i golvet vällde dammet upp i tjocka moln, så att vi alla om en stund hade liksom ett beigefärgat täcke omkring oss. Det var omöjligt att andas i detta damm, varför vi måste öppna fönstren, varvid vår förkylning än mer förvärrades av draget. Men framåt gick det. Bussen ilade fram alldeles utmed kanten av tvära stup.

En gång mötte vi en man, som på sin rickshaw hade tre fullvuxna passagerare. Det var en lång uppförsbacke, men de hade ju betalt för sig, och därför skulle de utnyttja dragaren till det yttersta.

Vid Hungtung steg vårt utländska sällskap av, och vi fortsatte till Pingyang, dit vi anlände i skymningen. Här måste vi stanna i flera dagar hos d:r Hoyte, en läkare i Kina Inlandsmissionen. Mina krafter voro nämligen alldeles slut, och därtill voro vi ju mycket förkylda efter den kalla natten och draget i bussen.

Efter några dagar voro vi färdiga för avresa igen. Bilen hade blivit reparerad, sades det, och det såg ut, som om vi snart skulle kunna vara i Yuncheng. Vi hade beräknat två dagar för hela bilresan. Nu hade vi varit på väg i fem.

Efter 10 min. resa stannade bilen. Lagning. Åter satte den sig i gång, men ständigt råkade vi ut för olika missöden. Till slut sade den alldeles stopp, en halv svensk mil norr om staden Küwu. En ring hade sprungit sönder. Åter fingo vi tacka Gud, att han låtit oss stanna så nära en missionsstation. Min man gick in till staden. Efter en timme kom fröken Deck, den enda kvinnliga missionären i våra trakter, som har bil. Hon körde oss hem till sig, där vi fingo stanna, medan bilen lagades. Vi hade nu endast 10 mil kvar till Yuncheng, vårt efterlängtade mål. Skulle vi ej snart nå det?

(Forts.)

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1932 i sin 37:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Karta. — Jesus Kristus är densamme. — S. M. K:s årsberättelse. — Från Red. och Exp. — Program. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor. — Från missionärerna.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.
32316

N:r 9. ÅRG. 37. 10 MAJ 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

GUD ÄR TROFAST.*

1 Tess. 5: 24

Vår mission kan i år blicka tillbaka på en 45-årig tillvaro.

Med anledning av denna långa tid av verksamhet under Guds beskydd och välsignelse känner jag mig manad att dröja vid Guds trofasthet.

Jag vill då främst fästa uppmärksamheten vid det ord i 1 Tess. 5: 24. »Trofast är han som kallat eder; han skall ock utföra sitt verk.»

Det ord som här återgives med »trofast» är, liksom dess svenska motsvarighet, härlett av »tro» och betyder egentligen »trovärdig», »värd förtroende», »pålitlig».

Då Paulus här — och icke blott här utan på flere ställen i sina brev — säger att Gud är trofast, så talar han av erfarenhet. Han hade på många sätt fått röna bevis på Guds trofasthet, jämväl under svåra och prövande omständigheter. Just på den plats dit det brev är ställt, i vilket vi läsa det citerade ordet, hade han fått utstå förföljelselidande så att han måst lämna platsen under förhållanden, som gjorde det nästan omöjligt för honom att återvända dit.

Och strax innan han kommit för första gången till Tessalonika hade han ju fått sitta i fängelse i Filippi. Det var just inga uppmuntrande erfarenheter han fått göra på sin missionsresa till Europa.

Och dock utbrister han triumferande: »Gud är trofast, han som kallar.»

Det var i följd av en kallelse som Paulus med sina följeslagare anträtt färden till Europa. I början av Apg. 16 läsa vi berättelsen om den syn, som Paulus såg i Troas, då han hörde

* Inledningsord vid S. M. K:s årsmöte å K. F. U. M., 35 Birger Jarlsgatan, onsd. d. 4 maj 1932 av doktor Karl Fries.

mannen från Macedonien säga: »Far över till Macedonien och hjälp oss» och så fortsätter Lukas: »När han hade sett denna syn sökte vi strax någon lägenhet att fara därifrån till Macedonien, ty vi förstodo nu att Gud hade kallat oss att förkunna evangelium för dem (Apg. 16: 10).

Bakom denna kallelse låg en annan, som Paulus ständigt kommer tillbaka till både då det gäller att vinna inre frimodighet och då han vill dokumentera sig och sin verksamhet inför vänner och fiender.

I en av de tre skildringar vi äga av Pauli omvändelse, den som återfinnes i Apg. 26, heter det: »Därför har jag (Jesus) visat mig för dig att jag velat utse dig till en tjänare och ett vittne som skall vittna både om huru du nu har sett mig och om huru jag vidare skall uppenbara mig för dig. Och jag skall rädda dig såväl från ditt eget folk som från hedningarna, ty till dem sänder jag dig för att du skall öppna deras ögon så att de omvända sig från mörkret till ljuset och från Satans makt till Gud på det att de må genom tron på mig undfå syndernas förlåtelse och få sin lott bland dem som äro helgade.» (Apg. 26: 16—18).

Härtill kom ännu en kallelse, varom vi läsa i Apg. 13, där det i början berättas om den stora väckelsen i Antiokia och den andel som Paulus tog i arbetet. Därpå heter det: »När dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den helige Ande: 'Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk, som jag har kallat dem till'». (Apg. 13: 2).

I nästan alla sina brev betecknar sig Paulus just på grund av denna händelse såsom: »Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel (d. v. s. missionär) avskild till att förkunna Guds evangelium.» (Rom. 1: 1).

Det är om honom som givit denna kallelse, som Paulus säger att han är trofast och att han ådagalägger sin trohet genom att själv utföra verket.

Detta erinrar om ett ord hos profeten Jesaja (26: 12) »Herre, du skall skaffa frid åt oss, ty allt vad vi hava uträttat, har du utfört åt oss.»

Kallet till en stor uppgift må vara ärofullt, men det är också ansvarsfullt och ansvarets börda skulle kunna krossa oss eller åtminstone lägga sig så tyngande över oss att det berövade oss frimodigheten. Det är då som vi få hämta ny frimodighet, sinnesjämvikt och frid ur förvissningen om att Gud, som givit kallelsen, är trofast och själv vill utföra det verk han lagt i våra händer. Så få vi erfara vad vi möjligen skulle kunna kalla helig ansvarslöshet eller helig bekymmerslöshet.

Det är denna på Guds trofasthet grundade heliga bekymmerslöshet som både vår broder Folke — i likhet med Paulus — och hela vår mission som sådan fått åtnjuta alla dessa år — jämväl detta sistförflutna år, som ju haft att bjuda på svårigheter av ovanligt slag. Politisk oro — ja praktiskt taget krig på missionsfältet och ekonomisk oro, depression i hemlandet som medfört svårigheter för många enskilda och även för åtskilliga missionsorganisationer, som fått sluta året med

väldiga underskott. Trots detta lyda underrättelserna från fältet mer uppmuntrande än på flere år och vårt bokslut innerhåller den vanliga satsen: »Skulder: inga».

Trofast är han som kallat oss. Han har själv utfört sitt verk och vi kunna endast tacka och lova med frid i hjärtat och med trosviss förtröstan med avseende på framtiden. »Trofast är han som kallar Eder; han skall ock utföra sitt verk.»

S. M. K:s årshögtid.

Svenska Missionens i Kina 45:e årshögtid har firats i dagarna under stor tillslutning. I detta nummer av Missionstidningen Sinims Land införes det tal, som Kommitténs ordförande, doktor Karl Fries, höll vid årshögtidens öppnande. Utförligt referat från högtiden samt sammandrag av olika föredrag införas i kommande nummer. Redan nu ville vi emellertid meddela, att årsmötet berett oss stor uppmuntran och givit rik anledning till tacksägelse. Vi tacka också redan nu varmt för förbön. »Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen.»

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm är torsdagen den 19 maj kl. 7 e. m. inbjuden till *Direktör och Fru Hallencreutz, Eken, Djursholms Ösby.* Avresan dit sker lämpligast från Engelbrektsplan, Stockholm, med tåg, som avgår kl. 6.30 e. m. Välkomna!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Vi påminna ånyo om S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor, som planeras att hållas under inevarande sommar, och hänvisa till särskild artikel därom, införd i detta nummer av vår tidning.

Nordisk Akademisk Missionskonferens.

Inbjudan är utfärdad till en nordisk akademisk missionskonferens, som v. G. kommer att hållas i *Åstorp* den 8 och 9 juli i samband med sommarens Nordiska Student- och Gymnasistmöte på biblisk grund.

Anmälan om deltagande i mötet insändes före den 15 juni, för svenska deltagare till teol. stud. B. Ulfner, Kungsgatan 10 B, Uppsala.

Svenska Missionens i Kina Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1932.

Även innevarande år hoppas vi att, om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi troligen samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Med varmt tack för bistånd under gångna år ville vi nu utbedja oss missionsvännernas hjälp för att få deltagare, särskilt *ungdom*, i dessa våra möten. Vi tro det vara av stor betydelse för de unga att få några dagar i lugn och ro under det inflytande, som brukar vara rådande vid dessa möten. Vi vilja ock göra allt, vad vi kunna för att nå det mål, som vi satt för dessa möten: Att söka hjälpa deltagarna in i en sådan ställning till Herren Jesus, till Bibeln, bönen och missionen, att de i sin mån må kunna främja Guds rikssak på jorden och, i den mån Gud visar det vara i överensstämmelse med sin plan, bliva

S. M. K:s medhjälpare i arbetet för Kinas evangelisering.

*

Kursledare blir missionsföreståndare *E. Folke.*

Programmet kommer bl. a. varje dag att upptaga: En gemensam, stilla bönestund före frukost samt en bibelstund och ett orienterande missionsföredrag på f. m. På eftermiddagarna anordnas varje dag möten etc. efter för varje dag uppgjort program.

Närmare meddelanden om ämnen för föredrag samt om de medverkande meddelas i nästa nummer av vår tidning.

Priset för deltagande i veckan i Gryckshö blir för hela tiden kr. 20: —, häri inberäknat en deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna för mötena. *Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, filtar och kuddar.*

Anmälan om deltagande bör göras *snarast möjligt* till Svenska Missionens i Kina expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.

"Herren Gud är sköld och skärm."

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Det var sent på kvällen, så vi fingo övernatta hos fröken Deck. Nästa dag kom chauffören och meddelade, att han och hans hjälpreda blivit osams. Min man skulle avgöra, vem han ville ha kvar av dem. Den andre ville lämna oss och gå till fots hem till sitt. Vi behöllo den minst oduglige av dem. Åter en dag förflöt utan att denne lyckades få bilen färdig för bruk. Tredje dagen beslöto vi att lämna bilen hos fröken Deck och taga buss resten av färden, trots den svåra erfarenhet, vi haft av bussresa. Den var dock mera framkomlig än denna gamla bil.

Efter tre timmars väntan på busstationen kom en buss. Men den var så fullpackad av folk, att vi ej fingo rum! Det var med tungt hjärta, vi sågo bussen fara mot Yuncheng utan att kunna få följa med och veta, att den på eftermiddagen skulle vara framme vid vårt mål. Vi lade fram våra bekymmer för Gud i bön. Bussarna gå mycket oregelbundet. Om en timme fingo vi till vår stora tacksamhet höra stånkandet av en motor. En buss igen! Men den såg ytterst illa medfaren ut. I Sverige skulle aldrig en sådan brukas i trafik. Alla fönsterrutorna voro utslagna. Hur motbjudande den än såg ut, satte vi oss upp. Det gick en stund men plötsligt stannade den med ett ryck. Vad var det nu då? Jo, vi hade mött en annan buss och i den satt — vår Yunchengkamrat och svåger C. J. Bergquist. Han hade givit sig ut för att söka efter oss och vara till hjälp. De hade blivit oroliga i Yuncheng över att vi dröjt fem dagar över den beräknade tiden. Om en stund voro vi i Houma, där chauffören intog middag. Vi fingo svenskt kaffe och smörgåsar. Ack, vad det smakade gott! Tiden gick fort, tills vi skymtade vårt kära Yunchengs stadsmurar framför oss vid den vita saltdammen med de blånande bergen i fjärran. Det var som en dröm att vara framme. Var det möjligt!

Den första vi sågo var pastor Kao, som kom emot oss utanför stadsporten på sin cykel. Han cyklade före hem för att förkunna nyheten på missionsstationen. Vi satte oss upp i rickshaws. Färden gick genom de välkända gatorna mot hemmet och arbetet, som vi varit skilda från i fyra år. Och där kommo de, den ene efter den andre av våra gamla kinesiska vänner. Barnen sågo med stora ögon på allt och alla, och vi fröjdades och vårt hjärta var fyllt av tacksamhet till Gud, att vi nu äntligen voro vid målet. Där skymtade redan vår port och där stod min syster med sin lille gosse, som vi aldrig sett. Det var underbart att få råkas igen.

Stormötet pågick just de dagarna och vi hade därför särskilt tillfälle att få träffa våra vänner. De kommo för att hälsa på oss. Det var mycket av sorg och nöd vi fingo höra om men också mycket som vi fingo tacka Gud för.

Carola Bergling.

En vandring på Sumatra.

Ombord på »Derfflinger» den 6 oktober var det någon som ropade: »Jag ser en ö, land och skog». Alla rusade till relingen. Och tänk, där sågo vi verkligen en ö — Sumatra.

Genast vi kommo i land, företogo vi en lång promenad. Först gingo vi genom en vacker allé. Jag kan aldrig glömma, hur jag njöt av att gå på den gröna marken. Man lär sig också att älska skog och blommor under en sjöresa. Ja, mer än förr.

Då vi kommo ut på slättbygden, sågo vi en lång rad kinesiska affärshus. Troligen bor det många kineser på denna ö. På avstånd kunde vi se en skara ungdomar spela fotboll. Barn, höns och apor sprungo i kapp på gator och gränder. Överallt var det liv och lust.

Under det att vi fortsatte vår vandring, träffade vi på en infödd familj. De hade endast ett litet skjul, som de bodde i. Den öppna gatan utgjorde både kök och matsal m. m. På en stor sten brunno några stickor och modern höll just på att koka ris. När den enkla måltiden var färdiglagad, serverades den i små provisoriska skålar, gjorda av palmblad. Fadern gick omkring och vaktade höns, så att de inte skulle komma in på grannens gård — gatan.

Då vi kommo till den efterlängtade skogen, sågo vi en kulle med de härligaste blommor. Just som jag var redo att springa dit, var det någon i sällskapet, som ropade mig tillbaka. Ormar låg överallt i busksnåren, och en vandring där var livsfarlig.

Himlen började mörkna och ett åskregn var i annalkande, vi måste därför skyndsamt återvända.

När jag nu tänker tillbaka på besöket på Sumatra, ser jag bilden av den omtalade familjen. Språket hindrade mig att tala med dem, men i blicken i deras ögon läste jag macedonierns rop: »Kom över och hjälp oss!» På bönens väg kunna vi nå Sumatras folk. Vem vill gå den vägen?

Thyra Lindgren.

"Långt mer."

Hoyang den 7 mars 1932.

»Honom, som förmår göra mer, ja, långt mer än allt vad vi bedja eller tänka, efter den kraft som är verksam i oss, honom tillhör äran.» Ef. 3: 20—21.

För en tid sedan var det någon som sade till mig: »Då Gud säger långt mer, så menar han också långt mer.» Efter det har jag gripit om detta löfte på ett nytt sätt, och hur ofta ha vi inte denna vinter här i Hoyang fått se Gud göra långt mer än allt vad vi bedja eller tänka. Antingen det har varit möten här hemma på stationen och i distriktet eller klasser och kurser för kvinnor och män, nog ha vi fått stå där och med förundran se Gud göra »långt mer». Vi äro inne i skördetider, och glädjen häröver fyller våra hjärtan med oändlig tacksamhet.

Vår dagliga bön är att Gud skall göra ett djupt verk i hjärtana, och han svarar också i detta avseende med att göra långt mer än vad vi bedja eller tänka.

Dessa sista tre veckor ha vi haft en kurs för kvinnor. Det har varit dagar av självrannsakan och uppgörelse inför Herren. Guds Ande började tala till dem, innan vi ännu haft något möte med dem. Ja, en kvinna, som gått fyra mil för något ärende här i staden och endast stannade en dag, kom på morgonen, då hon skulle återvända hem, i sådan nöd över sin synd, att hon måste få det bekänt och uppklarat, innan hon återvände. Innan vi ätit frukost, kom hon och bad om bönehjälp. Hemkommen återstod ännu mycket att klara upp för henne. Bedjen för henne!

Jag önskar, jag kunde berätta om hela skaran kvinnor, som varit samlad här. Endast några få vill jag omnämna.

En ung änka från Sichien-chen, en av våra utstationer, kom hit så jublande glad över att få ett tillfälle att lära känna sin Frälsare bättre. Hon blev förra våren löst från sin syndabörda, fri och lycklig. Alla i hemmet äro hedningar, och vi undrade, hur det skulle gå för henne. Men Gud har gjort ett stort verk i hennes hjärta. Under ett besök i hennes hem fingo vi den

stora glädjen se, att de andra familjemedlemmarna tagit ett djupt intryck av hennes vandel, och de talade om för oss, hur förändrad hon blivit. »Hela hemmet har blivit förändrat», sade de. »Förr var det bara hat och gräl, men nu ha vi börjat älska och hjälpa varandra.» Alla i det hemmet äro nu sökare, villiga att lära känna den Gud, som så kan förvandla ett människoliv.

En annan församlingsmedlem från samma plats möttes redan första dagen här av Guds Ande, som upplyste henne om synd. Där blev nöd och förnyelse. Hon har nu en enda önskan att få tjäna sin Mästare. Sitt hem kan hon ej lämna, men någon dag då och då vill hon gå ut till andra platser för att vittna om vad Jesus gjort för henne. Hon brinner av iver och flera gånger sa' hon: »O, alla dessa som aldrig ha hört! Jag måste göra det lilla jag kan.»

Ännu en kvinna vill jag omnämna. Hon hade aldrig hört evangelium förr, och inte är det mycket hon ännu förstår. Men hon vill av hela sitt hjärta tro på Jesus. För henne har denna tid varit en solskenstid. Hon har det mycket svårt i hemmet och i går kväll fann jag henne gråtande. Hon ville inte resa hem. Kunde hon inte få stanna ett par dagar till? Hon har en liten flicka med sig, vilken är fem år gammal men mer lik ett årsgammalt magert barn. Jag fann henne en dag gråtande och jämrande sig. Jag tog upp henne, men hade så när tappat henne av förskräckelse. Hon hade på kroppen ett stort öppet sår från vilket var rann ut. Där låg hon på den vassa strråmattan så gott som naken, utan förband, och kallt var det. Från den dagen har fröken Lundmark hela denna tid dagligen skött om det, och i dag, när hon reste hem, var såret alldeles läkt, och den lilla mycket bättre. Det är ett under och bara svar på bön. Det har gripit moderns hjärta. Så hoppas vi, att Gud snart skall låta ljuset gå upp också i hennes hjärta. Hon bor endast ½ mil härifrån, och vi kunna kanske besöka henne då och då, om vi hinna med det. Arbetet är så stort och vi så få — skörden mycken, men arbetarna få.

En stor gåva av Gud är våra tre bibelkvinnor här. Vi ha denna tid tillsammans kämpat i bönen för dessa kvinnor. De äro själavinnare alla tre. Hur vi prisa Gud för en sådan gåva! — »Se, jag vill göra något nytt; redan nu visar det sig; märken I det icke? Ja, jag skall göra en väg i öknen och strömmar i ödemarken.» Jes. 43: 19.

Ida Söderberg.

"En av Herrens utvalda."

Jag skulle gärna vilja berätta litet om en gammal kvinna, en av Herrens utvalda, som just fått hembud. Det är ej alls något märkvärdigt, som jag har att berätta om henne, men hon var en av Herrens juveler och dyrbar i hans ögon.

Fru Uang var 74 år, då hon dog, och har varit med sedan nödåret 1925, då hon tillsammans med många andra fattiga kvinnor kom till gudstjänsten för första gången, en söndag, på vårvintern. Fru Liu, som jag förut skrivit hem om och som är ivrig att fånga fiskar i frälsningsnoten, hade henne med sig.

Då jag före mötet stod på gården och såg på skaran av de nödlidande människor, som kommit med på gudstjänsten — största delen för att få litet lekamlig hjälp — lade jag särskilt märke till denna gamla gummas skrynkliga sorgsna ansikte och hennes vita hår. Strax därpå kom fru Liu och presenterade henne som en uppriktig sökare.

Denna kära kvinna har sedan den dagen, ej varit borta från gudstjänsterna. Men som hon var gammal och därtill hade dålig syn, så var det mycket svårt för henne att lära sig något. Hon var emellertid så ivrig, så jag måste till vad pris som helst försöka att lära henne något. Då började jag lära henne bibelverser utantill. Hon hade ett gott minne, och det gick bra för henne att lära utantill samt att behålla i minnet vad hon lärt. Snart nog kunde hon läsa långa sånger utantill samt några små traktater. Hennes älsklingssång var: »Jesus älskar mig jag vet», o. s. v.

Det som var särskilt roligt med henne

var, att hon gjorde allt vad hon lärde till sitt eget, tillämpade allt Guds ord på sig själv. Jesu korsdöd och hans dyrbara blod var ett ständigt ämne till tack och lov för henne. Hon såg nu ej längre sorgsen ut, utan var alltid glad. Det sanna ljuset hade så småningom förskingrat mörkret i hennes själ.

En dag kom hon och ville att jag skulle bedja med henne. Hon sade: Mitt hjärta är så hårt och ont, jag är ständigt i delo med min sonhustru. Då jag efterfrågade orsaken därtill, sade hon: »Hon vill ej höra på mina ord, då jag förmanar henne att tro på Gud, och då blir jag förargad på henne, och detta känner jag är orätt, och jag vet ej vad jag skall göra med henne.» Jag sade: »Du skall bedja Gud för henne, att hon öppnar hennes hjärta för sanningen — och du skall ej mera bli ond på henne, även om det ej går så fort som du önskar.» — »Ja», sade hon, »jag skall göra som frun säger.»

Våren 1926 blev hon döpt, och vi ha ingenting annat än gott att säga om henne under dessa år som gått. Alltid frimodig och glad. Hon saknades aldrig på bönemötena, i vilka hon också tog del. »O, Herre Jesus, se till ditt barn», brukade hon bedja, »rena mig i blodet från alla mina synder. Ja, tack att jag har rening i blodet. O, Herre Jesus jag är ditt lilla barn.»

I vinter har hon varit mycket klen en lång tid, och vi fruktade, att hon kanske ej skulle gå igenom — men så kryade hon på sig, och det var en stor glädje att få henne med på mötena igen. Men Herren hade annorlunda bestämt för fru Uang. Då hon tillfrisknade fick hennes son samma sjukdom som hon haft, (troligen tyfoid), och detta tog modern så hårt att hon föll samman på en gång.

På söndagen efter det han insjuknade var hon med på min klass. På måndagsmorgonen fann jag henne sitta inne på gården utanför det kvinnliga gästrummet och gråta. »Hur står det till fru Uang? Varför gråter du, vad har hänt? Stig på in.» Väl inkommen i gästrummet började hon åter att bittert gråta. Genom snyftningarna stammade hon fram: »Min son är så rysligt sjuk, och huru skall det bli?» Jag tröstade henne med att Jesus visste råd och bad henne att ej längre gråta, utan anbefalla sin son i Guds hand. Vi bådo tillsammans, och efter hon hade fått den hjälp hon behövde, vände hon tröstad om hem igen. Inom några dagar blev hennes son bättre. Men hon fick i stället åter intaga sängen, och på påskmorgonen fick hon gå in i sin Herres glädje.

Vi skaffade kista åt henne, och hon blev begraven på Missionens begravningsplats, då de själva ej ägde någon jord. Hon fick en högtidlig begravning. Barnen från våra båda skolor, gossar och flickor, inalles ett 80-tal följde henne till kyrkogården. De samlades först alla i sorgehuset, där äldste Hai hade en kort gudstjänst och talade tröstande ord till de sörjande. Därpå sjöngs sången: »Livet går så fort». Sedan bars kistan till graven och alla, barn och äldre, omkring ett 100-tal, följde efter.

Vid graven hölls en kort betraktelse och sången: »Himlen är mitt hem» sjöngs så vackert av de kära barnen. Sedan vigdes fru Uang till sitt sista vilorum, och var och en kastade en hand jord ned i graven på kistan enligt seden här. Efter åter en sång och bön, vände den lilla skaran om hem.

Nu står hennes plats i kapellet tom. Hon brukade sitta på främsta bänken tillsammans med fru Liu och en annan fru Uang. De sutto alltid och nickade bifall till predikanten. Om det hände, att han framställde någon fråga till församlingen, hade de alltid något svar att giva.

Anna Hahne.

"En dörr till tro; — — — och många motståndare.

Apg. 14:27; 1 Kor. 16:9.

Det är inte ofta man får anledning att glädja sig åt misstag, som begåtts av en själv eller andra. Men det fick jag verkligt göra, då jag i mitten av dec. gjorde en rundresa till utstationerna i vårt västra honandistrikt. I ett tidigare brev har jag talat om de oevangeliserade områdena i

v. Ho., och jag nämnde då särskilt den fem sv. mil breda bergsbygden öster om Shanchow, där vi ännu inte hade några kristna. Här ha vi det glädjande misstaget! Som jag själv tidigare ej kunnat besöka köpingen *Tsaiyüan*, där vi redan ha några kristna och många sökare och intresserade, sade jag, enligt kinesernas uppgifter, att denna plats låg tre sv. mil söder om Shanchow. Men till min stora förvåning och glädje fann jag nu vid besöket där, att Tsaiyüan ligger drygt två mil *ostsydost* om Shanchow eller mitt i hjärtat av den bergsbygd, som jag trott vara helt oberörd av evangelium.

Tsaiyüan är en ganska livlig plats, marknadscentrum för en massa byar i de många dalsänkorna, som likt ekrarna i ett hjul förgrena sig åt alla håll omkring köpingen. Tsaiyüan betyder »grönsaksträdgård», och namnet är träffande. Överallt såg man vidsträckta fält med vitkål, morötter och andra grönsaker. Höga, just då snöklädda, bergstoppar, stodo likt vaktposter runt omkring den vackra platsen.

Två dagar stannade jag hos de troende här. Innan det ännu blivit dager på söndagsmorgonen gick den gamle bonden Chao, en av förstlingskärvarna i T., över en halv mil bort till några avsides liggande byar för att påminna några nyblivna sökare om att det var söndag och därmed gudstjänst i köpingen. Och strax innan gudstjänsttiden kom han åter med en skara, som jämte andra snart fyllde upp det lilla provisoriska kapellet. Chao har tidigare haft förbindelser med katolikerna, men deras lära kunde ej tillfredsställa hans själs längtan efter mera ljus och kunskap. Han älskar sin bibel och är en ivrig bedjare. Gud göre den gamle mannen till en människofiskare!

Här i T. har själafienden redan gjort sitt bästa för att hindra Guds verk, men vi tro också detta skall vändas till »det bästa» för arbetet. Rom. 8: 28. En av de kristna, en ung änka, som t. o. m. gått ett år i kvinnoskolan i Yuncheng, kom för en tid sedan helt under inflytandet av en släkting, som var opierökare och ej hade det bästa ryktet om sig i trakten. De ha sedermera gift sig, vilket väckt anstöt av flera olika anledningar. Hon tycktes till en tid vara alldeles otillgänglig för de troendes råd och varningar, men nu har hon vaknat upp över sitt fall och bett både församlingen och enskilda om förlåtelse. Hennes man håller nu på att bli avvand från sitt opiumbegär, och hennes bön och hopp är, att även han skall bli en ny människa. Bedjen med oss att så måtte ske, och att Tsaiyüan må bli en ljushärd i den vidsträckta mörka bergsbygden öster om Shanchow!

Mitt nästa besök gällde Huihsingchen, köpingen strax öster om Shanchow. I den förhyrda lokalen hade arbetet pågått ett par månader och åtskilliga hundra bibeldelar och traktater hade spritts i köpingen och på landsbygden. Syftet var att detta skulle motsvara en tids tältarbete, ej att permanent öppna köpingen som predikoplats. Tyvärr blev evangelisten svårt sjuk kort efter mitt besök, och sedan ha vi dels av brist på medel, och dels emedan den evangelist, som var där, efter sitt tillfrisknande måst vikariera på en annan plats, ej sett oss i stånd att kunna återupptaga arbetet där. Vi veta dock, att det Guds ord, som utsåtts, ej skall återvända fåfängt. —

Härnäst ställdes kosan till *Wenhsiang*, vår västligaste stad i Honan. Här hade jag aldrig varit förr. Nu var järnvägen så pass färdig, att konstruktionståg kunde ta sig fram, om ock under stor försiktighet. Staden ligger, liksom Shanchow, alldeles på Gula flodens södra strand. Floden lär ha grävt sig in under stadsmuren på ett betänkligt sätt under den sista sommarens högvatten.

En ovanligt lämplig plats hade våra evangelister lyckats få hyra här, och vår husvärd är en präktig och aktad man, som varit polischef i staden under tjugo års tid. Hela familjen är redan mycket påverkad av evangelium, isynnerhet en tolvårig gosse, som öppet i hemmet och i skolan bekänner sig vara en Jesu lärjunge. Hans frimodighet synes delvis ha sin grund uti, att han i en dröm sett Jesus i skinande vita kläder. Flera andra personer

ha låtit anteckna sig som sökare. Evangelisterna ha flitigt predikat på landsbygden och sålt ovanligt många bibeldelar. Här ha många aldrig ens hört talas om kristendomen.

Vid detta mitt första besök i staden hade jag ej tid att besöka några av de styrande, vilket man bör göra, när arbete upptages på en ny plats. Någon tid senare kom en av evangelisterna till Pinglu och sade, att nu bleve det nog svårt att arbeta vidare i Wenhsiang, ty myndigheterna voro emot arbetet. Jag var ej hemma då och hade ej heller tid att åter resa till W. förrän en månad senare. Den befarade oppositionen visade sig emellertid vara ofarlig. Vid mitt andra besök hälsade jag på både mandarinen och polischefen samt chefen för skolväsendet. De voro alla älskvärdheten själv. Inte ett ord sades emot vår verksamhet. Tvärtom voro de glada över att vi äntligen börjat arbeta också i deras stad. Polischefen kände gott till kristendomen, och han hade bara undrat, om det var verkliga representanter för den, som kommit till hans stad, eftersom ingen anmält det, ty i så fall innebure det, att han hade skyldighet att beskydda och hjälpa oss. Jag misstänkte, att chefen för stadens skolor hörde till den radikala antireligiösa typen, eftersom även han gjort förfrågningar om evangelisternas arbete, men så långt jag förstod var han en sansad och förståndig man. Under studietiden vid ett av Pekings universitet hade han ofta kommit i beröring med kristna i olika ställningar. Han hade studerat esperanto en tid, och under vårt meningsutbyte om det språket kommo vi in på frågan om bibeln och de många översättningarnas betydelse för folkuppfostran i världen, vilket intresserade honom mycket. Men jag fick ju också tillfälle att tala om bibeln som vittnesbördet om Guds outsägliga gåva till oss syndare. Senare har jag tillsänt honom ett ex. av Nya Testamentet på esperanto. Vänner, låt oss ej förtröttas i våra böner om att Guds ord må bli älskat och trott av många också i Wenhsiang, den sista och enda staden på S. M. K:s fält, som förut ej haft någon »evangeliesal»!

Under de senaste veckorna ha vi varit samlade till bibelkurser på fyra platser. I år fingo evangelisterna i Lingpao och Chüehchow hjälpas åt och ha kurserna själva på de nämnda stationerna. Själv hann jag bara med Shanchow och Juicheng. Vid bibelkurserna de två senaste åren ha vi måst hjälpa deltagarna med litet mat, då de annars på grund av hungersnöden ej kunnat komma med. I år skulle de ej få någon hjälp, och vi fruktade nog, att ej så många skulle samlas som föregående år, i all synnerhet som många ha det trångt ännu vad det allra nödvändigaste beträffar. Men de kommo i lika stort antal som förut. Som alltid, då vi få vara stilla några dagar omkring Guds ord, var det uppmuntrande och vederkvickande även under dessa kurser. Jag önskade bara, att arbetsområdet vore mindre, så att vi oftare och mera systematiskt finge samlas till bibelstudium inom församlingarna. Hungern är stor efter djupare insikter i ordet, och utan tvivel är hållandet av bibelkurser det mest fruktbringande och behövliga arbete, vi missionärer kunna utföra.

Under två timmar varje förmiddag hade jag mina bibelförklaringar, och under två timmar på eftermiddagen var det förhör och samtal över förmiddagens ämnen. Det är inte tu tal om att vi alla ansågo eftermiddagarna vara de mest givande. Ty vid dessa tillfällen visar det sig, hur svårt det är för många att »förstå vad de läsa» (Apg. 8:30) och att bara från en dag till en annan minnas och kunna bygga på vad som då syntes dem så klart. Men hur lyste ej deras anleten upp, då någon ny dyrbar sanning gick upp för dem, eller då någon av dem genom en serie frågor och svar själv leddes att finna lösningen på en fråga! Det predikas oerhört mycket både av kineserna och av oss missionärer, men efter de erfarenheter man gör vid bibelkurser av detta slag undrar man, hur mycket de kristna — och så mycket mindre sökarna — egentligen kunna fatta och behålla av allt de höra, om de ej lärt sig

att begrunda, och tänka och bedja över det. Men för hednakristna är det också en hel del annat, som är svårt att förstå, saker som vi i västerlandet knappast tänka på. Kristendomens begreppsvärld blir endast så småningom klar för dem. Den enskildes språk och begrepp måste kristnas. Överallt i bibeln möter honom ord och uttryck, som han väl känner till, men det innehåll han lägger in i dem är ofta alldeles felaktigt. Innebörden av ordet »samvete» t. ex., enligt Guds ord, är det ej många som förstå. Vid kursen i Juicheng frågade jag någon, vilka människor som ha samvete, och, tydligen för att vara på den säkra sidan, svarade han: »Jesus». På min fråga om inte han själv hade något samvete svarade han blankt nej. Denna erfarenhet har jag ofta gjort. Samvete heter på kinesiska »gott hjärta», och det stämmer väl överens med flera av de gamla filosofernas lära, att människans natur är god, då hon födes till denna världen. Det är ej lätt för en kines att i ordet för samvete lägga in bibelns djupa betydelse. En annan gång, då jag frågade efter innebörden av orden »samla glödande kol» på våra ovänners huvuden, fick jag till svar att det betydde att *skada* dem. Och dock: hur ofta få vi ej bevittna, att Guds gode Ande på ett förunderligt sätt talar till hjärtana och lyser upp de mest förmörkade sinnen till att fatta andliga verkligheter, *i trots av* att det teoretiska förståendet brister i så mycket. Ty att bli och vara en sann Jesu lärjunge är en hjärtats och viljans sak mer än förståndets. Vore det ej så, skulle vi ej få se många resultat av vårt missionsarbete. Men även här i Kina gäller det ordet, att ej många av denna världens visa vilja taga emot Kristus.

Då jag kom till Juicheng denna gång var det stor ängslan och oro bland de troende. En regelrätt hednisk förföljelse hade just utbrutit på en utstation. En av de kristna hade blivit upphängd i ett träd och offentligen piskad av byfogden, som uppviglat hela byns befolkning och sagt, att de ej skulle ge sig förrän kristendomen utrotats i hans by. Han skulle ta på sig allt ansvar för vad som gjordes till den ändan, även om de skulle döda de kristna. Orsaken var, att de kristna i den stora byn vägrat att tillbedja avgudarna vid de stora allmänna fester, som hållits i samband med nyårsfirandet. Under hungersnödsåren har avgudadyrkan förklarligt nog måst inskränkas till ett minimum, men i år ha vi överallt fått bevittna ett tydligt uppsving, som vi ej sett maken till på flera år. Tydligen blevo byamännen förskräckta över att så många nu bekände sig vara kristna och därmed äventyrade avgudadyrkans fortbestånd, varför de sökte *tvinga* dem att deltaga i festligheterna till gudarnas ära. Ty väl att märka gällde det denna gång inte vägran att betala avgifterna till templen etc. — en sak som ju ständigt irriterar hedningarna — utan själva *dyrkandet* av byns gudar. Äldsten hade redan inlämnat en skrivelse till mandarinen och anmält saken, då jag kom, och även sagt, att vi sedan skulle besöka honom. Dag för dag kom bud om nya hotelser och olagligheter mot de troende från bybefolkningens sida, varför vi en dag besökte mandarinen och bådo honom upplysa byfogden om att religionsfrihet rådde i landet. Mandarinen var förtretad över att byfogden vågat ta lagen i sina egna händer och låtit piska en man, och han hade redan bett en länsman undersöka saken. Om några dagar kom också en proklamation ut, som påbjöd, att religionsfriheten skulle respekteras. Ingen finge tvingas att dyrka avgudarna. Och detta skulle gälla för hela Juichengs domsaga, ej bara i den by, där förföljelsen utbrutit. Vi sade vid besöket hos mandarinen uttryckligen ifrån, att vi ej ville anklaga någon för vad som skett utan begärde endast att få hålla våra gudstjänster i fred.

En av de äldre kvinnliga församlingsmedlemmarna i byn har blivit så uppskrämd av förföljarna, att hon sedan dess ej ens vågat ta emot de kristna, som kommit för att besöka henne, och någon enstaka av sökarna har tvingats att deltaga i avgudadyrkan. De övriga ha visat stort mod och ståndaktighet, och säkert är, att förföljelsen varit orsak till många förbö-

ner och samhörighetskänslans stärkande de kristna emellan.

Allteftersom hedendomen vaknar upp över att den har en övermäktig fiende i kristendomen måste ju förföljelser uppstå här och var. De äro bara bevis på kristendomens makt. Och sållningstider äro nödvändiga, nu som förr. I våra böner för Kinas kristna är det nog behövligt, att vi bedja om ståndaktighet och bekännarmod för deras räkning, så att de ej mena, att därmed något förunderligt vederfares dem, om de i framtiden mer än nu få »dela Kristi lidanden».

Johannes Aspberg.

Från Honanfu.

(Utdrag ur privatbrev.)

Honanfu den 14 mars 1932.

Här i det gamla Loyang* har det varit ganska livligt den senaste tiden, och det har varit en intressant upplevelse att få vara med om att få se staden på nytt efter tusen år bli upphöjd till rang, heder och värdighet av rikets huvudstad! Det är nu över en månad, vi fått sola oss i glansen, men hur länge det varar, vet visst ingen bestämt. Nanking har ju ej ännu övergivits som officiell huvudstad, och det är väl kanske bara en tidsfråga, när Loyang blir »en helt vanlig stad» igen. Men för närvarande ha vi regeringens ledamöter här, och de göra sitt bästa att sköta regeringsapparaten i de trånga lokaler, som stå till buds.

Det talas om stora planer på att utvidga och modernisera staden, men det är väl ovisst, om de kunna offra större summor på de ganska högtflygande planerna, som nog varit tal om. Under de gångna åren ha ju så många offentliga byggnader fördärvats och stora tempel ha rivits i reformivern, så att det skulle nog kosta rätt mycket att bara återuppbygga det som fördärvats. Det har bland annat talats om att bredda alla de fyra huvudgatorna för att giva rum åt den enormt ökade biltrafiken, som har svårt att få utrymme i de även under normala förhållanden så livligt trafikerade gatorna. Om denna plan verkställes, så skulle det bland annat komma att medföra rivandet av vårt gatukapell på norra gatan. Vi äro nog självviska att önska att det ej måtte ske, och många stackare, som skulle bli husvilla, dela nog våra önskningar. Få se, vad framtiden bär i sitt sköte för oss och det arma folket. För deras skull må man i sanning hoppas att förhållandena i landet måtte snart ordna sig och att det bleve fred och ro. Man märker mer och mer hur stämningen från att blott vara bitter mot grannlandet i öster för dess övergrepp också får ett drag av blygsel över att landet skall vara så söndrat inom sig självt, att de just på grund därav lida nederlag trots de 2,000,000 soldater, som landet skall äga.

Vad för övrigt vår verksamhet angår, så ha ej några rubbningar behövt äga rum, efter vad som skett här. De första dagarna i febr., då de olika regeringsdepartementen börja strömma in, hade vi några arbetsamma dagar. Det gällde att taga emot alla de, som ville bo på vår gård. Det var ej blott soldater, som sökte tränga sig in, från själva utrikesdepartementet kommo de upprepade gånger och begärde att få inrätta sig på vår kapellgård. Det var ingen lätt sak att neka alla, som kommo. Men då de förstodo att deras inkvartering skulle betyda ett avgjort hinder i vårt arbete, så voro de dock vänliga nog att böja sig för det skälet. För närvarande ha vi gosskolan inrymd i kapellgården, detta dels för att därigenom hålla inkräktare borta, men mest därför att vi ingen annan lokal ha.

Vi hade börjat sätta i ordning en lokal, där flickskolan förr var belägen, för att använda den och efter sju sorger och åtta bekymmer hade jag lyckats få bort en del familjer som slagit sig ned där. Så en söndag förmiddag, då arbetarna voro därifrån, passade soldater på att inkvartera sig där, och dem ha vi ej ännu blivit kvitt. Detta var före regeringens hitflyttning, och då vi kunde påpeka, att vi redan fått uppgiva en lokal, avsedd för gosskolans räkning, och att vi nu ej hade någon an-

* Ett annat namn på staden Honanfu.

nan plats för den än kapellgården, om den skulle fortsätta, så kunde de ej gärna tränga sig på. Det var dock mera än vi vågat hoppats, att de böjde sig för det skälet, ty de flesta skolor fingo lov att upplösas för att ställa sina lokaler till regeringens förfogande, och när vår skola dessutom inte är inregistrerad och missionens skolfråga så pass ömtålig, så ser jag det blott som Guds nåd och beskydd att allt avlöpt så väl hitintills.

Både goss- och kvinnoskolorna ha pågått som vanligt, och antalet elever i gossskolan är större än föregående termin. Fastän vi blott ha religionsskola efter vår missions nya typ, så ha till och med en hel del icke kristna velat sända sina barn till oss. Häromdagen kom en av regeringens medlemmar och begärde få sända sina båda gossar till oss. Då vi förklarade för honom, att vi ej hade någon »riktig» skola, så svarade han, att han själv var kristen, och ville hellre sända sina barn till oss än till någon annan plats. Då vi förstodo, att han menade allvar, voro vi villiga att bereda plats i skolan, fastän det förut var så många vi gärna kunna taga in. Under hand ha vi också lärt känna en del kristna bland regeringens medlemmar, och de ha alla varit mycket vänliga mot oss. Detsamma kan också sägas om folket i allmänhet. Vi ha öppna dörrar för att förkunna evangelium, och vi känna vikten av att bruka varje tillfälle, som ännu erbjudes oss. Och vi äro så tacksamma att få vara ihågkomna i förbön.

Den 29 mars vänta vi Bloms hit. Han har lovat hjälpa till på vårt stormöte, som hålles samma vecka. Tältet har varit uppsatt en tid i trakten av Hanchengchen. I församlingen skiftar det i ljus och mörker, men Herrens verk går fram under allt. Vad vi behöva, är många av Gud sända nya infödda medarbetare. Personerna finnas nog, om Guds Ande blott får skickliggöra dem.

Nath. Engbäck.

"Från min resa till Kina."

Kära svenska barn!

Sista söndagen, jag var hemma i Sverige, var ett stort möte anordnat i Stockholm för de missionärer, som skulle resa ut till Kina.

Under detta möte såg jag en flicka, som satt med hopknäppta händer, tyst och stilla, och hörde på allt, som berättades om missionen. Då tänkte jag, att det finns säkert många svenska barn, som älska missionen. Jag har därför tänkt skriva ett brev till er och berätta något från min resa till Kina.

Tror ni nu, att ni ska få höra något riktigt spännande, så ska jag bara säga er, att ni misstar er grundligt. I den staden, där jag nu bor, finns inga vilda djur. Ej heller har jag träffat på några rövare ännu, så jag kan inte berätta någon rövarehistoria. Denna gången få ni alltså nöja er med att jag berättar om fyra barn, som blevo mina käraste reskamrater under resan till Kina.

I höstas, när ni började skolan, då for jag ut till Kina. Kan ni tänka er, att det tog omkring sex veckors tid att komma hit. Först åkte jag tåg till Genua. »Var ligger Genua?» frågar kanske någon liten gosse eller flicka. Ja, vet ni, det är bestämt bäst, att stora syster eller bror tar fram kartan och visar er de platser, jag besökte. Nu vet ni alltså, var Genua ligger. Och så fortsätta vi vidare. Vid kajen i Genua låg en väldigt stor båt, som jag följde med. Och den båten var bra mycket större än de båtar, som ni ser i Stockholms skärgård, på Vättern eller Hornavan och Storavan.

Just, som jag gick ombord på båten, mötte jag tre flickor och en gosse. De voro så lika varandra, att jag genast förstod, att de voro syskon. När jag funnit min hytt och gjort mig hemmastadd där samt hälsat på några tyskar, jag kände, gick jag upp på däck. Gissa, vilka jag träffade där uppe? Jo, just de fyra syskonen. Och ni

må tro, att jag blev glad, när jag hörde dem tala engelska. Jag hade gått och gruvat mig för, att de skulle tala något språk, som jag inte förstod, ty då hade vi förblivit främlingar för varandra.

Gossen hette José och var hela tio år gammal. José hade stora, bruna ögon, svart hår och såg frisk och stark ut. Arcila var en förtjusande rar flicka. Hon berättade, att hon var stora syster och nyss fyllda åtta år. Även hon var mörkögd och hade ett rött band i sitt svarta hår. Småsyskonen, Solita och Carmen, voro litet blyga och stodo först på avstånd och tittade på mig, men snart kommo de fram till mig, och vi blev genast goda vänner. Solita var fem år, men kunde både läsa och sjunga. Systern, som hette Carmen, var endast fyra år, och hon tyckte mycket om karameller. Både Solita och Carmen hade röda klänningar och var sin docka.

José berättade för mig, att de nu kommo från Spanien, där de hade sin farfar och farmor, som de hade besökt. Sitt hem hade de i Manilla. Och Carmen sa, att deras pappa längtade mycket efter dem. Sin mamma hade de med på båten, ty annars hade det nog varit svårt att resa så lång väg. Liksom svenska barn tycker om att leka, så gjorde även José, Arcila, Solita och Carmen.

På kvällarna, när det blev mörkt, lekte vi »kurra gömma» och om dagarna ringkastning. En dag kostade José sin ring så högt, att den föll i havet, men vi voro just då i Indien, och där köpte farbror kaptenen en ny ring åt honom. Å, så roligt vi hade! Allra roligast var det visst, när vi sutto tillsammans på en soffa på däck och berättade sagor för varann. De berättade även om sitt hem i Manilla och sina lekkamrater där. José ville veta, om det fanns björnar i Sverige, och jag talade då om för honom, att jag sett björnar i Lappland. Arcila och Solita frågade om de svenska flickorna kunde sjunga, och ni få själva gissa, vilket svar de fick.

En afton frågade jag José, om han brukade läsa sin aftonbön, och han svarade, att det hade han gjort i flera år. Även flickorna brukade bedja till Gud varje kväll, och ni skulle ha sett deras iver, när jag frågade, vem som lärt dem bedja. »Mormor, mormor», ropade de i korus. »Hon älskar Gud, men det gör inte pappa och mamma.» Jag undrade då, om inte José och Arcila, som gått i skolan, fått lära sig bedja även där. »Nej», sa José, »i Manilla är det förbjudet att läsa kristendom i skolorna, men mormor lär oss i stället. Tycker inte ni som jag, att det är väldigt synd om alla barn i Manilla?»

Om kvällarna läste jag aftonbön med José, Arcila, Solita och Carmen. Ibland fingo de var sin karamell, men då skulle ni ha sett Carmens ögon. De lyste som stjärnor.

En söndag hade vi söndagsskola. Vill ni veta, vad vi lärde oss? Det var en bibelvers, som ni nog alla kan: »Herren är min herde, mig skall intet fattas.» Så fick de höra en berättelse om en liten fattig, sjuk flicka, som alltid kunde vara glad, därför att hon älskade Jesus. Bibelversen, de lärt sig, läste de sedan varje kväll för att ej glömma den. Och Arcila sa', att när hon kom hem till mormor, skulle hon lära henne den versen, men jag tror nog, att mormor i Manilla kunde den förut.

Som ni nu förstår, blev dessa fyra syskon och jag mycket goda vänner under resan. Därför blev det så gränslöst svårt att skiljas, när vi kom till Manilla. När de hade lämnat båten och stod på kajen och vinkade, sa' Carmen: »Var inte ledsen, jag ska inte glömma bibelversen.» —

Som ni redan vet, har jag inte varit här så länge och har därför ej hunnit se mycket av Kina.

Kanske ni till sist vill höra något om den staden, där jag bor? Gatorna äro mycket smala, somliga ej fullt en meter breda. När det regnar, stannar vattnet kvar på gatan, ty något avlopp finns ej. Här finns inte bilar eller spårvagnar att anlita, när det regnar, utan man får plaska och gå i vattenpussarna så gott man kan.

De flesta barn här är mycket smutsiga, men det är nog inte så lätt att vara ren heller, när de måste använda gatan som lekplats.

De springa så i vatten och all den

smuts, som finns på gatan och likna därför »Svarte Petter».

Jag träffar dock ibland barn, som är slätkammade, nytvättade och ordentligt klädda. De barnen är på väg till skolan. Liksom i Sverige duger det inte heller här att komma smutsiga till skolan. Men de flesta barn går inte i skola, och därför möter jag inte många av den sorten.

Det här blev ett väldigt långt brev, men innan jag slutar, måste jag ändock få berätta en sak till.

Strax efter det jag kommit till Kina i höstas var jag en dag in i ett hedniskt tempel. Där hade de en fruktansvärt ful avgud. Det var en gubbe, som såg ut som en jätte med stora, hemska ögon. Gossar och flickor kommo och bugade sig flera gånger framför honom. Så offrade de sedan åt den stumme, fule avguden. Kanske många offrade sin sista slant, därför att de trodde, att avguden skulle kunna hjälpa dem och bli riktigt snäll emot dem. Jag kan inte säga, hur ledsen detta gjorde mig. Stackars alla hednabarn, som inte vet, att det finns en Jesus, som älskar dem, och som längtar efter, att alla barn ska komma till honom.

Allra sist vill jag nu lägga er någonting på hjärtat. När ni beder er aftonbön — bed då för José, Arcila, Solita och Carmen. Bed även för barnen i Kina, och att Gud sänder många missionärer hit, så att också barnen här kunna få höra talas om Jesus, den store barnavännen.

En hjärtlig hälsning till er alla!

Er tillgivna
Thyra Lindgren.

Varför?

En troende kvinna bar ett tungt kors. Hennes liv var fullt av lidande. Hon förstod ej varför. Bittida och sent tiggde hon Gud om att taga lidandet från henne. Men inga böner hjälpte. Korset blev icke borttaget. Hon var nära att förtvivla. Varför hörde icke Gud hennes rop?

Så hade hon en natt en underlig dröm. Trött av att bära sitt tunga kors stod hon och såg in i lyckolandet, där alla kors äro borta, där varje »varför» får sin lösning. Så glada de voro, alla som voro där! Hon ville så gärna vara med bland dem. Men hur skulle hon komma över till lyckolandet? En älv stängde för henne vägen. Kunde hon kanske vada över? Nej, tyvärr icke. Älven var för djup. Och ta ett språng över kunde hon icke heller, ty älven var för bred.

Bedrövad stod hon där och längtade att komma över. Då var det, som om en röst sagt: försök korset! Nu har du burit korset så länge. Låt nu korset bära dig! Hon försökte. Tänk, korset passade! Det var varken för långt eller för kort men just lagom, så att hon på detsamma tryggt kunde gå över. När hon stod på den andra sidan, glömde hon korsets börda. Men nu förstod hon vad korset hade varit för henne. Hur jublande glad var hon icke över att vara framme i ljusets eviga rike!

Så vaknade hon. Hon bad aldrig mer om att bli kvitt korset. Nu förstod hon lidandets »varför».

Du prövade, troende själ: också du skall en gång få lösning på ditt kors' gåta.

(Ur Sanningsvittnet.) *L. Bj.*

Ett nytt blomster i Guds rike.

Harriet Beecker Stowe, författarinnan till den så kända boken »Onkel Toms stuga», var dotter till en troende präst.

När hon var fjorton år gammal, predikade hennes far en söndag om Jesus såsom den trofaste vännen. Denna predikan förde Harriet till ett avgörande beslut. Hon ville tillhöra Jesus. »O, vad just jag behöver en *sådan* vän!» tänkte hon för sig själv. »Ja, jag vill lita på honom i allt!» Hela hennes varelse lyste av glädje, och när hon lämnade kyrkan för att gå hem, tycktes det henne, som om själva naturen höll anden för att lyssna till de himmelska tonerna. Så snart hennes

far kommit hem, skyndade hon in i hans rum, kastade sig i hans famn och utbrast: *»Jag har givit mitt hjärta åt Jesus, och han har tagit emot mig.»*

»Jag skall aldrig glömma», skriver hon vid senare år, »uttrycket i min fars ansikte, när han såg ned i mina allvarliga barnaögon. Det var så ljuvt, så milt, liknande det glödande solskenet över ett landskap.»

»Är det så?» sade han sakta och höll mig stilla tryckt mot sitt bröst, medan jag kände varma tårar falla ned på mitt huvud, *»då har i dag ett nytt blomster blomstrat i Guds rike.»*

(Ur Sanningsvittnet.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under april 1932.

Allmänna missionsmedel.

626. »Ps. 126: 5, 6» 500: —
627. »Tackoffer S. o. B.» 75: —
628. Koll. i Valla missionshus 9: 15
629. D:o i Hagby skola, Julita 21: —
630. D:o i Åsköpings d:o d:o 22: —
631. Barnsyfören. »Kinabarnen», till Maja Lundmarks underh. 218: 79
632. K. B., Torås 50: —
633. Koll. i Mariestads missionshus, Påskhelgen 170: 84
634. D:o i Habbelsbolets d:o 25/3 15: 92
635. D:o i d:o, resebidrag 5: —
636. Påsklilja fr. N. N. 26: —
641. H. o. A. L., Sthlm 20,000: —
642. »Tionde enl. Herrens ord» 15: —
643. H. o. J. J., Gbg 30: —
644. Vänner i Grebo, gm M. J. 10: —
645. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
646. E. S., Rödjenäs, »En blomma på fru Linnéa Kjörlings grav» 5: —
647. D:o, »Gud är trofast» 15: —
648. Klockarbergets Kinavänner 14: 25
649. H. H. o. K. G. 15: —
650. »Till S. M. K:s gärning i Herrens vingård». Ps. 103: 2 2,000: —
651. A. S., Sthlm 20: —
653. L. M. F., till Maria Nylin o. Frida Prytz' underh. 900: —
654. Höveryds mfg 25: —
655. »Anna» 10: —
656. H., Sthlm, i st. för blommor vid Friherrinnan Maria d'Albedyhlls, Sthlm, bår 5: —
657. Skärvsta syfören. 69: 20
658. K. B. L., Jkpg, »Herrens tionde» 15: —
659. Grebo mfg, till Nath. Engbäcks underhåll 175: —
660. K. E., G:la Uppsala, »ett litet testamente» 200: —
661. Ps. 146: 5, 6 15: —
662. »14 mars» 10: —
666. H. J., Eslöv 10: —
667. A. o. M. L., »i st. för en blomma vid A. Saufrid Anderssons bår» 5: —
668. Kinakretsen Gbg, till Berta Flodbergs underh. 440: —
669. D:o, Uppsala 5: —
670. D:o, sparbössa, d:o 19: 23
671. G. B., Sthlm 15: —
672. »1 Tim. 2: 4» 50: —
675. »Den 11 april 1830, Kärleken upphör aldrig» 20: —
676. G. K., Björköby 25: —
677. H. F., Uttersjöbäcken 10: —
678. Kinakretsen, Lund 25: —
679. »Tacksamhetsgärd på 60-årsdagen», gm M. Ö., Innervik 60: —
680. L. Ö., d:o, »Lilla Gretas minne» 10: —
681. L. A. L., Turlock 2: 25
682. »På Direktör H. Hallencreutz, 60-års-dag» 75: —
683. J. o. H. M., i st. för blommor till A. Lindholms bår, gm A. B., Skellefteå 50: —
684. Onämnd 500: —
685. E. P., gm H. O., Höganäs 25: —
686. Koll. i Smältebro 28/3 10: —
687. D:o i Kristdala 10/4 18: 32
688. A. O., Norderön 50: —
689. S. N., Gummark 1: 50
690. M. Ö., Stocksund 50: —
691. En blomma vid Murarmäst. F. Hjärtbergs bår, Eksjö 5: —
692. Koll. v. kretsmöte i Lennhult till C. Bloms underh. 16: 13, Mamrelund till d:o 50: —, Vetlanda Ungd.-fören. till d:o 150: —, Koll. v. kretsm. i Boda till J. Hultqvists d:o 36: 56, Ulriksdal 14 marsoffer 74: 50, Nye 250: —, Sparb.-medel fr. Nye 50: —, Vetlanda Flick- o. Ungdomsfören., 14 marsoffer 600: 01 1,227: 20
693. A. F., Skellefteå, tillägg till offergåvan, gm S. N. 10: —
694. N. L., d:o, till E. Sjöströms underh. 15: —
696. S. J., Sjömarken 20: —
697. »Tionde» 20: —
698. Barnens sparbössepengar gm M. B., Hejde 23: —
699. E. O., Hamburg, »Ett tackoffer åt Herren» 1,000: —
701. A. C. 50: —
702. R. E., Vebomark, »ett litet tackoffer», till Thyra Lindgrens underh. 10: —
703. Hejde Kyrkl. syfören. 25: —
704. D:o sparbössemedel 15: 25
705. G. L., offerkuvert, gm H. B., Hova 13: —
706. C. R., »med anl. av en väns minne 25/3», gm d:o 15: —
707. H. B., i st. för blommor vid N. Bergstens bår 5: —
709. K. E., gm M. S., Visby 50: —
710. G. W., Västerås 20: —
711. Missionsvänner i Yngsjö o. Åhuskärr, gm N. E. 25: —
712. J. o. M. von M., Sthlm, i st. för blommor vid friherrinnan Maria d'Albedyhlls, Sthlm, bår 10: —
714. »Onämnd, ett litet tackoffer» 5: —
715. Ur K. J., Skylsnäs, sparb. gm R. A., Revsund 3: 65
716. Kinakretsen, Gbg, resebidrag 40: —
717. Koll. i Ullene 30: 20
718. D:o i Forshem 14: 31
719. D:o i Wärsås 8: 86
720. D:o i Gravafors 16: 75

721. Varola mfg, resebidrag 5: 50
722. Ullene mfg, till O. o. G. Carléns underhåll 10: —
723. Älgarås mfg, till d:o 25: —
724. M. K., Mariestad 10: —
726. G. C., Sävsjö 10: —
728. Kinafören. »Hoppet», Helsingfors 329: 93
729. L. M., Arholma, gm G. S., Väddöbacka 20: —
730. Rösa mfg 10: —
731. »Fil. 4: 67» till C. Bloms underh. 100: —
732. »Ebr. 4: 16» till R. Andersons d:o 100: —
734. A. H., Överhörnäs 2: 75
735. Visby Femöresfören. 36: —
736. E. v. F., Sthlm, till Thyra Lindgrens underh. 20: —
737. M. R., Växjö 40: —
738. A. B., Västerås 100: —
739. Koll. på K. F. U. M., Finspång, 23—26 april 35: 15
740. D:o i Grytgöls missionshus 27/4 16: 41

Kr. 29,786: 41

S. M. K:s pensionsfond.

708. »Es. 26: 4» 7: —
733. »2 Moseb. 35: 5» 50: —

Kr. 57: —

Särskilda ändamål.

637. A. O., Växjö, till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf. 40: —
638. M. M., Gärdsta, till Hanna Wang, för d:o, gm M. L. 7: 50
639. D:o till Hilma Tjäder för d:o gm d:o 7: 50
640. A. G., Saltsjöbaden, till M. Ringberg för verksamheten 70: —
652. K. o. J. B., Sthlm, till evang. underh. i Chiehchow 300: —
663. »Ps. 146: 5, 6», till Maria Pettersson, att anv. enl. överensk. 20: —
664. L. M. F., till bibelkvinnan Klara Ni's underh. 240: —
665. »Svensk kvinna», till Ida Ringberg, att anv. för någon kineskvinnas uppmuntran 30: —
673. »1 Tim. 2: 4», till W. Bergling, att anv. efter gottf. 50: —
674. R. J., till N. o. O. Styrelius, för d:o 50: —
695. Barnen i Falu Kyrkl. söndagsskola, till Maria Pettersson för Shao Silings underh. 50: —
700. M. H., Sollebrunn, till J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 25: —
713. Skärstads Norra Friförsaml., till evang. underh. 200: —
725. »Mormors minne», till verks. i Puchow 35: —
727. M. L., Hälsingfors, till Hilma Tjäder, att anv. efter gottf. 10: —
741. A. P., Klintemåla, till Maria Pettersson för d:o 10: —

Kr. 1,145: —

Allmänna missionsmedel	**29,786: 41**
S. M. K:s pensionsfond	**57: —**
Särskilda ändamål	**1,145: —**

Summa und. april månad 1932: Kr. 30,988: 41

Med varmt tack till varje givare!

»Aldrig har något öga sett en annan Gud äu dig handla så mot dem som vänta efter honom.»
Es. 64: 4.

Missionstidningen
SINIMS LAND

utkommer 1932 i sin 37:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Gud är trofast. — Från Red. och Exp. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redov.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.
32317

N:r 10. ÅRG. 37. 25 MAJ 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"DÄR JAG ÄR, DÄR SKOLEN OCK I VARA."*

Joh. 17: 24—25.

Vi ha under några söndagar stannat inför Jesu överstepräst liga förbön, den bön Jesus bad för sina lärjungar, när han stod redo att gå till sitt försoningslidande. I den bönen inneslöt Jesus allt, som låg honom på hjärtat för sina lärjungar under alla tider. »Icke för dessa allenast beder jag», säger Jesus, »utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig.» Så äro även vi inneslutna i den bönen, vi som äro samlade till gudstjänst här i dag. Är det ej något förunderligt stort, att Jesus i denna bön tänker på oss? Han står inför Guds åsyn, och han beder för oss. Det är din nöd han känner, det är dina behov, som han lägger fram för sin fader. Det är ditt eviga väl, som är ämne för hans bön.

Vi ha så lätt att glömma den tjänst, som han ännu i dag utför för oss. Vi ha stått inför korset på Golgata, vi ha stått inför den öppnade graven. Vi ha påmints om Jesu himmelsfärd. Men då är det som om en slöja droges för; Jesus är i himmelen och vi på jorden. Vi glömma, att han gått in i himmelen för att bedja för oss.

Den bönepunkt som vi i denna stund skulle samla våra tankar omkring står i vers 24. »Fader, jag vill att där jag är, där skola ock de som du har givit mig vara med mig, så att de få se min härlighet, som du har givit mig, ty du har älskat mig före världens begynnelse.»

Jag är säker på, att det blir ro i frälsarehjärtat, när han får de sina hem till den härlighet, som han hade hos Gud, förrän världen var till. Vad har

* Anteckningar från en predikan av pastor Johan Hagner, hållen i Betesdakyrkan, Stockholm, vid S. M. K:s årshögtid den 5 maj 1932.

han ej gjort för oss skröpliga varelser för att vi skulle kunna komma hem. Egentligen är det syftemålet med hela frälsaregärningen från vaggan till graven. Vad på Jesus ankommer skall du ej saknas i himmelen. Ingen kan förebrå honom om din plats en dag står tom. Tänk dig in i, min vän, vad det kostade honom att lämna kerubers och serafers tillbedjan och lovsång och träda ned i en mörk värld. Det offret gjorde han. Han avstod från att vara hos Gud, från kerubers och serafers tillbedjan samt blev ett med detta släkte så att han ej ens blev frestelserna undantagen. Sådan var den kärlek, som drev honom, att han utblottade sig och antog en tjänares skepelse, samt lät sig dödas på korset. Nu sitter han på Faderns högra sida såsom den förbedjande översteprästen. Han beder: »Fader, jag vill att där jag är, där skola ock de som du har givit mig vara med mig, så att de få se min härlighet.» Vilken tyngd ligger ej i den bönen, när den översteprästen framsäger den. Och huru glad måste ej Jesus vara för bönhörelse, för varenda själ, som träder in i himmelen.

Då jag kom hem igen efter att ha svävat mellan liv och död i Afrika och den första morgonen vaknade hemma hos mor, satt hon bredvid sängen, tog min hand, såg på mig och sade: »Så har jag dig då äntligen hemma.» — Något liknande tror jag Herren Jesus skall känna på evighetens morgon. »Så har jag dig då äntligen hemma.» Då har han kämpat den sista striden för oss. Då har han bett den sista bönen för vår räddning. Då äro vi för evigt utom räckhåll för satans anklagelser. Då äro sorgerna slut.

Vi stå i detta sammanhang inför något mycket underbart: Tänk dig, min vän: så älskar Jesus den värld, som han dött för, att han så att säga vågar risken av att låta lärjungarna vara kvar härnere för att därigenom söka rädda vad som räddas kan. Han måste liksom avstå från glädjen och tryggheten av att ha dem hos sig för att de skola vara kvar här nere och rädda vad räddas kan.

Då en dag Gud tar sina heliga bort från jorden, stunda svåra tider. Då bryta antikristliga makter fram och svepa fram över den värld, där hans heliga ej längre utgöra hinder för mörkrets andemakter. Om världen ändå visste vad Jesus skröpliga vänner betyda i detta hänseende!

Men låt oss en liten stund till sist stanna inför vad det innebär att få vara när Herren. Väl är det till största delen fördolt, men vad vi veta har dock förmått locka fram sådana toner från de heligas hjärtan att dess like icke finnes. Finns det t. ex. något område, där den andliga sången är så rik, så upplyftande, så inspirerad som när det gäller de himmelska tingen.

En sak står för mig underbarare än allt annat, och det är vad Johannes säger, att vi skola bliva Jesus lika, ty vi skola få se honom såsom han är. Jag tror, att detta löfte är det underbaraste, det som funnit den djupaste genklangen i våra hjärtan.

Tänk att få vara Jesus lik, utan varje skymt av synd, livets bittra kalk. Säg, är det något i ditt liv, som är bittrare än det, att du ej kan vara så

ren, obefläckad och fri, som du önskade vara. »Jag ville vara så ren, så ren som daggens droppe i solens sken.» Det ville jag, och ju närmare jag kommer Kristus i trons gemenskap, ju mer koncentrerar sig smärtan i troslivet i att icke kunna vara såsom Jesus. Men vi skola en dag bliva honom lika. Och det skall ske, då vi kunna se honom såsom han är, ej såsom i en spegel på ett dunkelt sätt. Det fullkomliga kan ej nås inom tidens gränser, utan först då vi se honom ansikte mot ansikte. Varje spår av syndafallet är då fullständigt utplånat. Paulus skriver härom, att Herren skall förhärligas, visa sig underbar i alla dem som hava kommit till tro. Resultatet av Kristi gärning för oss och i oss skall göra oss honom lika.

Vänner, tänk om det finge riktigt avslöjas för oss, hur små skulle ej då tingen på jorden bli, hur skulle vi ej ställa oss helt till Guds förfogande. Låt det ske, Herre Jesus, och giv att den bön som du bad inför din Fader måtte få förverkligas på envar av oss, så att vi en dag stå med i den skara, som ser dig ansikte mot ansikte! Amen.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Hemkomna missionärer.

Fröken *Maria Nylin* anlände den 12 dennes till Sverige efter en god resa. Vi hälsa henne varmt välkommen och tillönska henne rik välsignelse.

Fröken *Berta Flodberg,* som rest i fröken Nylins sällskap från Kina, hade fortsatt med båten till Hamburg, under det att fröken Nylin från Genua företagit hemresan per tåg, varför fröken Flodberg först den 21 maj ankom till Sverige. Även till henne uttalas ett varmt välkommen och en innerlig tillönskan om Guds rika välsignelse.

Familjenytt.

Från missionärsparet *Ingrid och Johannes Aspberg* har ingått meddelande om att de den 30 sistlidne april fingo en son, *Erik Ingvar.* Vi gratulera samt tillönska lycka och välsignelse.

Missionärsavskiljning i Jönköping.

Missionärskandidaten *Åke Haglund* kommer v. G. att den 29 dennes avskiljas till Svenska Missionens i Kina missionär. Avskiljningen planeras att hållas i Stora Missionshuset i Jönköping, och vi anbefalla både högtiden och vår nye missionär åt missionsvännernas hågkomst i förbön.

Stilla dagar

komma att under tiden 14—20 juni anordnas på K. F. U. K:s Centralförenings sommarhem *Smedsudden,* beläget vid det vackra Lännerstasundet å farleden Stockholm—Saltsjöbaden.

Missionsföreståndare *Erik Folke* kommer att leda de tre första dagarnas bibelstudier samt att hålla ett missionsföredrag; dr *J. Norrby* leder lördagens bibelstudium, och domkyrkovicepastor *Anderberg* talar vid en andaktsstund på söndagseftermiddagen. Åt andaktsstunder i övrigt, samtal och bönestunder kommer god tid att anslås.

Anmälan bör insändas före den 8 juni till K. F. U. K., Brunnsgatan 3, Stockholm. Avgift för hela kursen kr. 20:—.

S. M. K:s vänner hälsas varmt välkomna till dessa stilla dagar, som äro ägnade att vara till välsignelse och hjälp för det inre livet.

Konferensen i Södertälje

för det andliga livets fördjupande hålles i år den 20—23 september och hälsas kristna av olika samfund välkomna. Såsom talare väntas representanter från olika svenska kyrkosamfund jämte predikanten *Ludvig Hope* från Oslo. Vidare detaljer meddelas i början av augusti.

F. T. Olsson.

I referatet från årsmötet i detta nummer av vår tidning meddelas bl. a., att till revisor återvaldes direktör *F. T. Olsson.* Detta uppdrag kan vår vördade vän ej utföra, enär han endast några dagar efter det sagda val förrättades av Herren kallades från uppgifterna härnere, kallades att vara när Herren.

Den 15 april 1896 undertecknade direktör Olsson för första gången en Svenska Missionens i Kina revisionsberättelse, alltså den, som gällde revision av räkenskaperna för år 1895. Sedan dess har han troget och uthålligt tjänat såsom revisor och har alltså undertecknat ej mindre än 37 revisionsberättelser för Svenska Missionen i Kina.

Gripande har det varit att se den kärlek och trohet med vilken han fullgjort detta sitt uppdrag. Stort blir tomrummet efter honom, då vi nästa gång v. G. samlas till revision. För vad Gud givit oss såsom mission genom denne sin tjänare frambära vi vårt hjärtas tack. Välsignat vare direktör F. T. Olssons minne. Vile han i frid!

M. L.

S. M. K:s årshögtid 1932.

Såsom vi meddelade i förra numret av vår tidning hör Svenska Missionens i Kina 45:e årshögtid nu till det förflutna. Vi, som fingo vara med, minnas högtiden med glädje och tacksamhet. Gärna ville vi också dela med oss av vår glädje.

Det föredrag, med vilket d:r *Karl Fries* inledde årshögtiden onsdagen den 4 maj, var refererat i förra numret av denna tidning, varför vi nu endast påminna om, att det talade om Guds trofasthet. Därom var även revisionsberättelsen, som sedan föredrogs, ett vittnesbörd. En av revisorerna, sekreterare Dahlin, yttrade om den, att man däri kunde skönja den allsmäktiges fotspår, och att det därför varit en stor glädje att få tjäna såsom revisor.

Full och tacksam ansvarsfrihet beviljades. Missionens tack till revisorerna uttalades av doktor Fries, varefter de förutvarande revisorerna såväl som revisorssuppleanterna återvaldes. Revisorer blevo alltså direktör F. T. Olsson, överste Ch. D. Tottie samt riksdagsman Carl Boberg, och till revisorssuppleanter återvaldes sekreterare Tycho Dahlin, överingenjör P. E. Werner samt grosshandlare E. Alfr. Jansson.

Efter en stund av tacksägelse och bön följde så föredrag av missionär *Oscar Carlén,* som talade med utgångspunkt från 2 Kor. 5: 21 samt Mark. 1: 17. Enligt det förstnämnda ordet betonades vårt behov av att bliva rättfärdiggjorda, enligt det sistnämnda Jesu löfte: »Jag skall göra» och det därmed förenade villkoret: »Följen mig.»

Vi äro ej rättfärdiga av naturen. »Somliga mena sig vara det, men i Rom. 3: 10 f. se vi, att vi ej äro det, och även vårt samvete säger oss detsamma. Men Gud utgav sin enfödde Son av kärlek till oss. Han gav oss det bästa. Och Herren Jesus älskade, så att han villigt kom och gav sitt liv, »på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud». Han vill och kan hjälpa blott han får. Själva kunna vi ej förbättra oss, ej genom goda föresatser, ej genom bildning eller kunskap, ej genom goda gärningar, men han förmår.

Och då Herren får hand om oss, kan han göra något av oss. Han tog en Simon och gjorde honom till en Petrus, den ostadige gjorde han till en klippa. Han fann Sakeus, den rike publikanen, och gjorde honom till en ny människa, som i alla tider bär vittne om vad Jesus förmår. Han mötte Saulus från Tarsus, förföljaren, och gjorde mycket med och av honom. Han följde Augustinus, den lastbare studenten, och gjorde honom till en framstående kyrkofader. Och vi skulle kunna erinra om William Carey, Hudson Taylor, vars minne i år firas, och många andra: »Jag skall göra», säger Herren.

hans bön, och han fick till svar: Se här är en plats nära mig. Ställ dig här på klippan. — Nära Gud med fötterna på klippan, där böra vi vara. Där är trygghet, där är vila, där är tillfredsställelse. Dit vill han ha oss alla, så nära honom, att vi kunna höra hans viskning, så nära, att vi likt Moses kunna utstråla något av Guds härlighet.

*

Fredagens möten började kl. 10.30 f. m. på K. F. U. M:s Norrlandssal med bibelstudium under ledning av rektor *Joh. Rinman*. Ämnet var: »Det som icke kan bäva», och ett kortfattat referat kommer v. G. att inflyta i nästkommande nummer av vår tidning.

Efter en kafferast fingo vi lyssna till tre olika anföranden över ämnet »Guds medarbetare».

Missionsföreståndare *Erik Folke* erinrade först om de Guds medarbetare, som varit ledamöter av Kommittén för Svenska Missionen i Kina och som nu äro hemma hos Herren. Aldrig kunna vi nog tacka Gud för att de som stått i ledningen för S. M. K. varit sådana de varit, sade talaren, och så följde gripande personliga minnen av dem alla.

Särskilt erinrades om vår förste missionssekreterare, pastor Josef Holmgren, som gjort en så stor insats i vårt arbete. Han hade blivit djupt gripen av bekantskapen med Kina Inlandsmissionen i London och försökte genom tidningen »Evangelium i alla land» väcka intresse för missionsarbetet i Kina. Härför kämpade han också i sina böner. »Jag tror Gud har en kallelse för oss till missionsarbetet i Kina», yttrade han en gång, och denna tro vilade på honom såsom en profetisk börda. Han spejade efter möjligheter men mötte överallt till synes oöverstigliga hinder. Då missionär Folke för första gången utreste till Kina sade Holmgren: »Inte ser det ut att vara några utsikter för att få till stånd svensk mission i Kina, men vi skola fortsätta som vi börjat. Vi skola bedja.» — Han kämpade under en känsla av helig kallelse, och då någon mottager en kallelse från Gud och bär den under smärta, sker alltid något. Så ock nu. Kommittén för Svenska Missionen i Kina bildades den 16 maj 1887 och hade då tre ledamöter: Grosshandlare J. W. Wallin, redaktör P. A. Palmer samt pastor Josef Holmgren.

Dessa vänner fingo såsom medarbetare i missionen personer, som förstodo sig på trångmål och bön. S. M. K. fick från början ett hem hos pastor och fru Holmgren, och den fick från början mera prägeln av hem än av institution, ett hem, där bönepallen var det centrala. Nu stå vi kvar med det heliga arvet och kallas att efterfölja deras tro, som gått före.

*

Fru *Gerda Carlén* fortsatte med att tala om kineskvinnor, som blivit Guds medarbetare och missionärernas medhjälpare. De hörde ofta till »det som i världen var svagt och ringa, det som ingenting var», men de voro utvalda av Gud och utan dem skulle missionärerna vara ur stånd att utföra sin uppgift. Glad blir man därför, då man känner en inre maning: Ge akt på den eller den. Hon torde vara en person, som Gud kan göra något utav.

Fru Li var en sådan. Ofta såg det ut som om hon kunnat läsa missionärens tankar, och om missionären ej kunde finna ord för att uttrycka de djupa sanningarna, kom hon till hjälp och kunde ofta säga vad missionären menade.

Andra gripande livsbilder tecknades också. En kvinna var vid sitt första besök så klen, att hon var alldeles hjälplös, oförmögen att höra. Hennes man måste tala om i vilket ärende de kommo. Gud reste henne upp, och hon blev ett utvalt redskap i Guds hand. — En annan var slav under opiebegäret. Som svar på bön blev hon fri från kravet, frälst och lycklig. Brinnande i anden tjänar hon nu Gud. — Åter en annan hade som flicka gått i skola hos fröken Hallin. Hon blev gift med en opiumsmugglare och hjälpte honom i hans olagliga sysselsättning. Under allt kunde hon dock ej glömma, vad hon hört i skolan. Svårt var det för henne att bli frigjord, men Herren var mäktig att frälsa även henne. Han förmår göra under, och

Villkoret angiver Herren så: »Följen mig!» Vad innefattas i att följa Jesus? Det är ständig gemenskap med honom i bön, tacksägelse och tillbedjan. Det är att lida för hans namns skull, det är att kämpa den goda kampen. Må vi då alla följa Jesus och låta honom använda oss. Han vill göra oss alla till människofiskare.

Efter gemensam té- och kaffedrickning avslutades den första dagens möte med ett anförande av missionär *Aug. Berg*. Han betonade, att vår huvuduppgift är att rädda de förlorade. »Långt borta» vandra de, men äro alltjämt föremål för Guds kärlek. De äro i nöd, de tyngas av sin skuld, de kunna komma nära genom Jesu blod, och *Gud vill använda oss till att söka reda på dem.*

*

På Kristi himmelsfärdsdag predikade pastor *Johan Hagner* vid årshögtidens förmiddagsgudstjänst i Betesdakyrkan. Anteckningar från denna predikan införes såsom en särskild artikel i detta nummer av Missionstidningen Sinims Land. Efter predikan talade missionsföreståndare *Erik Folke* över ämnet: »45 år». Det var ju det 45:e årsmötet, som nu hölls i samma kyrka som det 1:sta årsmötet på sin tid hölls, och det var något av vad Gud gjort under de 45 åren, som missionsföreståndaren nu erinrade om. Vi hoppas att i ett kommande nummer i en särskild artikel kunna införa anteckningar från detta föredrag.

I den gemensamma middagen på Hotell Excelsior deltog ett 80-tal. Mycket sång och flera tal bidrog till att göra även den stunden till en verklig högtidsstund, då vår gemenskap med varandra kändes riktigt varm och innerlig.

Kl. 6 e. m. fortsatte årshögtiden i Betesdakyrkan. Detta möte leddes av doktor *Karl Fries, som* först höll ett inledningsföredrag grundat på Ebr. 10: 12 f.

Herren sitter på Guds högra sida och väntar. Detta påminner om en engelsk sång, i vilken på ett gripande sätt skildras, huru Herren skådar ut över världen för att se, om där finnas några, som han kan använda i sin tjänst och medan han väntar på dem når honom ropet från dem som också vänta, vänta efter hans evangelium.

Herren Jesus väntar. Han som är den store segervinnaren väntar på att få se segern utnyttjad. Och den dagen, då Människosonen kommer, är den tjänare salig, som av sin Herre befinnes vara trogen och förståndig (Matt. 24: 45, 46). Herren väntar på sin här (Ps. 110: 1—3), — men han väntar också på tjänare, som äro trogna i vardagliga förhållanden, »giva mat i rätt tid». Båda grupperna äro lika behövliga, uppgifterna äro lika krävande, och samma krav på trohet ställes på dem båda.

Han väntar, och han behöver ej vänta förgäves. Det finnes en ung skara, som ställer sig under korsets fana. De 200 nya missionärerna inom Kina Inlandsmissionen, vilka kommit som svar på bön, äro bevis härför. Såsom svar på bön har Gud givit även oss en ung skara för uppgifterna här hemma och därute. Guds verk går icke tillbaka utan framåt. Kanske det även nu finnas sådana, som äro redo att komma, då Herren samlar sin här? Han väntar att få höra ditt villiga svar: »Här är jag. Sänd mig!»

Efter inledningsföredraget gjorde missionssekreterare *M. Lindén* ett utdrag ur årsberättelsen, varpå *Carl-Gustaf Nordberg*, som vid årsmötet avskiljdes till S. M. K:s missionär, avgav ett vittnesbörd om Guds ledning. Fröken *Minnie Nicholson*, som sedan förra årsmötet hemkommit från Kina, talade sedan med utgångspunkt från Moses' historia, om vikten av att bero av Gud, att bliva såsom ett ler i den store krukomakarens hand.

Moses hade fått undervisning och lärdom, men lämnade sig helt åt Gud. Han höll Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter. Han räknade endast med Gud. Det egna jaget avsattes och Gud fick träda fram. Om Gud icke gick med ville han alls icke draga framåt.

Moses var förtrogen med Gud. Han levde i ett ständigt beroende av Gud, mottog ständigt mera, nöjde sig ej med vad som varit. »Låt mig få se Din härlighet» var

åt honom få vi alltfort anförtro dessa kära Guds medarbetare. Bedjen för dem.

Slutligen talade fröken *Lisa Blom* om Guds medarbetare, som Gud givit S. M. K. såsom vänner och understödjare. En glädje var det att få tala om dem, men ovärdig kände sig talaren att inför en sådan skara av Guds medarbetare tala över detta ämne.

Förödmjukad blir man av deras kärlek och offersinne. Hemmet står öppet. Det bästa dukas fram. Arbetet får stå tillbaka. På allt sätt äro de villiga att tjäna, och de göra det med glädje.

Stort är det att se deras trofasta uthållighet. Flera tiotal år ha de ibland kämpat för det arbete, Gud anförtrott S. M. K., utan att se andra gripas av samma kärlek. De känna sig ensamma, men hålla troget ut. Så börjar utsädet gro, växa och bära frukt. Man börjar mera allmänt tala om Kina och känna nöd för Kina, bedja för Kina. Man lägger sig tätt, tätt på offeraltaret. Då gråta de trogna vännerna, som tidigare känt sig stå så ensamma, men deras tårar äro glädjetårar.

De rättfärdigas minne lever i välsignelse. Oerhört mycket av sådan välsignelse har kommit vår mission till del. Det är ett rikt men även ansvarsfullt arv. Må vi genom Guds nåd kunna leva så, att även vårt minne en gång kan leva i välsignelse.

På fredagskvällen hölls ett välbesökt möte i K. F. U. M:s hörsal. Missionär *August Berg* höll då föredrag över ämnet: Hudson Taylor, mannen som trodde Gud, ett hundraårsminne. Ett hundra år har nämligen innevarande maj månad förflutit sedan Hudson Taylor föddes, och han har betytt så mycket även för oss såsom mission, att vi ej kunde annat än vid vår årshögtid begagna tillfället att dröja något inför hans minne och erinra oss, vad Gud gjorde i och genom honom. »Då vi nu hava omkring oss en så stor hop av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd» (Hebr. 12: 1).

*

Söndagen den 8 avslutades årshögtiden med förmiddagsgudstjänst och i samband därmed missionärsavskiljning i Betlehemskyrkan. Kyrkoherde *Gunnar Arbman* predikade, och missionsföreståndare *Erik Folke* ledde missionär Carl-Gustaf Nordbergs avskiljning. I ett kommande nummer hoppas vi kunna införa referat av kyrkoherde Arbmans predikan och presentera vår nye missionär för tidningens läsekrets.

Gripande var det att få vara med på denna avslutning. Helt säkert framburos då många heliga offergåvor. Med tacksamhet se vi också tillbaka på hela denna vår högtid. Vårt tack går främst till Gud, men även till dem, som medverkat, bland vilka, förutom de redan omnämnda, även doktor *Frans Blom*, som sjöng solo Kristi himmelsfärdsdag, och *»Kinaländkarnas kör»*, som medverkade på söndagen, särskilt må nämnas. Till dem som personligen deltagit och dem som ihågkommit oss i förbön bedja vi också att få uttala ett varmt tack. »Jag vill — — hava i minne huru jag gick med i hopen upp till Guds hus, under fröjderop och tacksägelse i högtidsskaran» (Ps. 42: 5). *M. L.*

Svenska Missionens i Kina Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1932.

Även innevarande år hoppas vi att, om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi v. G. skola samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Med varmt tack för bistånd under gångna år ville vi nu utbedja oss mis-

sionsvännernas hjälp för att få deltagare, särskilt *ungdom*, i dessa våra möten. Vi tro det vara av stor betydelse för de unga att få några dagar i lugn och ro under det inflytande, som brukar vara rådande vid dessa möten. Vi vilja ock göra allt, vad vi kunna för att nå det mål, som vi satt för dessa möten: Att söka hjälpa deltagarna in i en sådan ställning till Herren Jesus, till Bibeln, bönen och missionen, att de i sin mån må kunna främja Guds rikssak på jorden och, i den mån Gud visar det vara i överensstämmelse med sin plan, bliva S. M. K:s medhjälpare i arbetet för Kinas evangelisering.

*

Kursledare blir missionsföreståndare *E. Folke*.

Programmet kommer bl. a. varje dag att upptaga: En gemensam, stilla bönestund före frukost samt en bibelstund och ett orienterande missionsföredrag på f. m. På eftermiddagarna anordnas varje dag möten etc. efter för varje dag uppgjort program.

Förutom missionsföreståndare Folke komma doktor *Karl Fries*, missionärsparet *Oscar och Gerda Carlén*, fru *Dagny Bergling*, fröknarna *Lisa Blom* och *Maria Nylin*, sekr. *M. Lindén* m. fl. att medverka vid veckan i Grycksbo.

Bland ämnen, som komma att behandlas i föredrag där, må nämnas: »Missionsepoker i Kina», »Missionens betydelse för hemförsamlingen», »Den kristnes livsvandring», »Guds hjälp i tider av nöd och trångmål» m. fl.

Bibelstudierna komma att ledas av missionsföreståndare Erik Folke.

Priset för deltagande i veckan i Grycksbo blir för hela tiden kr. 20: —, häri inberäknat en deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna för mötena. *Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, filtar och kuddar.*

Anmälan om deltagande bör göras *snarast möjligt* till Svenska Missionens i Kina expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.

Insänd litteratur.

FRÄMMANDE MÖDRAR. Till Mors dag. Av *Gustav Thorsell*. Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag, Stockholm. 29 sid. Pris 50 öre.

En liten bok med mycket vackert omslag och synnerligen intressant innehåll. »Mor Jansson» tar sig en liten rast under sitt myckna arbete och sätter sig att läsa den senaste Missionstidningen. Så tager förf. läsaren med ut till främmande mödrar på fjärran orter.

I slutet av boken kommer läsaren tillbaka till Mor Jansson, som då besinnar huru det kristna hemmets gåva är en av korsets välsignade frukter, och hennes själ blir stilla i ordlös tacksägelse. En liknande stämning har förvisso under läsningen gripit läsaren, och man önskar att om våra hem i allmänhet kunde sägas såsom i poemet, som avslutar boken:

»Vad tro och kärlek byggt upp består,
då Babelstornen försvinna,
och skall i skapelsen jubelår
omsider himmelen hinna.»

Boken rekommenderas varmt.

M. L.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

»Där jag är, där skolen ock I vara.» — Från Red. och Expedition. — F. T. Olsson. — S. M. K:s årshögtid 1932. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor. — Insänd litteratur.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.
32318

N:r 11 ÅRG. 37. 10 JUNI 1932. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"DET SOM ICKE KAN BÄVA."*

Hebr. 12: 25—29.

Vi ha i dessa verser ett budskap om de ting som icke kunna bäva, särskilt i den 27 versen, som ter sig som den centrala i detta avsnitt. Aposteln har just slutat sin jämförelse mellan judendomen och kristendomen, mellan Sinai och Sion, mellan Guds röst som talade till hans folk i gamla förbundet, och den röst, som talar till oss alltjämt från himmelen.

Tron är ett genljud i oss av Guds röst, en reflex hos oss av Kristi uppenbarelse för hjärtana. Den är aldrig frukten av något som vi själva upparbetat i oss. Den kommer som ett återsken, då Kristi sanning uppenbaras för oss.

Detta var det svåraste för de judekristna i 1:sta århr. att fatta och uppskatta. Bland alla korsdragare i Jesu efterföljd är det väl knappast några som fått genomgå så mycket lidande som de. Inom dem försattes så gott som allt de höllo heligt i skakning, och utom dem under svåra förföljelser blevo de ofta personligen utsatta för trosprov som slutade först med martyrdöden.

(Historiska exempel på sådana djupt trängande judekristnas svårigheter gåvos här i föredraget.)

Ett är visst, nämligen att i detta sammanhang fastnaglar aposteln allas blick vid Jesus. »Honom, Jesus se vi, krönt med härlighet och ära», Hebr. 2: 9. Och se vi honom faller allt annat till. Då allt störtade samman för Saulus, fick han höra endast dessa tre ord: »Jag är Jesus». Hela Gudsuppenbarelsen i övrigt var däri innesluten och utvecklades efter hand för honom.

* Kortfattat referat av rektor *Joh. Rinmans* bibelstudium under S. M. K:s årsmöte fredagen den 6 maj 1932.

I den äldre kristna tiden inom den romerska världen älskade de kristna att tala om Christus Consolator och Christus Consummator. Fyller han då som sådan även våra behov? Det går ju inte en dag för någon av oss, då vi undgå att med smärta känna ett djupt behov av förlåtelse och kraft. Är det för att fylla dessa behov som Kristus i nämnda egenskaper kommer oss till mötes?

Christus Consolator.

Lexikonet säger, att Consolator ordagrant betyder: »en som påtagit sig hela omsorgen om andra». Och det är i den meningen vi nu uppfatta ordet. Vi behövde och behöva en som påtager sig hela omsorgen för oss.

Vi ha kanske litet var sett någon reproduktion av tavlan, som bär namnet Christus Consolator, enligt vilken vår Frälsare från sin plats på Allmaktens högra sida i himmelen utdelar här nere på jorden hälsa åt de sjuka, rening åt de orena, liv åt de döda. Den bilden är talande och ändå är det en ofullständig bild av Jesus. Ty vi se där intet av Herren Jesus såsom den som så tagit på sig hela omsorgen om oss, att han blev det fullgiltiga försoningsoffret och på samma gång den för oss ständigt bedjande Översteprästen i himmelen.

Detta är, vad helst för övrigt som brister och bävar, det enda som håller. Det är alltså att märka, att den förlåtelse som vi dagligen få taga emot, inte kommer genom någon tillfällig Guds godhet emot oss. Förlåtelsen vilar på ett för alltid och för hela mänskligheten fullbragt försoningsoffer. »Guds Lamm» har inför Gud »borttagit världens synd». Det är därför som förlåtelsen aldrig kan sina.

Vi ha säkert många gånger kommit underfund med, att synden är betydligt starkare än vi, både själva skulden som vi icke själva kunna skaka av oss och frestelsen. Vi ha förnummit vår vanmakt inför synden, och därför är det så underbart, att i Jesus Kristus oavlåtligen på nytt finna det försoningsoffer som är tillfyllest som gottgörelse för all vår synd. Här är det icke fråga om någon tillfällighet. Denna sanning gäller icke blott vid uppbyggliga årshögtider utan även de dagar vi ha det som mörkast där hemma, då vi ha det som svårast i vår personliga kamp. Jesus tog på sig hela omsorgen för oss och gjorde vår sak god i himmelen. »För överträdelsen är satt en gräns, synderna ha fått en ände, missgärningen är försonad och evig rättfärdighet är framhavd», Dan. 9: 24.

Men, mina vänner, så stort detta är, dagen efter Kristi Himmelsfärdsdag ha vi särskild anledning påminna varandra om honom även såsom vår Överstepräst. Genom sitt lidande, sin död, uppståndelse samt sitt uppfarande i höjden har han burit oss med sig inför Gud och han står där såsom vår store Överstepräst, såsom huvudet för oss alla. En sådan Överstepräst hövdes oss. Med något mindre hade vi ej blivit hulpna.

Det är mycket som har bävat och skakat i världen denna vinter och vår.

Även i kristenheten! Månne Kristi församling därav skall låta sig drivas till det som inte kan bäva? Det skakar och bävar även inom det kristna missionsarbetet på ett sätt som aldrig förr. Det är en mängd av trä, hö och strå som försatts i skakning och visar att allt enbart människoverk, om ock under namn av missionsarbete, går under.

Mest rannsakande blir det då vi förstå hur mycket det är som skakar inom vår egen barm. Vi undra ibland: Herre, vad blir kvar sedan vår egenvilja och våra självansträngningar skakat sönder, sedan även vårt omedvetna högmod blivit upprivet och söndersmulat? Det kostar något att undergå sådana prov.

Jesus lär enligt den muntliga traditionen ha sagt: »Ju närmare mig, desto närmare elden». Vi sjöngo nyss: »Stilla inom tidens gränser evighetens sol går opp, Ack, så stilla, att mitt öga hennes sken fördraga må.» Ja, det är sant, men det ges även en annan sida. »Ty vår Gud är en förtärande eld», säges det i den 29 versen av vår text. Det kostar något att få se mer av hans härlighet, att komma så nära elden, att vad som är kvar av täckelset för våra ögon brännes bort. Genom den förnimbara smärtan, fullare ljus; genom det skenbara nederlaget, mera bestående seger; genom nöd och vånda, troslivets förnyade kraft.

Jesus är emellertid vår trofaste, bedjande, allsmäktige Överstepräst. Han har inte bara »i själva himmelen» gjort vår sak god, han vill dagligen göra den god åt oss i våra nuvarande livsvillkor. Han kan till fullo eller till det yttersta frälsa oss »ty han lever alltid för att mana gott för oss», Hebr. 7: 25. Detta ty bör noga märkas, emedan det vittnar om den översvinneligt stora makt vår Oversteprästs förbön äger.

Uppe vid Malmberget, vid ett besök där, pågick sprängning så att hela berget skälvde och skakade. Dessa skakningar måste till för att få i dagen den metall som fanns i berget. Om det skakar inom dig, så kom ihåg, att det är inte för att du skall förstöras, utan för att du skall förvandlas, Hebr. 12: 27.

Christus Consummator.

Till sist några ord om Kristus såsom fulländaren. I Ef. 1: 10 läsa vi att Gud beslutat, att »i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden». Profeten Sakarja säger i sitt 4 kap. »Han skall föra fram slutstenen under jubelrop». Herren Jesus är både hörnstenen och slutstenen. Vi gå mot en fulländning, som får sin förklaring och avslutning i Kristus allena. Det är ej en fulländning av vårt självvalda verk, men varje litet verk i tron och arbete i kärleken kommer att samlas och fulländas i Kristus. Allt som varit för kort i våra händer, det kommer då att bli långt nog. Då kommer varje livs insats på sin rätta plats och ingår i en förening som aldrig kan upplösas. Det ingår i en levande, himmelsk organism för vilken Kristus är huvudet. Därför låt oss sluta med tvenne maningsord.

Det första gäller att vi måste framåt och förekommer i Hebr. 6: 1.

Många och olika äro översättningarna av denna vers. Tvenne täcka dock varandra så att vi ha all anledning hålla dem för ordagrant riktigast. Enligt dessa heter det: »Må vi därför låta oss bäras fram mot fullkomligheten». Bäras, ej bärande oss själva, ej heller burna och uppehållna av egna eller andras verk som bäva när det gäller, som slitas ut så som en klädnad. Men bäras av Kristi fullgoda, syndasonande verk, det är av honom själv, som det stora försoningsoffret. »Han är försoningen för våra synder». Han tröttnar ej heller att fullborda i oss det verk som har en sådan grund. Han vår store Överstepräst bär oss på sitt hjärta stund efter stund så, att han kan fullkomligt, till det yttersta, frälsa dem, som genom honom komma till Gud. Intet bär oss framåt som denna sanning, blott vi med hela vår tyngd vila därpå.

Det andra gäller vår tjänst i hans rike. »Därför, då vi nu skola undfå ett rike, som icke kan bäva, så låtom oss vara tacksamma. På det sättet tjäna vi Gud», v. 28. Vi stanna förvånade och fråga: vilket sätt? Genom att vara tacksamma för det rike vi av nåd få tillhöra och som icke kan bäva. Ty utan en sådan tacksamhet gives ingen inspiration och ingen trons trygghet. Men ut ur sådan tacksamhet kommer all den tjänst som är »honom till behag».

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Erik Folke 70 år.

Vänner av Svenska Missionen i Kina komma förvisso att i stort antal förena sig i tack till Gud och bön för vår älskade, högt värderade missionsföreståndare, då han torsdagen d. 7 juli fyller 70 år. »Vem är det?» upplyser att Folke, Erik, missionsföreståndare, Stockholm, är född i Folkärna, Kopparbergs län, d. 7 juli 1862, att han studerat vid Fjellstedtska skolan och där tagit studentexamen 1885 varefter han bedrivit specialstudier för missionsverksamhet vid Uppsala universitet. Själv minns jag huru jag såsom sekreterare i Studentmissionsföreningen mottog hans namnteckning i medlemsboken. Länge dröjde det dock icke förrän han begav sig till London för att komma i beröring med det där kraftigt pulserande missionslivet och särskilt för att få lära mer om missionen i Kina, för vilken förståelsen i Sverige var ganska ringa.

Sin missionsväckelse daterar Folke från samma tillfälle, då bl. a. ärkebiskop Söderblom och missionsbiskopen Ernst Heuman mottogo outplånliga intryck av missionens vikt och betydelse, nämligen då den norske santalmissionären L. O. Skrefsrud på hösten 1883 talade i Trefaldighetskyrkan. Erik Folke kom därefter i brevväxling med den för missionen varmt nitälskande kyrkoherde Ch. Strömberg, som

själv varit missionär i Västafrika, och nu bar Kinas behov av evangelium på sitt hjärta. I varje brev pekade han på Kina. Själv skriver Folke: »Det var 1886 som jag förnam, att det var Guds vilja att jag skulle gå till Kina. Jag ville dock ej, emedan jag ej älskade detta folk, vilket jag kände såsom hårt och högmodigt. Men Guds kallelse var tydlig. När jag var villig att gå, var det dock ingen som ville sända mig. Jag for då över till England. Men där tog Gud ifrån mig alla mina stöd, på det att han ensam skulle få vara mitt stöd. En afton hade jag ånyo övertänkt, vad som var att göra. Och svaret hade blivit: Här finnes ingen utsikt, utan därför rakt in i Guds famn! Följande dag — det var i London — var det ett enskilt bönemöte hos några vänner. Där steg då fram ett fruntimmer (Mrs Baxter) och uppläste ett brev, som hon nyss fått från en väninna, vilken däri sade sig hava blivit i tillfälle att avsätta hälften av sin årsinkomst till respengar till Kina för någon ung man. Jag tänkte då: den som vore den lycklige unge mannen! Men den som läst brevet, kom bort till mig och sade: »Vet ni, att det är just eder, som Gud vill sända till Kina? Ni får genast bereda er till avresan.» Gud har aldrig låtit mig få veta, vem brevskrivarinnan var. (Nu vet han det dock.) Men uti detta har jag sett en särskild Guds ledning och fått lära mig därav att *icke göra några beräkningar, utan lita på Herren.*»

Något tidigare hade han skrivit om sina första intryck i London efter sammanträffandet med en del missionärer och missionsledare: »Det var något så säreget med dessa människor. Deras hjärtan voro vidgade. Man kände något värmande i deras närhet. Deras syn på Guds rike var så inspirerande, deras tro på Gud, på ordet, på bönen så levande och verklig. Men alla trycktes de av en djup nöd, nöd för hedningarna, som de funnit så övergivna, så vanlottade ifråga om det högsta: kännedomen om Gud.»

I en sådan atmosfär fördjupades den missionskallelse som fört honom till London och för vars förverkligande vägen så underbart jämnats.

Under ett kort besök i hemlandet kom Erik Folke i beröring med Josef Holmgren som redan 1892 under en vistelse i London fått höra talas om Kina Inlandsmissionen och varit med om möten som hållits i samband därmed. Efter hemkomsten till Sverige verkade han genom sin tidning »Evangelium i alla land» för att göra den känd även här, men utan att vinna mycket gehör. Det var först sedan Folke nått Kina som Holmgren och hans vänner J. W. Wallin (»Flora-kyrkans», nu »Betesda-kyrkans» grundläggare) och P. A. Palmer (red. av Sanningsvittnet) fingo mod att bilda en »kommitté för Erik Folkes mission i Kina». Detta skedde d. 16 maj 1887. Folke anträdde resan till Kina i januari nämnda år med samma ångare, Chusan, som medförde 6 av de 102 män och kvinnor, vilka antagits bland de 600 som till svar på Hudson Taylors bön och arbete erbjudit sig att utgå som missionärer till det inre av Kina.

Om sin ankomst till Shanghai d. 14 mars skrev Folke: »Vilket vimmel av människor, kineser, araber, negrer, engelsmän, fransmän, italienare! Sedan jag tagit farväl av mitt ressällskap, fann jag mig så ensam, ty bland alla dessa människor kände jag ingen. Då kom en äldre man mot mig och hälsade mig hjärtligt. Då han på tillfrågan fått veta, att jag var främling där, sade han: 'Då kan ni få gå med mig.' Det var en missionär. Hos honom fick jag bo. Men ej nog därmed, han utrustade mig ock fullständigt med kinesiska kläder och med allt annat som jag behövde och sände mig uppför den stora floden Jang-tse-kiang till en språkskola i staden Gaoking inne i landet.»

Missionären, som var från Skottland och hette Landale, rådde Folke att vända sig till direktorn för Kina Inlandsmissionen P. Stevenson, och språkskolan tillhörde denna mission. Efter att ha genomgått sex månaders kurs där fick Folke erbjudande att ingå som medlem i nämnda mission. Han lämnade emellertid ett avböjande svar, på samma gång han uttryck-

te sin djupa tacksamhet både för erbjudandet och för undervisningen vid skolan. Han trodde nämligen, att Herren skulle sända honom svenska medarbetare, och därför ansåg han det riktigast att den mission, som så skulle kunna komma till stånd, bleve en *svensk* mission. Han beslöt sig emellertid för att arbeta i ett visst samband med Kina Inlandsmissionen och träffade med denna avtal dels om det område, som skulle anses som den svenska missionens fält, dels om rätt för blivande svenska missionärer att få taga i anspråk den av C. I. M. inrättade språkundervisningen, förmedlingen av penningar och varor, inkvartering vid resor m. m.

Vi ha under årens lopp haft all anledning att känna djup tacksamhet både till Erik Folke och till Kina Inlandsmissionen för den ståndpunkt han då intog och det stora tillmötesgående de då och alltid visat oss som mission och enskilda.

Vid underrättelsen om bildandet av kommittén i hemlandet skrev Folke till Holmgren: »Huru glad blev jag ej att mottaga ditt brev. Det var ett verkligt svar på bön, och jag fick nu börja med pris och lov. Hur underligen och härligen har ej vår Gud lett alltsamman! Må vi nu blott låta honom fullborda sitt verk! Jag är så glad över utsikten att få se mina egna landsmän här. Jag har en tid bedit om tio. Naturligtvis förenar jag mig med glädje i det antal varom I bedjen. 'Den som beder, han får'.»

Den 26 november 1887 anlände Folke till det arbetsfält, varom avtal träffats — den kinesiska nationens vagga. Efter mycken bön och inhämtande av äldre missionärers råd öppnade han verksamhet i Yuncheng. Den 18 februari 1889 döptes de första, tre män. Härom skriver Folke: »Vår gudomlige Mästare har i dessa dagar lagt de första stenarna till ett heligt tempel i Yuncheng. Tre män blevo nämligen sista måndagen genom dopet införda i Guds församlings gemenskap. De äro de första på detta fält och inseglet på det ordet: 'Edert arbete är icke fåfängt i Herren.' — Så har då Herren grundlagt sin kyrka här i kraft, och jag är viss om, att vi framdeles skola bliva 'förda i triumf i Kristus Jesus'.» Folkes förhoppning om svenska medarbetare kom icke på skäm. Redan 1888 kom fröken Anna Gran, som senare blev hans maka, och följande år C. H. Tjäder och Fredrika Hallin och året därpå fröknarna Frida Prytz och Anna Janzon.

Utrymmet medger icke att följa missionens vidare utveckling eller ens att i detalj skildra vännen Folkes liv och verksamhet. Han återkom på besök till Sverige 1893. Jag har framför mig ett särtryck av det i »Meddelande från Studentmissionsföreningen i Uppsala» intagna föredrag om »Mittens rike» som han därunder höll i nämnda förening.

Hans andra besök i hemlandet förorsakades av det fruktansvärda utbrott av främlingshat som är känt under namn av »Boxarupproret» sommaren 1900. Det kostade honom mycken inre kamp att komma till visshet om, huruvida han borde stanna kvar på fältet eller följa den svenske konsulns råd att söka sig ned till kusten. Ordet i Neh. 6: 11: »Skulle en man sådan som jag vilja fly?» stod så livligt för honom. Han kände ansvaret för de missionärer som voro anförtrodda åt hans ledning och för de infödda kristna. Slutligen gav han vika för just dessas påpekanden av att deras egen ställning egentligen bleve lättare, om de icke hade utlänningar bland sig. Och han anträdde med de missionärer, som behövde särskilt skydd, den farofyllda och mödosamma färden till kusten. Denna färd liksom det föregående trägna och ansträngande arbetet hade tagit hårt på hans krafter och lämnat märken som än i dag ej fullt utplånats.

Efter två år stod han emellertid redo att åter begiva sig till Kina, men lämnade nu sin maka i hemlandet för att leda barnens uppfostran. Också Folke själv måste redan 1904 återvända till hemlandet på grund av sjukdom. Han blev 1907 medlem av Kommittén och 1910 dess ordförande. Under tiden hade han gift om sig — hans första fru dog 1906 — med fröken Mimmi Beskow. Åtföljd av henne och sin äldste son Torsten anträdde han i ja-

nuari 1918 en resa till Kina. Det var dels en »inspektionsresa» dels en resa för att samråda med missionärerna i frågor, som rörde S. M. K:s organisation.

Under vistelsen tjänstgjorde han jämte sin maka också som föreståndare för Svenska Skolan på Kikungshan. Återkommen 1920 blev han missionsföreståndare, vilket uppdrag han alltjämt förvaltar.

Sedan 1921 är han ordförande i Svenska Missionsrådet.

Det är oss en glädje att få hälsa »sjuttioåringen» med varmaste tack för 45 års trogen tjänst och att se honom stå ibland oss med obrutna krafter och en andefriskhet, som sätter honom i stånd att dela med sig av det, som Gud giver honom, åt hungrande och törstande själar både inom vår egen mission och inom andra organisationer. Vi önska honom av allt hjärta Guds rika välsignelse till ännu många års fruktbringande verksamhet.

Karl Fries.

Carl F. Blom 60 år.

Dagen efter det vår missionsföreståndare i Sverige inträtt i sjuttioåringarnas led fyller vår föreståndare på fältet, Carl Blom, 60 år. Enligt de uppgifter, som åtföljde hans ansökan om inträde i vår mission, föddes han nämligen den 8 juli 1872 i Broddetorps församling, Skaraborgs län. »Mina föräldrar», skriver han, »korporal Olof Blom och hans hustru Maria Christina, född Palm, gåvo mig i dopet namnet Carl Fredrik. Vi voro många syskon och det var därför ganska smått om smulorna. Så snart som möjligt fick jag också börja draga strå till stacken. Om vintrarna körde jag dragarna för tröskverken hos närboende bönder och fick 10—16 öre om dagen. Under somrarna och långt fram på höstarna vallade jag kreatur åt grannarna för lika hög betalning. Oaktat jag sålunda var strängt upptagen, hade jag en okuvlig läslust och passade på varje tillfälle att tillfredsställa den. Det gick också mycket bra i skolan, och jag slutade folkskolan med höga betyg.

Före fyllda 14 år konfirmerades jag, och härvid var jag starkt sökt av Guds Ande. Jag kunde dock ej bringas ned till korset, utan enda resultatet blev ett livligt intresse för missionen. Detta anförtrodde jag åt min själasörjare, och då han både förut hört och under sin läsning med mig förstått, att jag hade anlag för studier, beslöt han att hjälpa mig.»

Genom hans försorg fick Blom hjälp bl. a. av biskop Beckman, varigenom det blev honom möjligt att studera vid läroverket i Skara.

»Det gick bra med läsningen; jag kom i ynnest hos lärarna och erhöll vackra betyg. Så snart jag blev något försigkommen, började jag läsa med yngre gossar, vilket blev en viktig inkomstkälla, då utgifterna stego och mina föräldrar mer och mer urståndsattes att hjälpa mig. Under allt detta och ehuru jag ej älskade Gud, behöll jag dock ständigt mitt mål i sikte: jag skulle efter slutade studier här och vid akademien bliva missionär.

Men så inträffade plötsligt någonting som åstadkom en brytning, blev en verklig vändpunkt i mitt liv. Frälsningsarmén kom till Skara och började sin verksamhet. I början gycklade jag med dem, ty jag tyckte den vara blott »skoj», men slutligen insåg jag, att det måtte vara allvar. Jag kom till insikt om min egen syndfullhet och böjde mig slutligen för min Frälsare samt mottog hans frid i min själ. Då

först fick jag ett verkligt missionssinne. Dock hölls jag tillbaka, ty det var för mycket jag skulle lämna. Jag blott ville uppskjuta tills jag tagit examen, men i början på denna termin kände jag kallelsen ännu starkare. Jag fick ej dröja längre, om jag ville behålla min frid med Gud, det insåg jag, ty olydnad är ju det första steget till avfall. Då föll mig i händerna ett upprop till förmån för Kinamissionen, och med ens förstod jag, *vart* Gud ville att jag skulle gå. Jag bad Gud om råd och hjälp samt skrev till eder sekreterare. Svar kom nästan genast, däri han bl. a. begärda att få veta, om jag hade mina föräldrars tillåtelse. Jag reste hem och fick den, ehuru under tårar. Alltså möter intet hinder å deras sida. Om så gjorde, skulle jag naturligtvis ej glömma budet: 'Hedra din fader och moder!' Som saken nu är, tänker jag däremot på Kristi ord: 'Den som älskar fader och moder mer än mig, han är mig icke värd.' Då sekreterare Holmgren förliden vecka besökte Skara, åhörde jag hans föredrag, vilket visade mig, att nöden är mera skriande än jag förut kunnat tänka. De i tidningarna ofta återkommande skildringarna av förföljelserna mot de kristna avskräcka mig ej, utan blott påpeka, att hjälp behöves, och mana mig att offra mitt liv för Kina. Man måste naturligtvis fylla de luckor, som under striden uppstå i de kämpandes led. Vad mer, om den, som erbjuder sig att strida, är en yngling! David var ej annat, och dock slog han Goliat. Gud strider för de sina. Sänden mig i kampen!»

Den ande, som talar ur dessa d. 7 december 1891 nedskrivna rader, har kännetecknat vår broders gärning under alla de 40 år, som han med outtröttlig trohet tjänat Guds rikes sak bland Kinas folk i vår mission, sedan 1928 såsom ordinarie föreståndare på fältet. (Redan före detta år har han tidvis stått såsom ledare för arbetet där.)

1930 var ett synnerligen prövande år för vår mission; flera dödsfall inträffade då än under något tidigare år alltifrån missionens början. Sjukdomar, som till stor del voro följder av hungersnöden, hemsökte dem. Bl. a. kom bud till Yuncheng att fröken Maria Pettersson låg svårt sjuk i tyfoidfeber i Sinanhsien. Carl Blom och hans hustru Ethel — född Usher, de gifte sig 1905 — kände sig omedelbart manade att skynda till hjälp, ehuru fru Blom ännu var konvalescent efter ett svårt anfall av tyfoidfeber. Knappt hade de nått fram och börjat sin hjälpverksamhet, förrän Carl Blom angreps av den försåtliga sjukdomen och fick ligga länge svävande mellan liv och död. Det oaktat unnade han sig endast en kort vilotid innan han åter upptog sitt ansvarsfulla och genom de många resorna ytterst krävande arbete såsom föreståndare. Enligt senaste underrättelser äro också hans krafter betänkligt medtagna.

På samma gång vi därför på hans 60-årsdag låta våra tacksägelser stiga till Gud för allt vad han genom Carl Blom uträttat inom vår mission, må vi förena oss i bön om att hälsa och krafter må beskäras honom och hans maka för de stora och viktiga uppgifter som just nu äro att lösa.

Karl Fries.

Missionstidningen Sinims Land

Under sommarmånaderna, juni—september, kommer Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, att utgivas med endast ett nummer i månaden.

Hemkomna missionärer.

Missionärsparet *Malte och Ida Ringberg* anlände den 30 sistlidne maj till Sverige.

Vi hälsa dem varmt välkomna till fosterlandet och önska att Gud må stärka och välsigna dem samt göra dem till välsignelse.

Nordisk Missionskonferens för den yttre missionen

kommer att hållas i Oslo den 7—11 sept. i år. Det är det Nordiska missionsrådet,

som består av tvenne representanter för de fyra nordiska länderna, som inbjuder till detta möte. Bland talarna märkas den kände missionären doktor Robert Wilder, professorerna Hallesby, Westman och Torm, domprosten Skovgaard-Petersen och stiftsprost Ussing, missionsdirektorerna Folke, Tarkkanen, Nyrén och Dahlberg, doktor Palmær jämte flera missionärer från de olika nordiska länderna.

Anmälan torde göras innan den 20 aug. till Det Nordiska missionsmötet, Kristian Augustsgate 2, Oslo.

Vid anmälan erlägges 5 kronor.

I största möjliga utsträckning sörjer mötesbyrån för gratisinkvartering med frukost. Angiv vid anmälan om denna gäller herre eller dam. Alla missionsvänner hälsas hjärtligt välkomna!

Låt oss alla förena oss i innerliga förböner för konferensen!

Ny missionsarbetare.

Carl-Gustaf Nordberg.

Såsom förut meddelats i denna tidning blev missionärskandidaten Carl-Gustaf Nordberg i samband med vår årshögtid den 8 sistlidne maj avskild till Svenska Missionens i Kina missionär.

Carl-Gustaf Nordberg föddes i Östersund, Jämtland, den 22 mars 1911. Då han vid därvarande läroverk genomgått gymnasiets första ring flyttade hans föräldrar till Stockholm, dit hans fader, arbetschef vid Statens Järnvägar och major vid Väg- och Vattenbyggnadskåren, erhållit förflyttning.

I hemmet samlades man ofta till små andaktsstunder, då fru Nordberg brukade läsa för och tala med sina barn. Kunskap om vägen till frid med Gud erhölls alltså tidigt, och så småningom kom också Carl-Gustaf i nöd för sina synder och sitt köttsliga väsende. På nyåret 1927 besökte professor Hallesby Östersund, och Nordberg kände sig djupt gripen av hans förkunnelse. Någon full avgörelse blev det emellertid ej då, utan först två à tre veckor senare, i slutet av januari 1927.

Snart fick han tillfälle att för sina kamrater bekänna sin Frälsare, och länge dröjde det ej heller innan han kände Guds kallelse till verksamhet i yttre missionens tjänst. Ett föredrag utav fröken Hanna Wang i Östersund och ett av missionär Martin Bergling i Lidköping vann genklang i hans hjärta. Så småningom kom han även i beröring med missionsföreståndare Erik Folke, och kallelsen blev allt mera klar och tydlig.

Läsåret 1929—1930 tillbringade Nordberg vid Oslo Bibelskola och vintern 1930—1931 i London på Kina Inlandsmissionens hem där. Hösten 1931 och vintern 1931—1932 har han fullgjort sin värnplikt i Boden. Under dessa år av förberedelse har han, enligt eget vittnesbörd, på ett rikare sätt lärt känna sin Frälsare, samtidigt som han fått erfara allt mer och mer, att den egna kraften ej är nog. Sitt vittnesbörd i Betesdakyrkan den 6 maj avslutade han med att tacka för förbön och med den begäran: »Bed att jag må bli mer lik Herren Jesus Kristus!» — »Han måste tillväxa, men jag måste avtaga.»

Må denne vår nye missionär få vara innesluten i missionsvännernas kärleksfulla hågkomst i förbön med tacksägelse!

M. L.

Missionshögtid i Jönköping.

Varje år under maj månad brukar föreningen »Kinesernas Vänner» i Jönköping anordna ett möte med offerinsamling för Svenska Missionen i Kina. I år blev detta en missionshögtid med flera möten, anordnad i samverkan med Jönköpings Kristliga Ynglingaförening, detta emedan en av sistnämnda förenings medlemmar vid denna högtid avskildes till Svenska Missionens i Kina missionär. Den nye missionären är *Åke Haglund*. Av flera skäl kunna vi ej nu införa hans bild, men hoppas att i ett kommande nummer av vår tidning kunna presentera honom för tidningens läsekrets. Redan nu ville vi emellertid meddela något om missionshögtidens möten.

På lördagsaftonen den 28 maj var möte anordnat i Ynglingaföreningens hörsal. Inledningsvis talade rektor *Karl Rudvall* om Guds namn, vilken betydelse som låg däri och vikten av att detta namn hålles heligt. »Helgat varde Ditt namn», det var alltså den bön, som genom detta anförande lades på våra hjärtan såsom ett böneämne för högtidsdagarna såväl som för våra liv i sin helhet.

Näste talare var missionsföreståndare *Erik Folke*, som i ett kort anförande betonade ordet i Sak. 4:10. Må vi aldrig förakta den ringa begynnelsens dag, var den maning, som då ställdes till oss. Gud ser efter personer, som äro så ringa i sig själva, att de ej kunna taga äran från Gud. Han sätter i deras hand ett oansenligt redskap, murarlodet, och han ställer dem bland ruinerna. Omgivningen är ej tilltalande. Det kostar i stället ofta på att gå Guds ärende bland ruinerade själar, men Guds glädjedag bör vara även vår glädjedag. Guds ögon glädjas över att se den ringe tjänaren med det oansenliga redskapet i arbete bland ruinerna. Och lycklig den, som ställer sig till Guds förfogande för det arbetet. Förakta ej den ringa begynnelsens dag!

Missionär *August Berg*, som för 40 år sedan var denna Ynglingaförenings ordförande, talade sedan om några lärdomar en Guds tjänare får inhämta, några erfarenheter han får göra på missionsfältet. Upplevelser, som Paulus fick göra enligt Apg. 16, äro alltfort erfarenheter, som missionärerna få göra. Man får glädjas, då de som blivit troende genom dopet upptagas i församlingen, och då de visa gästfrihet och kärlek. Man får ock uppleva tider av motvind, svårigheter, då kraften prövas, då det ej är så lätt att såsom Paulus och Silas i fängelset lova Gud med sång. Man får även erfara, att Gud än i dag kan göra ens fiender till ens vänner, man får se huru Gud har olika vägar till människors hjärtan och alltid har utvägar. Striden är svår, men segerkraft finnes hos Gud.

Siste talare på detta möte var missionssekreterare *Martin Lindén*, som påminde om att vi kunna bliva rika inför Gud och framhöll, såsom ett böneämne, att en sådan rikedom måtte bliva resultatet av missionshögtiden.

*

På söndagen den 29 maj talade vid förmiddagsgudstjänsten i Stora Missionshuset inledningsvis pastor *Knut Svensson*, varefter missionär *August Berg* predikade över dagens högmässotext om den rike kornbonden. Vi kunna ej närmare referera denna predikan, men vilja söka återge några tankar. Herren Jesus hade vid detta tillfälle åtminstone en ouppmärksam åhörare. Han kommer med en olämplig begäran, som ej har minsta sammanhang med Jesu undervisning, men detta till synes mindre värdiga och olämpliga begagnar sig Herren av för att undervisa om girighetens synd. Vi få lära att girigheten är en rot till allt ont, men kärleken till Gud och nästan en rot till allt gott. »Det är icke i kistan utan i hjärtat, som Gud frågar efter fattigdom eller rikedom.» Må vi aldrig, såsom denne man, sakna blick för de eviga tingen! Må vi riva ned *våra* lador och i stället samla rikedom av evighetsvärde, outtömliga skatter i himmelen!

Eftermiddagsmötet var också förlagt till Stora Missionshuset och inleddes med tal av rektor *Karl Rudvall* samt predikan över dagens aftonsångstext av missionssekrete-

rare *M. Lindén.* Härpå följde Åke Haglunds avskiljning till missionär, ledd av missionsföreståndare *Erik Folke,* som i sitt tal utgick från Joh. 20:21, Jesu ord: *»Frid vare med eder! Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder.»*

Gripande var stunden, en helig offerstund, då ej blott *en* ung människas liv på nytt lades på Herrens altare, utan många säkerligen på nytt invigde sina liv åt helig tjänst. Därom bar det rikliga missionsoffret (765:— kr.) även vittne.

Vid detta möte medverkade Ynglingaföreningens manskör.

Senare på eftermiddagen var samkväm anordnat på Ynglingaföreningens hörsal för så många lokalen kunde rymma. Vid detta samkväm, som leddes av Ynglingaföreningens ordförande, lärare *Thure A. J. Carlson,* avlade vår nyinvigde missionär ett vittnesbörd om Guds nådefulla ledning, såsom han fått erfara den. Telegrafiska hälsningar lästes och flera av de närvarande uttalade sina välönskningar samt lämnade minnesord. Herr *K. Fransson, Smålands Taberg,* medverkade genom att sjunga solosånger, och stunden var rik på uppmuntran och välsignelse.

Så var då denna missionshögtid slut. Under det den pågick gavs ofta uttryck för glädjen, som fyllde sinnena på grund av den. Och det var i sanning en glädjehögtid inför Herrens ansikte. Skall det månne snart åter bliva en sådan glädjehögtid för S. M. K:s vänner i Jönköping?

M. L.

Svenska Missionens i Kina Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1932.

Även innevarande år hoppas vi att, om Gud så vill, få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i Grycksbo, nära Falun, med samling tisdagen den 21 juni. Mötena pågå till och med söndagen den 26 juni.

Den andra veckan äro vi inbjudna till Ynglingaföreningen Libanons sommarhem, Säter, Jonsered (nära Göteborg), där vi v. G. skola samlas tisdagen den 16 aug., och mötena komma att pågå till söndagen den 21 augusti.

På Steninge kommer i år ingen Bibel- och Ungdomsvecka att hållas, enär egendomen övergått i andra händer.

Med varmt tack för bistånd under gångna år ville vi nu utbedja oss missionsvännernas hjälp för att få deltagare, särskilt *ungdom,* i dessa våra möten. Vi tro det vara av stor betydelse för de unga att få några dagar i lugn och ro under det inflytande, som brukar vara rådande vid dessa möten. Vi vilja ock göra allt, vad vi kunna för att nå det mål, som vi satt för dessa möten: Att söka hjälpa deltagarna in i en sådan ställning till Herren Jesus, till Bibeln, bönen och missionen, att de i sin mån må kunna främja Guds rikssak på jorden och, i den mån Gud visar det vara i överensstämmelse med sin plan, bliva S. M. K:s medhjälpare i arbetet för Kinas evangelisering.

*

Kursledare blir missionsföreståndare *E. Folke.*

Programmet kommer bl. a. varje dag att upptaga: En gemensam, stilla bönestund före frukost samt en bibelstund och ett orienterande missionsföredrag på f. m. På eftermiddagarna anordnas varje dag möten etc. efter för varje dag uppgjort program.

Förutom missionsföreståndare Folke komma doktor *Karl Fries,* missionärsparet *Oscar och Gerda Carlén,* fru *Dagny Bergling,* fröknarna *Lisa Blom* och *Maria Nylin,* sekr. *M. Lindén* m. fl. att medverka vid veckan i Grycksbo.

Bland ämnen, som komma att behandlas i föredrag där, må nämnas: »Missionsepoker i Kina», »Missionens betydelse för hemförsamlingen», »Den kristnes livsvandring», »Guds hjälp i tider av nöd och trångmål» m. fl.

Bibelstudierna komma att ledas av missionsföreståndare Erik Folke.

Priset för deltagande i veckan i Grycks-

bo blir för hela tiden kr. 20: —, häri inberäknat en deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna för mötena. *Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, filtar och kuddar.*

Anmälan om deltagande bör göras *snarast möjligt* till Svenska Missionens i Kina expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Ordet skall icke återvända fåfängt.»

Lektionen hade just börjat. Vi hade sjungit »Jesus älskar mig jag vet» samt bedit Herren vara ibland oss med sin närvaro. Klassrummet var alldeles packat med en skara sökare, kvinnor i alla åldrar. Många hade varit med på bibelkurser förr, men andra voro med för första gången.

Hurudan skulle denna klass bli, skulle vi få se syndare villiga att lämna mörkrets väg? Skulle vi få nåd att hjälpa dem fram till Kristus, världens ljus? — Herre hjälp oss du, i oss själva förmå vi intet.

Jag hade just läst texten »Så älskade Gud», då en ung kvinna kom in med ett litet barn vid handen. Jag såg genast, att hon ej hörde till klassen. »Kan jag få lite medicin», sade hon, under det hon blottade ett hemskt stinkande sår på högra armen. Ja, men först får du sitta en stund och höra om Jesus, sade jag. Förgäves såg jag mig om efter en ledig plats, jo, det fanns en vid bordet alldeles intill mig. »Kom och sitt här en stund.» — Så började jag tala. Men o, vilken stank. Nej, det var outhärdligt.

»Skynda dig efter lite medicin och sänd iväg kvinnan», viskade en röst. »Så älskar Gud, kanske är det hennes enda tillfälle att få höra om hans kärlek, som dog för dig», viskade en annan röst. Den rösten segrade till slut, och Gud värmde våra hjärtan med sin kärlek.

Efter lektionen sade en av bibelkvinnorna, att hon ville tvätta hennes sår rent, vilket jag med glädje gick in på.

Då jag kom ut till e. m.-klassen, var den unga kvinnan kvar, rentvättad och kammad såg hon riktigt trevlig ut. Den hemska stanken var också nästan borta. Under lektionen märkte jag hur intresserad hon var, ögonen riktigt strålade. Så fort jag slutat sade hon: »De här goda orden har jag hört förr. För tio år sedan, i mitt gamla hem i Honan, hörde jag några gånger om Jesu kärlek. Sedan blev jag såld över till den här provinsen, men vad jag hörde för så länge sedan, har jag aldrig kunnat glömma.»

Som det fanns en ledig sovplats, bjöd vi henne stanna till nästa dag. Nästa dag blev till fjorton dagar. Underbart var det att se huru hon drack in Ordet. Det dröjde ej många dagar förrän hon började bedja med på bönestunderna.

Hon bad om förlåtelse och rening, om kraft att börja ett nytt liv.

Efter kursen följde en av de troende systrarna med henne hem, för att hjälpa henne att tala väl med hennes man och så få hans tillåtelse att kasta ut avgudarna.

Söndagen därpå kommo de båda glada och lyckliga över Herrens hjälp. Nu var hemmet rent ifrån avgudar, och mannen var vänligt stämd emot evangelium. Söndag efter söndag gick han sedan den över en mil långa vägen hit för att få vara med på mötena.

*

Under bibelkursen i höstas gladde den unga fru Liu oss med sitt intresse och sin iver att lära. Nu i vår grät hon ofta och bad Gud förlåta hennes många synder.

En kväll kom hon in till mig och ville ha ett samtal samt hjälp och råd. Hon talade om sitt förflutna liv med all dess synd och skam. Särskilt hade hon varit en mästare i att stjäla. Då hon i höstas kom hem ifrån kursen, hade hon bett sina grannar om förlåtelse. Men nu var det en sak, som så tryckte hennes hjärta. En lång tid hade hon levat i ofrid med en grannkvinna, och för att hämnas på henne, hade hon stulit en höna.

Raskt hade hönan slaktats, och när grannkvinnan om en stund kom för att söka sin höna, låg den redan i grytan och kokade, den tomma ångapparaten, i vilken brödet ångas, sattes över grytan. Huset genomsöktes noga, men inte kunde man ju lyfta på ångapparatens såll, när brödet ångades. Ja, det var ju tydligt, att hon ej stulit hönan.

Fru Liu hade bett sin granne om förlåtelse för att hon länge hatat henne. Men friden ville inte komma, det var en klump i bröstet. Ack hönan. Vad skulle hon göra, bekänna allt? Ack, det var alltför svårt.

Vi lade fram saken inför Herren, och så kommo vi överens om, att hon skulle köpa en höna som ersättning samt bedja om förlåtelse. Guds frid är ju mera värd än allting annat.

Nu har hon gått hem. Hur skall det gå för henne, skall hon få mod och kraft att gå den svåra vägen?

Vill du, kära Missionsvän, komma ihåg henne i förbön. Bed också för alla andra, som ha en svår kamp emot fiendens listiga försök att få dem bort ifrån livets väg.

Tack att vi få vara inneslutna i trofast förbön. Med hjärtliga hälsningar

Judith Hultqvist.

»Herren är underbar i sina verk.»

(Utdrag ur privatbrev.)

Jag känner stort behov av att säga: Gud vare lov för tillfälle att förkunna detta gamla evangelium. Jag är så glad att ännu vara i detta land, där det förvisso bättre behövs än hemma. Skall jag säga: där det mera tages mot, även, än hemma? Om så är, vet jag ju icke; jag vet blott att här är det verkligt behov av frälsning, av en levande Frälsare och budskap om honom.

Vi ha just hört om ett exempel härpå. En målare, som i fjol målade kapellet invändigt och som var en av dem som under kapellbygget blevo omvända, är nu här för att måla kapellbänkarna.

Under samtal med honom kom han att nämna något som framkallade en fråga, huru han blev omvänd. Han berättade då, att han under många år känt en sådan ofrid, en sådan gnagande oro i sitt inre. Denna oro gjorde honom livet så tungt, att han kände sig icke kunna leva utan frestades att förkorta sitt liv. Det var även i samband med sitt yrke, som han kände denna oro och levnadströtthet. Detta var emedan målaryrket i Kina har så mycket med avgudiska förhållanden att göra, och han fann detta allt så tomt, så uselt.

Så kom en bekant till honom hem från en tids vistelse i Shensi och berättade, att han där varit med och hört om Gud och frälsning i Jesus. »Och det, må du tro är bra», sade han till vår vän. Detta väckte många tankar i vår målares hjärta; huru önskade han inte att få *höra* detta goda, men det var inte så lätt att ge sig av till Shensi, fattig som han var. Men så fick han höra, att samma goda fanns i hans egen provins, blott ett par mil bort. (Ett under synes det, att han inte förr hört om missionen och »Evangeliesalen», men han var väl ej förut mottaglig därför.)

Han tog första tillfälle i akt och sökte sig väg hit, träffade evangelisterna, fick traktater, t. o. m. en bibel, och gick hem och började läsa. Allt eftersom han läste blev det mer stilla i hans inre; den tärande oron försvann, och detta nya, som han fått, upptog honom helt och hållet. När han kom till kapellbygget, var sålunda verket redan börjat i hans hjärta, men då var han också färdig för dopkursen, och han blev en av de 41 personer, som vid kapellinvigningen döptes.

Nu är han, så olärd som han är, ändå en andlig ledare i sin by. Ty där är ett tjugutal personer, som kastat bort sina avgudar och som samlas omkring vår vän, som i enfald läser bibeln med dem. Huru ha alla dessa andra fått detta sinne? Ja, det har icke skett genom någon predikan i den lilla byn, det måtte ha tillgått på samma sätt som med målaren själv. Ja, Herren är underbar i sina verk. Han går fram i öknarna, där ingen väg är.

Axel Hahne.

Från Tungchowfu.

(Utdrag ur privatbrev.)

Kriget berör oss ju ej på annat sätt än genom rykten. Vi få alltså utan hinder fortsätta vår verksamhet. På stationerna ha vi husen fulla av gossar och flickor och kvinnor som lära sig läsa o. s. v. samt lära sig känna Herren, lära sig bibelverser och händelser ur Jesu liv. Vi lägga nu rätt stor vikt vid söndagsskolverksamheten, och det är glädjande att se huru barnen t. ex. kunna utantill läsa upp hela kvartalets tänkespråk, angiva varje söndagsämne för läxan. Johannes evangelium, som ju varit detta kvartals textbok, ha de nu reda på från början till slut. Endast evigheten kan uppenbara resultaten av detta arbete, men vilket böneämne!

Stormötena komma nu söndag efter söndag, tre ha hållits, sju ha vi kvar för våren. Förra söndagen hölls möten i K'uch'üan. Där var väl fyllt hus. Vi ha nu ett av de troende för ändamålet uppfört riktigt bra kapell där, och verket tyckes gå framåt. Nästa söndag ha vi stormöte i Tungkwan och därpå i Huajin, där vi nu kunnat ordna verksamheten igen det sista året. Vi ha varit i vårt annex, Puchow, ett par tre veckor och skola dit igen i slutet av april för stormöten och dopklass sedan dylika möten hållits här. Även där ha vi så många gossar i skolan de kunna ta hand om och även en del flickor. Fälten både där och här ha vi goda rapporter från. Så rullar evangelii frälsnings vagn fram sin jämna gång och Herren tar fångar till fånga och giver människorna gåvor. Snart kanske sista kärven skall inbärgas — må vi då höra: »Väl gjort» från Herren själv.

Nils Styrelius.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Tre månader i Kina.

Yangchow språkskola i febr. 1932.

Kan det verkligen vara sant, att tre månader förflutit, sedan jag kom till Kina. Tiden går fort på språkskolan i Yangchow.

När jag tänker tillbaka på, vad jag sett och upplevat, sedan jag lämnade min hembygd, är det många bilder, som upprullas. Tydligt står minnet kvar av den första anblicken av Kina. Det var höga bergstoppar, som glänste i solskenet, när »Derfflinger» sakta, sakta närmade sig hamnen i Hongkong.

Hjärtat var fyllt av både glädje och hopp. »Är det verkligen sant, att jag är i Kina?» frågade jag mig själv. Visserligen återstod ännu tre dagar av sjöresan, men jag var dock i Kina — kallelselandet. Naturen påminde mig om hembygden, Norrland, med de höga bergen, de brusande älvarna och den susande skogen. Många ljusa minnen sände Du med mig på resan ut till Kina, där jag hoppas få leda många till Jesus. Tack för vad Du gav mig! När mörker och svårigheter möta, då ringa de på nytt, trösteorden, som gåvos mig i avskedets stund. Tack för dem alla!

Jag ser också en annan bild. — De många händer, som dagligen knäppas till bön för mig och mitt arbete. Du kära förebedjare, måtte Du aldrig tröttna i Din böneuppgift! Se fram emot den dag, då Du får mottaga segerlönen. Kanske kommer något kinesbarn fram till dig och säger: »Det var genom dina förböner, som jag blev frälst.»

»O, var äro de, som på Andens bud
Bland syndare samla en skörd åt Gud?»

Efter fem och en halv veckors härlig sjöresa anlände vi till Shanghai den 22 okt. Visserligen var det hård storm de sista dagarna, men det besvärade mig ej. Jag bara njöt av att få se ett verkligt

upprört hav. Det var en storslagen syn, som sent skall glömmas. Vilken makt låg det ej i Jesu ord, när han stillade stormen på Gennesarets sjö. Han är densamme än i dag, och han har makt att stilla alla de stormar, som vilja sopa bort Kristi verk på jorden.

I mitt tycke påminna kineserna mycket om fjällets folk både i utseende och klädedräkt. Ofta ser jag från mitt fönster en skara barn leka på gatan. Ibland titta de upp och vinka åt mig. De undra nog, vem jag är. Ack, vad jag längtar till den dag, då språket ej längre är ett mysterium. Hoppet, om att en gång kunna tala med dessa förtjusande barn på deras språk, inger mig nytt mod och ny kraft i arbetet med studierna.

Vad jag sett av Kina är icke mycket men ändå nog för att lära mig förstå, att här råder en fruktansvärd, mörk hedendom. Hur hemskt är det icke att höra hednatrummor ljuda och se folket samlas i templet till avgudadyrkan.

Under en promenad genom staden såg jag en man utan armar och ben ligga på gatan. Framför sitt huvud hade han en skål med några kopparslantar. Han försörjde sig genom att tigga. Vilket oerhört lidande!

En kvinna låg även på gatan med ett litet barn på armen. Hennes bleka utseende vittnade om, att hon var sjuk. Kanske var hon en av de många, som blivit utkörda från sina hem. Tiggare möter man överallt. Ja, är den yttre nöden stor här i Kina, så är den inre ännu större. Det känns svårt att se allt detta och ej med ord kunna visa dem på den store Läkaren för både kropp och själ. Det är mörkt för närvarande i Kina.

Kära förebedjare, kom ihåg, att genom dina böner kunna ljus tändas ej blott hemma i Sverige utan även i hednaland. Vill du bedja, att jag, som nu skall börja kampen mot hedendomens mörker, måtte bli ett brinnande ljus, som värmer och vägleder många till himmelen, ljusets boning?

Min första jul i Kina blev ett ljust minne. Nog hade jag trott, att saknaden efter hembygd och kära skulle kännas större, än den gjorde. Men Jesus är oss lika nära, var vi än äro. Och han, som är all vår glädjekälla, kan ersätta allt. —

En obeskrivlig glädje beredde mig de många brev och julhälsningar, jag fick från enskilda och grupper. Tack för dem alla! Och ett innerligt tack för alla de bevis på kärlek, som mött mig under det gångna året! Gud välsigne Er en och var!

Varm hälsning från Eder lyckliga

Thyra Lindgren.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under maj 1932.

Allmänna missionsmedel.

742.	»Från Gud — till Gud», Skellefteå, gm S. N.	50: —
743.	E. B., Stockholm	5: —
744.	A. O., Norderön	25: —
745.	M. P., Bringetofta	5: 50
746.	Från skolbarnen, gm L. B., Björköby	11: 30
747.	L. B., d:o, »rab. å H. S. Ö.»	9: 37
748.	Mamrelunds mfg	50: —
749.	Stengöl — Spjutsbygds syfören., sy-mötes tioöringar	10: —
750.	A. M., Malmö	25: —
751.	Ödeshög syfören., auktionsmedel	250: —
752.	»Onämnd»	10: —
753.	N. N., »majblomma»	20: —
755.	Bråbo Jungfrufören., Kristdala	300: —
756.	F. B., Sthlm	10: —
757.	Ch. o. L. T., Storängen	100: —
758.	C. U.	20: —
759.	Onämnd, Visby, gm G. M.	10: —
760.	Sparb. fr. Kinamöten i Visby, gm d:o	15: 70
761.	A. M., V. gm d:o	10: —
762.	A. B., »ett tack»	10: —
763.	»En vän»	1,000: —
764.	G. S., Ramsberg	10: —
765.	Fam. T., Sparb., Vrigstad	20: —
766.	S. G., Nässjö	50: —
767.	Vetlanda Flickfören., auktionsmedel	700: —
768.	G. K., Björköby	20: —
769.	Habelsbolets mfg	40: —
770.	Kinesernas Vänner, Värnamo	100: —
771.	E. A., gm J. U., d:o	10: —
772.	Hälsingborgs K. F. U. M:s missionskrets, till Martin Berglings underh.	500: —
773.	Malmköpings kyrkl. syfören.	50: —
774.	S. o. G. N., Malmö	70: —
775.	H. S., Sparb.-medel	9: 26
776.	E. A., Duvbo, d:o	49: —
777.	O. P., Avesta	10: 50
778.	»Ps. 34: 16»	10: —
780.	»Tionde enl. Herrens ord»	15: —

781. Koll. i Betesdakyrkan, Sthlm, Kristi himmelsfärdsdag 653: 33
782. D:o i Betlehem, Kalmar 65: —
783. D:o i Kläckeberga 21: —
784. D:o på L. M. F. och K. F. U. K-afton samt offentligt möte, Hälsingborg 158: —
785. D:o Luth. missionshuset, Landskrona 50: —
786. D:o K. F. U. K., Malmö 12: —
787. D:o Missionshuset, Finspång 13: 50
788. K—n, »evighetsblommor» på Frans Hjärtbergs grav 5: —
790. »Blommor vid Fars bår, från Mor o. barnen. Joh. 14: 18» 50: —
791. G. J., Mariestad, födelsedagsblommor 30: —
792. Koll. i Sjötorp 16: 10
793. D:o i Betlehemskyrkan, Sthlm, 8/5 1,077: 16
794. »Luk. 24: 51» 300: —
796. E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll 100: —
797. Holmestads missionsarbetskrets 100: —
798. »Anna» 10: —
799. M. S., Örebro, gm S. J. 10: —
800. »En kinavän», gm F. S., Kumla 50: —
801. Skierydskretsen 50: —
803. J. o. M. v. M., Sthlm 50: —
804. »Onämnd» 100: —
806. Sparbössetömning i Karlskrona gm H. A. 60: —
807. G. B., Sthlm 10: —
808. Mellersta distriktet av Sv. K. F. U. M., för Malte Ringbergs underh. 750: —
810. Onämnd 100: —
811. Koll. i Betelskapellet, Adelsö 8: 50
812. G. D., Sala 25: —
814. Återbetalt 10: —
817. S. A. J., Luleå 100: —
818. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 105: —
819. Östra o. Västra syfören., Jkpg 100: —
820. Måndagssyfören. i Norrköping 50: —
821. K. E., Hagalund, gm E. A., d:o 10: —
822. A. K., Flodafors 5: —
823. Koll. i Ramsta missionshus, d:o 9: 55
824. D:o i Österåkers kyrka 13: —
825. »Jes. 49: 8—13» 400: —
826. L. O., ett tack på 50-årsdagen 40: 25
827. Sunneränga mfg 50: —
830. Kinakretsens syfören., Gbg, sparb.-medel, till Berta Flodbergs underh. 135: —
831. Koll. i Värna 17/5 17: 50
832. D:o i Grebo 18/5 10: —
833. Vänner i Ölvingstorp 5: —
834. E. O., Huskvarna, gm K. S. 5: —
835. A. D., d:o, gm d:o 15: —
836. M. O., d:o, »en blomma på Nils grav 23/6» gm d:o 15: —
837. K. S., d:o 10: —
838. »Ps. 27: 14», till C. Bloms underh. 100: —
839. »Ps. 103: 13» till R. Andersons d:o 100: —
841. S. M., Sthlm, till missionärernas utresor 27: 50
842. Bråta missionsförsaml., till G. o. O. Carléns underh. 15: —
844. Koll. i Råglanda 9: 65
845. H. S., Mariestad, »en blomma på fru Ellen Persons grav» 5: —
846. J. H., Råsunda 10: —
847. A. W., Skara, »tionde» 3: —

Kr. 8,855: 67

S. M. K:s pensionsfond.

815. Syfören. N:o 2, Sthlm, sparb.-medel 70: 50
816. D:o N:o 3, d:o, d:o 86: —
840. »2 Moseb. 35: 5» 50: —

Kr. 206: 50

Särskilda ändamål.

754. H. P., Vetlanda, till E. Blom, att användas i kvinnoarb. i Kina 25: —
779. »Ps. 34: 16», till Maria Pettersson, att anv. enl. överensk. 25: —
789. Kinagruppen, Malmö, till Hilma Tjäders kvinnoskola 30: 50
795. Okänd, Köping, till Morris Bergling, att anv. enl. i brev givna anvisningar, gm P. W. 10: —
802. »Anna», till en behövande i Kina, gm H. I., Älgarås 10: —
805. Syfören. n:r 1, Sthlm, till bibelkv. underh. i Houanfu 148: 75
809. I. F., Kristdala, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf., gm M. K., Kristdala 15: —
813. Daggryningen i K. M. A., till flickskolorna i Kina 3,250: —
828. Koll. vid Stefanskretsens offerafton 24/5, till Pastor Kaos underh. 149: 25
829. K. J., Sthlm, till d:o gm P. A. W. 10: —
843. S. A. A., Figeholm, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 30: —

Kr. 3,703: 50

Allmänna missionsmedel	**8,855: 67**
S. M. K:s pensionsfond	**206: 50**
Särskilda ändamål	**3,703: 50**
Summa und. maj månad 1932: Kr.	**12,765: 67**

Med varmt tack till varje givare!

»Som en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom.» Ps. 103: 13.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

»Det som icke kan bäva.» — Erik Folke 70 år. — Carl F. Blom 60 år. — Från Red. och Exp. — Ny missionsarbetare. — Missionshögtid i Jönköping. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1932.
32319